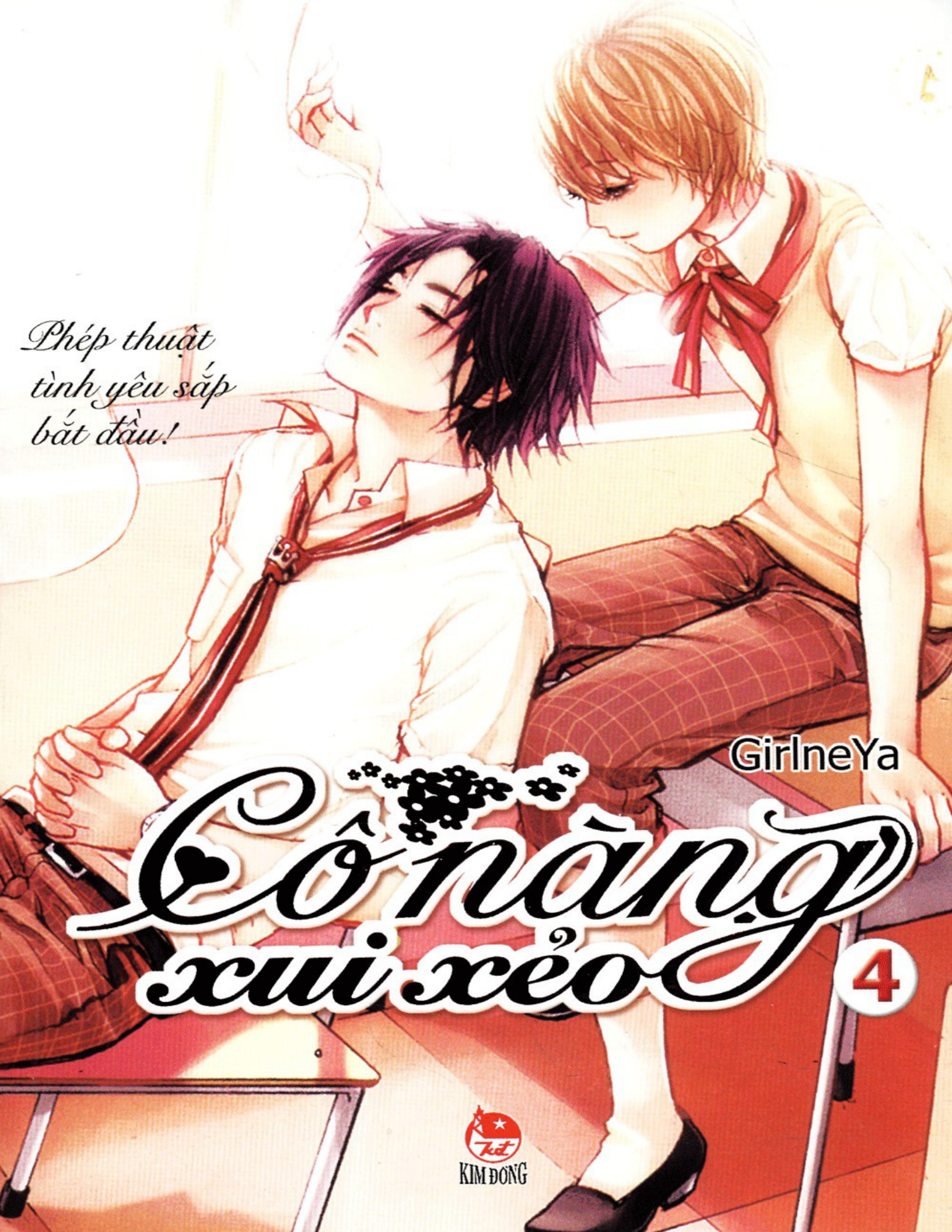

A manga-style illustration of a young man with dark hair lying back on a table, eyes closed, with a red sash tied around his waist. A young woman with short blonde hair leans over him, looking down with a gentle expression. She is also wearing a red sash. The background is a warm, yellowish-orange color.

*Phép thuật
tình yêu sắp
bắt đầu!*

GirlneYa

Cô nàng xui xẻo

4

Cô Nàng Xui Xẻo 4

Girlne Ya

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)
[CHƯƠNG 2](#)
[CHƯƠNG 3](#)
[CHƯƠNG 4](#)
[CHƯƠNG 5](#)
[CHƯƠNG 6](#)

Sơ lược nội dung:

Bộ sách Cô nàng xui xẻo kể về Thái Linh - một cô bé hết sức bình thường : học hành trung bình, gia đình nghèo khó, nhan sắc cũng chẳng mặn mà gì duy nhất chỉ có một trái tim nồng hậu. Gia đình gặp vận hạn, mẹ Thái Linh buộc phải gửi cô vào trường nam sinh để tiết kiệm học phí. Cô bạn bắt đầu quãng thời gian dở khóc dở cười bên cạnh bốn hoàng tử đẹp trai nhất thành phố học cùng lớp. Bị tui con trai nghịch ngợm hành hạ suốt một học kì, Thái Linh không những không bỏ cuộc mà còn trụ vững trong môi trường cực kỳ “khắc nghiệt” này. Dù dĩ thế nào mà cả Hoàng tử điềm tĩnh Giang Hựu Thần và anh chàng nghịch ngợm An Vũ Phong cùng lúc bị “cắm” bởi cô nàng ngốc nghếch nhưng tốt nết này. Vừa yên vị đôi chút thì những cuộc chiến lại nổ ra. Thái Linh thì quay cuồng vì bị các cô nàng hâm mộ Giang Hựu Thần ghen ghét. Hựu Thần lại đột ngột phải đứng ra cai quản “vương quốc” của mình. Lúc ấy Thái Linh mới bàng hoàng nhận ra, Hựu Thần đúng là một hoàng tử chính hiệu của một vương quốc nhỏ. Cô bé lo lem hiện đại có được “hoàng tộc” chấp nhận không? Cô và hoàng tử có vượt qua được vô số rào cản để đến được với nhau không?

Bộ sách nói về tuổi học trò với khung cảnh trường học, gia đình qua con mắt của những người đang lớn, có lúc thật nhẹ nhàng mơ mộng nhưng nhiều khi cũng rộn rã hoặc thẳng u buồn. Tuy nhiên vượt lên tất cả, bộ sách là câu chuyện đẹp về một thời không thể nào quên trong cuộc đời mỗi con người. Cô nàng xui xẻo như thể một câu chuyện cổ tích thời nay, có nghịch ngợm, có ngọt ngào, có chút dối hờn và nước mắt để các teen cùng cảm nhận.

Trong tập 4 :

Bị chèn ép ở trường, bị bạn gái cũ của Hựu Thần “dẫn mặt”, Thái Linh thất vọng náo nức. Vào lúc tưởng như không có lối thoát, Thái Linh nhận được lời động viên từ... cậu chàng phá đám An Vũ Phong. Hóa ra Phong vẫn âm thầm giữ trong lòng tình cảm với Thái Linh.

Vài nét về tác giả Grlne Ya:

Cô sinh trưởng trong một gia đình trí thức Thượng Hải và bắt đầu sự nghiệp sáng tác từ năm 2002. Hiện Grlne Ya là tác giả teen nổi tiếng và thành công nhất Trung Quốc, tất cả các ấn phẩm của cô đều đạt con số 1 triệu bản ngay trong vài tháng đầu xuất hiện.

Các tác phẩm của cô : “Chim sẻ nổi loạn”, “Số 23 Phố Angel”, “Phép tắc của Quý”... đều được đón nhận nhiệt liệt và đứng đầu bảng xếp hạng best-seller nhiều tháng liền. Tuy nhiên “Wall Flower Girl” (Cô nàng xui xẻo) vẫn là bộ sách lớn nhất gắn liền với tên tuổi cô và mọi thành công rực rỡ mà cô có được.

Mô típ truyện của Grlne Ya đều xoay quanh những buổi học, hoạt động trong nhà trường, cuộc sống của các teen, một chút tình cảm rung động đầu đời... với những tình tiết vui nhộn, cuốn hút từ đầu đến cuối. Nhân vật chính thường là các cô gái ngây thơ, ngốc nghếch nhưng hiền lành, lương thiện, giống đa số các em gái bình thường. Đây là sức hút lớn nhất của nhân vật nữ chính của Grlne Ya và làm say mê đa số độc giả teen mơ mộng.

Grlne Ya được các bạn đọc trẻ Trung Quốc cực kì hâm mộ. Họ gọi cô là “Công chúa văn học tuổi thanh xuân”. Tác phẩm của cô đã được mua bản quyền ở một số nước trong đó có Việt Nam. Bằng giọng văn hài hước, tinh nghịch, cốt truyện nhẹ nhàng, tình cảm, Grlne Ya đem đến thiên đường cảm xúc cho các teen, giúp các bạn trẻ giải tỏa áp lực học hành và cuộc sống.

Mỗi tác giả có một đối tượng bạn đọc riêng. Những nhà văn lớn như Giả Bình Ao, Vương An Ưc, Vương Sóc...chiếm lĩnh trái tim của độc giả trên 30 tuổi. Lứa tuổi thanh niên 20-30 tìm đọc An Ni Bảo Bối, Hàn Hàn, Quách Kính Minh...Trong mười năm qua, đất nước Trung Quốc rộng lớn phát triển mạnh mẽ văn học “cho người lớn” trên, còn văn học tuổi teen dường như hút hẫng. Và Grlne Ya đã làm tốt việc lấp đầy khoảng trống đó với tốc độ sáng tác đều đặn, dài hơi, phong độ nhất quán từ đầu đến cuối nên việc cô nhanh chóng chiếm lĩnh tình cảm của độc giả teen, đặc biệt là các teen nữ là điều tất yếu. Theo thống kê, nếu cộng cả bản upload trên Internet và sách lậu, mỗi cuốn sách của cô được “nhân bản” không dưới mười triệu bản!

Nếu đem thước đo của văn học người lớn đánh giá các tác phẩm tuổi teen, ta sẽ không thấy các tác phẩm này phản ánh hiện thực hay nêu bật được nổi bật khoản thời đại, những day dứt của cuộc sống...Nhưng nó lại chính là những suy nghĩ trong sáng đơn giản của các cô cậu bé 12-17

tuổi đang ngồi trên ghế nhà trường về gia đình, bạn bè, tình yêu..." Cô nàng xui xẻo" và các tác phẩm của Girlne Ya đưa độc giả vào thế giới học đường mơ mộng với những cảm xúc nhẹ nhàng, băng khuâng đầy chất lãng mạn tuổi học trò. Đó là nắng chan hoà trên mái tóc nữ sinh, là những chiếc áo đồng phục dịu dàng giữ ánh mắt cậu chàng trường bên vương vấn, là nỗi nhớ nhung, là rung động đầu đời run run trong từng trang sách.

-----oOo-----

Mục lục

CHƯƠNG 1

CÚ NÉM BA ĐIỂM

Let's bullfighting

CHƯƠNG 2

KHI ĐÓA HOA HÉ NỞ LÀ LÚC EM TỈNH GIẤC

Flower Time

CHƯƠNG 3

ĐỘI PHI HỒ VÔ ĐỊCH TRƯỜNG MARIA QUYẾT THẮNG

Super PTU

CHƯƠNG 4

MỘT NGÀY HUẤN LUYỆN GIAN KHỔ

One day Purgatory

CHƯƠNG 5

TAY TRONG TAY CHÚNG TA SẼ MÃI KHÔNG RỜI XA

Never Be Apart

CHƯƠNG 6

BÔNG HOA THẠCH THẢO CAN ĐẢM MỘC TRÊN VÁCH ĐÁ

Courageous Girl

CHƯƠNG 1

CÚ NÉM BA ĐIỂM

Let's bullfighting

Địa điểm:

Đường cây xanh trường British

Sân vận động trường British

Phòng y tế trường British

Phòng 213 kí túc xá trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Con mong được đến xem trận chung kết NBA

Được tận mắt chứng kiến thần tượng của lòng mình trên

sân thi đấu

Gào thét cổ vũ hết mình

Diêu Minh! Diêu Minh! Em yêu anh!

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là tôi nhìn thấy bọn họ một đối một

Tôi khó xử không biết cổ vũ cho bên nào

Mặt trời... mặt trời... hãy mau thức dậy...

Tôi trợn tròn mắt, nằm bẹp trên giường, dán mắt lên trần nhà.

Cuối tuần, An Vũ Phong về nhà rồi, bây giờ chỉ còn mỗi tôi ở kí túc xá..... Tất cả đều không quan trọng! Chỉ cần đến ngày mai thôi khi mặt trời vừa lên, tôi sẽ lao ngay đến phòng hiệu trưởng xin chuyển trường. Tất cả những việc linh tinh gì đó sẽ chẳng còn liên quan gì đến tôi hết.

Mi mắt tôi nặng trĩu nặng trĩu... tôi dần chìm vào giấc ngủ. Tôi thấy mình vừa nhắm mắt mơ mơ màng màng thì trời đã hửng sáng. Ngoài cửa vọng lại tiếng reo hò ầm ĩ, tôi đã nhồm dậy, người mềm nhũn ra như cây dừa cổ lết ra phía cửa sổ xem chuyện gì. Thoắt cái người đã tỉnh như sáo sậu.

Trên đường cây xanh trong trường, dòng người như thác lũ cùng đổ về một hướng.

Tôi dõi mắt theo dòng người thì thấy mọi người đang vây kín chỗ dán áp phích đầu đường. Hết nhóm này đến nhóm khác thì nhau chen lấn, rì rầm bàn tán:

- Giang Hựu Thần sao lại...

- ...An Vũ Phong...

Giang Hựu Thần?! An Vũ Phong?!

Tiếng xì xào của mọi người vang bên tai tôi. Tôi không nghe rõ họ nói gì nhưng tên hai người đó đã đủ làm tôi ớn lạnh gột mình. Bộ có chuyện gì liên quan đến hai người đó sao?

Tôi mặc vội đồng phục, chưa kịp rửa mặt đã lao như bay ra khỏi kí túc xá.

Tôi men theo con đường rợp bóng mát, len lỏi như bơi trong biển người mênh mông, tôi bị chen, bị đẩy, bị xô, không biết là mình đang đứng ở đâu nữa. Tôi gắng cầm đầu cầm cổ chạy một lèo đến chỗ áp phích. Hai hàng cây hòe như lùi lại phía sau lưng...

Kết...

Tôi giống như chiếc xe hơi phanh gấp, quay đầu lại nhìn kĩ cây hòe bên đường. Sao chúng lại được tô điểm hình xanh đỏ gì như hoa thược nhĩ? Hơn nữa hình ảnh trông rất quen mắt...

An Vũ Phong?!

Tôi nhìn rõ mồn một cây hòe đó treo tấm ảnh của An Vũ Phong! Trên ảnh, tên đó còn đang giờ tay chỉ thẳng ra phía trước, nụ cười tươi roi rói. Tôi cứng đờ như khúc gỗ, quay người sang cây hòe khác bên cạnh.

Giang Hựu Thần?!

Đầu tôi như lúc lắc, lắc qua lắc lại, hết nhìn An Vũ Phong rồi lại nhìn Giang Hựu Thần. Hóa ra

kiểu chỉ tay của Phong trên ảnh là ám hiệu “thách đấu” với Hựu Thần, có vẻ hấn lần này không hề khoan nhượng chút nào.

Toàn thân tôi như robot gỉ sét, cố gượng cái đầu ngó ra phía sau, ngược lên phía trước. Trời, lại là An Vũ Phong và Giang Hựu Thần! Cả con đường bóng mát này, hàng cây hờ hai bên đường đều dán chỉ chít ảnh họ, kéo dài mãi đến tận bảng áp phích!

Pí po! Đầu tôi lập tức gióng lên hồi chuông báo cấp nguy hiểm. Tôi lấy hết sức bình sinh bỏ nhào về phía bảng áp phích.

Khi tôi rướn người đến nơi thì tấm bảng tin đó đã bị dân tình vây kín. Tôi hít một hơi sâu, gồng mình chen vào đám đông. Cuối cùng tôi cũng đến được chỗ cái bảng, tôi chẳng thèm để ý đến bộ quần áo nhăn nhúm như bị rách vì chen lấn, hoang mang ngược cổ lên xem.

Cả tấm bảng áp phích một bức “chiến thư” to đoành, choán hết, không chừa một chỗ trống:

LONG HỒ TRANH HÙNG
AN VŨ PHONG & GIANG HUY THẦN

Tháng sau tổ chức cuộc thi bình chọn hội trưởng hội học sinh, người thua cuộc sẽ phải rời khỏi British vĩnh viễn!

Long hồ tranh hùng?! Rời khỏi trường British?! Hóa ra những lời nói của An Vũ Phong đều là sự thật. Sao tam đại thần không ngăn họ lại?!

Tôi thoát cái biến thân thành con sâu róm để thoát thân khỏi quả táo thịt người này. Chen này, ta chen này!

Í! Sao không đi nổi thế này?

Có ai đó đứng chặn ngay đường tôi đi, tôi vỗ nhẹ vào người tên đó:

- Làm ơn tránh ra giùm... Nước sôi... nước sôi...

Khổ nỗi tên đó vẫn đứng im như tượng thạch cao. Tôi ngẩng đầu lên định quạc cho tên đó một trận... Nhưng tôi cứng hàm... Vì tên đứng trước mặt tôi là Lâm Tử Hạo, cạnh hắn là tên tùy tùng mập ú.

- Thái Lăng vội đi đâu vậy? – Tên đó biết tổng rồi còn vờ vịt hỏi làm tôi dâm lo. Hắn định giờ trò gì đây? Mình không muốn làm phiền Giang Hựu Thần nữa, phải thận trọng mới được.

- Tôi... tôi đi học!

- Đi học? Giờ này còn sớm chán! – Lâm Tử Hạo cười khùng khục hai tiếng nhạt như nước ốc. – Tôi thấy cậu muốn chạy đi tìm Giang Hựu Thần và An Vũ Phong thì đúng hơn! Khai mau, chuyện này là sao?

Lâm Tử Hạo trở tay vào tấm bảng áp phích sau lưng tôi. Tôi biết hẳn định hỏi vụ “Long hổ tranh hùng” đó. Nhưng ai có thể giải thích giúp tôi chuyện này là thế nào đây...

- Thái Lăng! – Tiếng Kì Dực gọi. Hic, cuối cùng cũng có cứu viện. Kì Dực đến kéo tay tôi đi – Sao cậu còn đứng ở đây?

- Này, Thái Lăng, đứng lại ngay! – Lâm Tử Hạo chống nạnh hét lên tức tối, song Kì Dực chẳng thèm đếm xỉa gì đến tên đó, lôi tôi đi đến chỗ nghỉ chân ở vườn hoa. Ân Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn đang ngồi đợi ở đó. Vừa nhìn thấy Kì Dực đưa tôi đến, bọn họ đã vây lại.

- Nói mau! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? – Kì Dực hất tay tôi, gầm lên như một con mãnh thú xông chuồng chực lao tới nuốt chửng tôi.

- Nói... nói gì cơ? – Tiếng gầm hung dữ của Kì Dực vừa rồi làm tai tôi ù lên. Tôi dùng ngón tay út ngoáy ngoáy tai, ngây ngô nhìn Ân Địa Nguyên.

- Hôm qua giữa Phong và Hựu xảy ra chuyện gì thế? Rồi vụ “Long hổ tranh hùng” là sao?

Ân Địa Nguyên vỗ vai Kì Dực cho cậu ta bình tĩnh trở lại. Tuy Địa Nguyên không gầm lên như sư tử nhưng lại hỏi liền một hơi làm tôi rối tung rối mù lên.

- Tôi... tôi thật sự chẳng biết gì cả... Không phải các cậu cũng ở đó sao? – Tôi oan ức nhìn họ.

- Ừm..... – Ân Địa Nguyên trầm ngâm, đẩy gọng kính – Nhưng... chưa bao giờ thấy cậu ý quyết tâm như thế....

Nói đoạn, ánh mắt sắc như dao cạo của Địa Nguyên lại chiếu thẳng tôi dò xét. Tôi như người bị nhìn thấy tâm can, giật thót mình, run rẩy như trúng gió.

Lẽ nào... có liên quan đến mình thật? Trước đó hình như An Vũ Phong nói với Giang Hựu Thần: “Hai người chúng ta chỉ có thể có một người...” – Nhưng tôi không nhớ rõ là họ nói gì tiếp đó...

Loạn! Loạn quá!

Tại sao tôi càng muốn sống yên bình thì càng gặp lắm tai ương thế này?

Vô tình tôi sờ tay vào túi quần thấy một tờ giấy được gấp lại – Giấy xin chuyển trường. Tôi đã quyết định rời khỏi nơi tai bay vạ gió này: Xin hãy cho con biến mất nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua.

Tim tôi đau nhói, quay người ba chân bốn cẳng chạy đi.

- Thái Lăng! Cậu giải thích rõ ngay!

- Thôi đi, Kì Dực...

Tiếng gió thổi vù vù bên tai, át đi cả những lời truy hỏi vắn vẹo và những tiếng bàn tán xôn xao. Hãy để tôi biến mất trong im lặng...

10 giờ sáng, ánh nắng mặt trời chói chang, sân vận động trường British náo nhiệt như buổi hội.

Đám con trai nhốn nháo dưới hai bảng bóng rổ, bóng được ném lên cao rồi chuyền qua chuyền lại trong tay các nam sinh. Bọn họ hết tấn công bên trái rồi đột kích bên phải nhưng chưa có kết quả gì.

- Mau chuyền đi!

- Chuyền cho tôi!

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp sân vận động, tiếng la hét reo hò không ngớt bên tai.

- Giang Hựu Thần cướp được bóng rồi! Hựu Thần! – Đột ngột vang lên tiếng gào thét inh tai. Lũ con trai mắt ai nấy đều sáng quắc. Người ta thấy một nam sinh có nước da rám nắng làm một động tác giả rất điệu nghệ, vượt qua một cầu thủ hàng tấn công, giành trọn trái bóng, tăng tốc, chạy về phía bảng rổ của đối thủ, trong nháy mắt đã bỏ xa hàng phòng thủ!

- Giang Hựu Thần! Mau ném bóng đi! – Một nam sinh vừa chạy vừa hét lên kích động, vẫy tay – Ném bóng 3 điểm, cú ném 3 điểm!

- Hựu Thần! Bên trái! Chuyền cho tôi! – Một nam sinh tóc dài đã chạy đến phía dưới bảng rổ, bật cao lên, ánh mắt chờ đợi.

Tiếng la hét của các nam sinh làm tôi muốn long óc, ánh mắt tất cả đổ dồn về phía chàng trai có nước da rám nắng, tim ai cũng căng thẳng như cung được lên dây.

Chàng trai da rám nắng đã chạy đến vạch ba điểm, trán nhễ nhại mồ hôi. Sau đó hơi khom lưng, giữ bóng rất thành thạo, hít sâu, ngắm chuẩn bảng rổ. Tiếng reo hò của các khán giả dường như không ảnh hưởng gì đến cậu. Ngược lại đôi mắt sáng tinh anh đó đang bùng cháy ngọn lửa quyết tâm.

Đột nhiên, cậu thu bóng lại, ngẩng đầu lên, giơ bóng cao quá đầu!

- Giang Hựu Thần! Giang Hựu Thần! Giang Hựu Thần! – Tiếng cổ vũ vang lên rộn khán đài, cả sân vận động hưng hực khí thế như bản nhạc Rock anh Roll lên cao trào.

Chàng trai da rám nắng hít một hơi thật sâu, hai vai dần thu lại. Một, hai, ba...!

Vèo...

Quả bóng như một chú thỏ trắng vọt về phía trước, làm thành một đường bóng cực đẹp trên không trung.

- Cú ném ba điểm! Yeah!

- Giang Hựu Thần đúng là number one!

Hựu Thần vẫn đứng ở chỗ cũ lấy tay lau mồ hôi đang tuôn ra như thác, nở nụ cười ấm áp tự hào.

Mấy nam sinh cùng đội lao về phía Giang Hựu Thần, nhưng...

Bộp!

- Lại thích chơi trội! Ném ba điểm có gì giỏi đâu!

Một nam sinh tóc dài không biết từ lúc nào đi tới, tai trái đeo khuyên kim cương sáng lấp lánh. Cậu ta vẽ mặt tức giận ném quả bóng về phía Hựu Thần, nói oang oang.

Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch...

Ánh mặt trời kéo dài bóng từng người trên sân vận động. Ai nấy đều căng thẳng đến ngừng thở, nhìn chăm chăm về phía hai người đang đứng ở giữa sân.

Hai người đó trông đều cao lớn, đẹp trai. Quả bóng cứ được chuyền đi chuyền lại liên tục, tiếng bật bóng vang cả sân vận động.

Người tóc dài hai tay dứt túi quần, người da rám nắng thì hai tay chấp sau lưng.

Xoẹt... xoẹt... xoẹt...

Ánh mắt họ gặp nhau, chỉ thiếu chút xíu là thiêu cháy đối phương.

- Một đối một, 10 phút! – Người tóc dài huơ tay, ánh mắt thách thức.

Hựu Thần do dự một lát rồi dứt khoát:

- Được!

- Đây! Xem kìa! Giang Hựu Thần và An Vũ Phong một đối một!

- Thiệt hả? Phải đi xem mới được!

- Hay phải biết! Không thể bỏ lỡ!

Trong tích tắc, cả trường British náo loạn lên. Những người có mặt tại sân vận động trường như vớ được vàng, chạy đi loan tin ầm ĩ!

- Mau đến sân vận động! Mau đến ngay! “Ngọn gió kim cương” An Vũ Phong và “Đệ nhất hoàng tử British” Giang Hựu Thần sắp một đối một! – Có người còn bị kích động đến nổi lao cả vào phòng học, mồm bô loa bô lô như cái loa phóng thanh!

Roẹt... roẹt...

Tất cả cửa sổ các phòng học lập tức bung ra, mọi người ai nấy đều thò đầu ra nhìn xuống phía dưới như thể lũ về võ đê!

Vù vù vù... vù vù vù...!

Chỉ trong có hai phút ngắn ngủi mà cả sân vận động chen lấn chật ních như tổ tò vò. Họ chen nháy, huých nhau, bủa vây sân vận động như kiến đổ bu thịt mỡ.

Thình thịch..... Thình thịch.....

Vũ Phong nheo mắt, khinh khỉnh nhìn Hựu Thần rồi chỉ vào giữa sân:

- Luật chơi như sau, nửa sân bên này là địa bàn của tôi, nửa sân bên kia là của cậu. Chúng ta mỗi người trấn giữ một bên lần lượt ném bóng ba điểm, trong vòng 10 phút, ai ném vào nhiều nhất thì người đó thắng!

- OK! – Hựu Thần gật đầu không mấy may do dự. Vũ Phong cúi xuống nhặt bóng, xoay bóng thành thực trên tay. Quả bóng quay tít trên ngón tay điêu nghệ của cậu ta.

- Oa! An Vũ Phong xoay bóng kìa! Lợi hại quá! – Đám đông lỗ nhố vang lên tiếng kêu thán phục. Vũ Phong mỉm cười, đặt ý ra mặt.

Bộp!

Không biết ai đó ném một trái bóng đến. Hựu Thần nhanh nhẹn quay người bắt, cả trái bóng nằm gọn trong tay.

- Bắt bóng! Hựu Thần bắt gọn trái bóng đẹp quá!

Tiếng trầm trồ khen ngợi lại vang lên, còn to hơn cả lúc nãy.

- Bắt đầu! – Vũ Phong mặt mày sa sầm, giơ bóng quá đỉnh đầu, ngắm chuẩn như kẻ chỉ. Một, hai, ba,...!

Vèo...

Bóng đi như vẽ làm thành một đường parabol tuyệt đẹp trong không trung rồi rơi thẳng vào rổ.

- Ném trúng tâm!

- Đến lượt cậu! – Vũ Phong quay về phía Hựu Thần, mặt như chắc thắng đến nơi.

- Thái Lăng! Đã thấy đỡ đau dạ dày chưa?

Ở phòng y tế tầng 1, thầy giáo nhìn thấy gương mặt cắt không còn giọt máu của tôi, lo lắng, ân cần hỏi.

- Hừ hừ... đỡ ạ... - Tôi cố kéo cái miệng méo xẹo như cọng bún thiêu lên cười tê tái.

Hừ hừ hừ... Sao mà số tôi nó đen đủi! Tôi lại nhớ lại chuyện ban nãy:

Tôi cầm đầu cầm cổ chạy khỏi chỗ nghỉ chân ở vườn hoa, bán sống bán chết lao đến phòng thầy hiệu trưởng.

Cộc cộc cộc

Tôi gõ cửa phòng thầy hiệu trưởng.

“Mời vào” Trong phòng vọng ra tiếng nói rất nghiêm nghị.

May quá, chỉ cần thầy hiệu trưởng kí tên là tôi có thể rời khỏi nơi này ngay, không phải gặp rắc rối nữa. Tôi hít sâu, đẩy cửa vào.

“Em chào thầy. Em là Thái Lăng, học sinh lớp 11A1. Đây là đơn xin chuyển trường của em. Mong thầy xem xét cho!”

“À” Thầy trợ lí hiệu trưởng đang bận rộn với núi công việc, ngẩng lên nhìn tôi.

“Thầy hiệu trưởng sáng nay đi công tác rồi. Có việc gì thì mời em thứ năm quay lại nhé!”

...

Úi... Cứ nghĩ lại lúc đó, bụng tôi lại co thắt.

- Hay là em nằm xuống nghỉ đi, đừng lo, lát sẽ đỡ thôi. – Thầy giáo giúp tôi chèn gối rồi quay ra phía cửa sổ lẩm bẩm. – Quái lạ! Sao hôm nay sân vận động ồn ào thế nhỉ?”

- Tuyệt cú mèo!

- Xem đã quá!

- Đỉnh thật!

Tôi ôm bụng, nằm sóng xoài trên giường, tự than thân trách phận.

Đúng là chó cắn áo rách, họa vô đơn chí, việc xui xẻo cứ tìm đến tôi xoành xoạch như cơm bữa. Hôm nay lại đúng “kì”, tôi đau quần quai. Hừ hừ hừ... Nếu là ở trường nữ sinh thì đỡ quá, nhưng khổ nỗi tôi đang ở trường British toàn nam sinh! Tôi không thể hé răng nói ra sự thật, đành giả vờ đau dạ dày, lén trốn đến phòng y tế nằm một lúc.

Tiếng la ó, gào thét xuyên qua từng kẽ lá tán cây, lọt vào cửa sổ. Nó như liều thuốc độc tố làm tôi thêm đau như cắt ruột.

Ai da... Ai da...

- Mau lên! An Vũ Phong và Giang Hựu Thần thi đấu với nhau ở sân vận động! Nếu đến muộn là bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một đó!

- Còn nói nữa! Cậu chạy chậm như rùa!

.....

Tôi mơ mơ màng màng nằm trên giường, nghe thấy hai cái tên rất quen thuộc.

An Vũ Phong?!

Giang Hựu Thần?!

Hai cái tên như liều thuốc tăng lực giảm đau tạm thời, tôi giật mình tỉnh dậy. Họ... bọn họ thi đấu... ở sân vận động...? Tôi cố định thần lại rồi hành động theo quán tính.

- Thái Lăng! Em đi đâu thế? Thái Lăng...

Tôi lại vội xuống giường, chẳng thèm đoái hoài gì câu hỏi của thầy, lại như tia chớp ra sân vận động!

Ôi... Ôi... Đau quá...

- Yeah! Hựu Thần lại ném trúng nữa kìa!

- Tỷ số hiện nay 37:37, Vũ Phong và Hựu Thần đang hòa nhau!

- Không biết ai sẽ thắng nhỉ?

Khán giả ở sân vận động lúc nha lúc nhúc, đông nghịt khiến tôi vừa hoa mắt vừa ngạt thở. Khi nghe rõ mồn một tiếng xì xào bàn tán bên tai, tôi mới biết mình không nghe nhầm.

Tôi thất thế ôm bụng chen vào đám đông, giật mình há hốc miệng chứng kiến cảnh tượng họ mặt đối mặt.

Giang Hựu Thần và An Vũ Phong sau lưng mồ hôi đầm đìa, tóc cũng ướt nhẹp mồ hôi, quần áo trông như vừa nhúng nước xong!

Họ làm gì thế?

Học học... Học học...

Hai người đó dường như vừa trải qua một trận đấu nảy lửa. Cả hai đều mệt mỏi, hai tay đặt trên đầu gối, thở hổn hển nhưng ánh mắt họ không hề lơ đãng chút nào mà rất tinh nhanh, sắc sảo quan sát đối thủ.

Nhìn bộ dạng họ, tôi kinh ngạc đến nỗi quên cả cơn đau, đứng thộn ra nhìn. Những người phía sau dần đẩy chen lên, chẳng biết từ lúc nào tôi bị đẩy mãi lên hàng đầu.

- Còn 30 giây nữa! Giang Hựu Thần! An Vũ Phong! Tiếp tục đi! – Chẳng biết ai lại gào tướng lên! Ánh mắt Vũ Phong lướt qua. Đột nhiên cậu ta như phát hiện ra gì đó, quay đầu lại, bắt gặp đúng tôi. Trong giây lát tôi thấy mắt cậu ta như ánh lên niềm vui khôn xiết.

- Thái Lăng! Sao cậu lại đến đây?! – Hựu Thần nhìn theo ánh mắt của Vũ Phong, nửa vui mừng nửa ngạc nhiên.

- Mình... - Tôi lẩm bẩm không biết nói gì bây giờ.

Tôi trở thành tâm điểm chú ý của cả sân vận động. Toàn thân tôi run lên, bụng lập tức đau nhói.

- Cậu không được khỏe mà? Chạy ra đây ổn chứ? – Hựu Thần lại nhớ ra gì đó, nhú lông mày lại.

- Đấu tiếp đi! Chúng tôi muốn xem kết quả! Đấu tiếp đi! – Trận đấu đang gay cấn thì bị gián

đoạn. Khán giả ai cũng tức tối, la ó ầm lên.

- Tớ... tớ... không sao cả... - Để mọi người trấn tĩnh lại, tôi nói lắp ba lắp bắp.

- Không sao thì tốt rồi! – Hựu Thần chẳng quan tâm gì đến người khác, nhìn tôi trù mến. Nụ cười đó làm lòng tôi ấm áp, quên cả cảm giác đau đớn.

- Thái Lăng! – An Vũ Phong ở bên cạnh mỉm cười, tay đập bóng, từ từ đi về chỗ tôi đứng.

Bộp... bộp... bộp...

Tiếng đập bóng như búa tạ nện xuống đầu, tôi thấy vầng đầu căng thẳng. An Vũ Phong, như công vàng mặt trời sau lưng, nụ cười lé mắt, càng lúc càng gần, càng lúc càng chói mắt.

- Thái Lăng! Quả bóng này cho cậu! – An Vũ Phong đến trước mặt rồi ném quả bóng vào lòng tôi.

Tôi giật mình, bất giác giơ tay chụp lấy bóng. Nhìn nụ cười rạng rỡ của Vũ Phong mà lòng bất an.

- Quả bóng cuối cùng sẽ do cậu ném! – An Vũ Phong ngắt rõ từng chữ từng từ một.

- An Vũ Phong! Thế là sao? – Mặt Giang Hựu Thần lập tức biến sắc, nhìn tôi lo lắng.

- Đúng, do cậu ném! – Vũ Phong không đếm xỉa gì đến Hựu Thần. Cậu ý nhìn tôi chằm chằm, nói chậm rãi. – Bên trái là địa bàn của tôi, bên phải là địa bàn của cậu ta. Cậu ném về bên nào bên đó coi như thắng!

- Cái gì?!

- Đấu kiểu gì vậy trời? Sao lại để Thái Lăng ném?

- An Vũ Phong điên thật rồi!

Mọi người xung quanh kinh ngạc, bàn tán hò hét như cả tai.

- Thái Lăng! Kết quả trận đấu do cậu quyết định! – Vũ Phong vẫn ngoan cố không thay đổi ý kiến, lại còn nhấn mạnh tên tôi.

- Tôi... - Tôi ôm trái bóng, run như cây sậy, ánh mắt cầu cứu Giang Hựu Thần nhưng bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Hựu.

Tôi nhắc bóng lên, người nghệt đờ ra, tay chân mồ hôi ra lạnh toát.

An Vũ Phong muốn tôi ném bóng? Lại còn đưa ra luật chơi kì quặc!

Sao Hựu lại im lặng?!

Gió thổi qua làm sống lưng tôi ớn lạnh, bụng đau âm ỉ bỗng nhói lên, toàn thân ê ẩm! Tôi nhìn chăm chú trái bóng trên tay, mồ hôi lã dài trên trán.

- Thái Lăng! Mau ném đi!

- Mau lên giùm đi!

Ai nấy đều sốt ruột, giục tôi liên hồi.

Mồ hôi vã ra không biết là do đau bụng hay vì căng thẳng. Tôi chỉ thấy toàn thân trống rỗng, đầu óc nặng trĩu. Tôi tự hỏi mình...

Rốt cuộc tôi sẽ chọn bên nào?

An Vũ Phong! Thăng nhóc này! Đều do trò nên cả trường không đi học!

Đúng lúc tôi mồ hôi mồ kê ra như tắm thì bỗng có một giọng nói cất lên giải nguy cho tôi!

Tôi chậm chậm ngược đầu lên thấy thầy thể dục thân hình vạm vỡ đang đứng đằng sau An Vũ Phong, mặt đầy vẻ trách cứ, cốc đầu tên đó.

An Vũ Phong bị cốc đầu u một cục, còn Hựu Thần chưa hết ngạc nhiên, đứng chôn chân. Tôi thở phào nhẹ nhõm, buông tay định đặt bóng xuống. Ai ngờ cả người đau quặn, tôi có cảm giác biến thành một sợi bông lau yếu ớt bị gió thổi bay trong không trung.

- Thái Lăng xỉu rồi!

- Thái Lăng! Thái Lăng! Sao vậy?!

Mọi người hét lên vì hoảng hốt nhưng tai tôi ù đi... ù đi...

Mơ mơ màng màng, tôi có cảm giác mặt mình nóng nóng.

Tôi mơ thấy mình nằm trên một thảm cỏ tràn ngập những tia nắng ấm áp, nghe thấy tiếng của chim bồ câu trắng vỗ cánh. Những chú chim nhỏ hợp thành đàn rồi liệng cánh trên khoảng không bao la. Trong không gian bốn bề ấy mọi ưu phiền phút chốc tan biến như khói sương.

Phạch phạch phạch...

Có một chú chim nhỏ tách khỏi đàn, nhảy phốc lên bả vai tôi, rồi bước chậm chậm trên mặt tôi.

Chú vỗ cánh, tôi có cảm giác ngứa ngứa râm ran trên mặt. Chú trèo lên vầng trán, dùng cái mỏ mềm mại mổ xuống.

Ừm...

Hả?! Tại sao tôi thấy dễ chịu! Dễ chịu... Hình như không phải là chú chim nhỏ, mà là...

Tôi giật mình tỉnh giấc, mắt mở to!

- Thái... Thái... Thái Linh! – Đúng là trước mặt tôi là một người đang hoang mang, cuống

cuồng bật dậy như lò xo.

- An Vũ Phong! – Tôi không thể tin nổi người đang hoang mang, lo lắng đó lại là An Vũ Phong! Tôi đang ở đâu vậy? Tôi càng ngạc nhiên vì mình đang nằm trong phòng y tế!

- Đã giả chết lại còn hù người khác! – Vũ Phong đã kịp trấn tĩnh lại, khẽ nghiêng đầu về phía tôi chăm chọc.

- Ai giả chết... - Tôi nhớ ra là mình đang đau bụng quá nên mới xỉu chứ, nhưng ai đưa tôi đến đây nhỉ?

- Giả chết giỏi thật! Chẳng có tài gì ngoài việc giả chết! – Vũ Phong nhìn tôi nửa đùa nửa thật, rồi đưa tay vuốt mái tóc.

- Cậu... - Nghĩ đến chuyện không phải cậu ta ép tôi ném quả bóng cuối cùng thì tôi đã không mất mặt trước bàn dân thiên hạ, tôi muốn nổi khùng lên.

- Đúng là đồ nhát gan, nhu nhược! – An Vũ Phong không nhìn thấy khuôn mặt hằm hằm tức giận của tôi, vẫn nói xoi xoi.

Tôi đực ra nhìn bộ dạng cậu ta quở trách tôi, trong lòng một dấu hỏi to tướng...

Chú chim bé nhỏ, dịu dàng ban nãy lẽ nào chính là cái tên suốt ngày bắt nạt tôi...

Cuối cùng cũng quay về phòng 213 kí túc xá. Suốt đường đi, Phong như một làn gió xuân ấm áp, rất ân cần và tử tế. Thái độ của Phong làm tôi ngạc nhiên đến nổi gai ốc.

- Đến nơi rồi, ngồi xuống nghỉ đi! – Vũ Phong từ tốn dìu tôi ngồi xuống ghế, cầm cốc đi lấy nước cho tôi.

Mắt tôi tròn vo như hai trái trứng muối nhìn dáng vẻ khác thường của Vũ Phong.

Một người dịu dàng như chú mèo con thế này lại là Vũ Phong ác ma từng bắt tôi leo cửa sổ vào ban đêm sao?

Đây liệu có phải chỉ là sự giả dối ngọt ngào? Cái gì đã khiến cậu ta biến thành người khác? Tôi mất thao lược quan sát từng động tác của ác ma biến hình thành thiên sứ, rồi ngược ra phía cửa nhìn khung trời lấm nhấm cầu nguyện: “Cầu cho sáng mai khi thức dậy vận đen của con sẽ tan biến!”

- Thái Linh! Uống cốc nước ấm đi!

- Ơ! Cảm ơn!

Vừa dứt lời tim tôi đập thành thịch, đoạn đối thoại lễ phép vừa rồi lại là của tôi và Vũ Phong.

Con sư tử hung dữ đó cũng biết nói mấy câu nghe lọt lỗ tai? Không tin nổi... Không thể tin nổi...

Cậu ta thay đổi nhanh đến chóng mặt! Liệu có âm mưu gì không? Nghĩ đoạn tim tôi ngừng đập, lòng rối ren đến nỗi không nuốt nổi nước bọt!

- Uống chút nước ấm chắc sẽ đỡ đau bụng đấy!

Giọng nói êm dịu của tên ác ma đội lốt thiên sứ lại vang bên tai. Tôi ngược đầu lên, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Phong.

Không ngờ tôi như bị sức hút không cưỡng nổi từ đôi mắt thiên sứ của tên quỷ địa ngục đó, tôi ngây người ra như phỗng. Đôi mắt tràn đầy sự quan tâm chân thành trong sáng như vàng thái dương chiếu rọi vào từng góc khuất trong sâu thẳm trái tim tôi.

Khụ... khụ...

Không may, tôi định nuốt nước bọt thì bị mắc vô họng, ho sù sụ.

- Sao thế?! – Vũ Phong vội rút khăn giấy trên bàn lau mặt cho tôi. Tôi cúi đầu ngượng ngùng đẩy tay cậu ta lại. Nếu hắn biết tôi vừa nhìn hắn mê mẩn thì chắc chắn hắn sẽ sượng đến nổi mũi nổ tanh bành mất... lại còn chưa kể sẽ giễu cợt châm chọc tôi.

Bộp...

Một tờ giấy từ túi quần tôi rơi ra. Phòng im lặng quá nên nghe tiếng rơi rõ mồn một như người ta vừa rã, chạm phải một quả mìn.

Tôi cúi đầu nhìn, hóa ra là đơn xin chuyển trường.

Lạy chúa! Lần này thì toi thật rồi, quả mìn này chắc nổ đến nơi rồi!

Tôi nhìn tờ giấy rồi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt dịu dàng man mác như nước hồ thu của Phong... Tôi bắt đầu run lên bần bật, có thể tưởng tượng ra nụ cười trên khuôn mặt đó dần thu lại... thu lại... rồi phụt tắt.

Tôi cúi vội người toan nhặt tờ giấy, sợ sệt nhìn Vũ Phong.

- Sao vậy? Đó là cái gì mà cậu căng thẳng thế?

- Không... không có gì... - Giọng tôi run lên yếu ớt.

- Xoẹt! – Mặt cậu ta bỗng dài ra như bị người ta kéo. Nhân lúc tôi còn ú ớ chưa kịp tỉnh táo, Phong cướp luôn tờ giấy tôi đang giữ chặt trong tay.

- Oái ... Đó là...

Tôi gơ tay định giật lại nhưng Vũ Phong lùi lại một bước, tránh tầm tay với của tôi.

Tôi bần thần nhìn tờ giấy được mở ra, thấp thỏm nhìn cậu ta khuôn mặt tái dần đi.

Tôi sợ muốn đứng tim, chỉ sợ cậu ta lao đến xé xác tôi thành nghìn mảnh.

Vụt!

Tờ giấy bị ném trên đất. Tôi nghểnh cổ nhìn cậu ta nhú chặt lông mày, mặt mày như hung thần hiện hình. Lúc này cậu ta còn tái mặt, giờ thì tức giận đỏ mặt phừng phừng...

Một trận gió lạnh buốt óc thối qua người tôi. Tôi như con đà điểu rút đầu thật sâu. Tim đập liên hồi... chỉ thiếu chút xíu là rớt ra ngoài.

Oái!

An Vũ Phong nhắc cầm tôi lên, kéo đầu tôi lại. Khuôn mặt hung dữ, tức giận tiến sát gần, sát gần... Tôi ngơ ngác nhìn khuôn mặt “khủng bố” đó. Chưa thấy người nào khoáng đạt lại có bộ mặt dễ sợ như vậy.

Hơ... tôi với cậu không thù không oán, cậu sao lại...? Dễ sợ quá! – Tôi phát hoảng lên, mắt nhắm nghiền, hét ầm ỹ.

- Ưm ... ưm... ưm...

Đột nhiên Ầm ầm ầm...

Có đôi môi ươn ướt chạm vào môi tôi... Tôi kinh ngạc tròn xoe mắt...

Đúng là sét đánh ngang tai! An Vũ Phong hôn tôi?!

Tôi thộn người ra nhìn lên trần nhà đúng năm giây. Cuối cùng sức tỉnh, lấy hết sức bình sinh đẩy cậu ta ra. An Vũ Phong ngã nhào về phía bàn học bên cạnh. Cả gian phòng im lặng đến đáng sợ, chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển của chúng tôi.

Bất giác tôi bắt gặp đôi mắt Phong. Đoành! Như tiếng bom nổ rách màng nhĩ.

Tim tôi đập dữ dội cứ như là thừa năng lượng! Tôi cúi đầu, mặt đỏ bừng như gấc chín.

Sao bây giờ... Làm sao bây giờ...?

Cuối cùng nơ ron thần kinh của tôi cũng bắt đầu hoạt động... Rời khỏi... Tôi phải rời khỏi đây...

Tôi chạy như bay ra ngoài.

Thánh thần ơi! Không ngờ tôi lại bị An Vũ Phong hôn.

CHƯƠNG 2

KHI ĐÓA HOA HÉ NỞ LÀ LÚC EM TỈNH GIẤC

Flower Time

Địa điểm:

Phòng 213 kí túc xá trường British

Bệnh viện Saint Roland

Con đường nhỏ im lặng

Nhà Thái Linh

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Hoàng tử biển

Chú hề

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Con nguyện biến thành nàng công chúa ngủ trong rừng

Nằm lặng im mà vẫn đẹp tuyệt trần

Đợi chàng hoàng tử tới đặt lên môi nụ hôn nhẹ nhẹ

Đánh thức mối tình duyên ngàn năm

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời thỉnh cầu của con...

Thế là, tôi thấy chàng hoàng tử biển chìm đắm trong giấc ngủ

Lòng nóng như lửa đốt nhưng lực bất tòng tâm...

oOo

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây?

Tôi như chú hươu con bị thợ săn đuổi riết sau lưng. Tôi bất chấp tất cả lao một mạch ra phía đường quốc lộ.

Đầu óc tôi lúc này rối tung lên, nhưng vẫn nhớ như in chuyện xảy ra ban nãy:

Mắt tôi đột nhiên tròn như hòn bi ve, kinh ngạc nhìn An Vũ Phong. An Vũ Phong mặt đỏ bừng. Cậu ấy nhìn tôi, mắt sáng long lanh làm tim tôi như thắt lại!

“Thái” Vũ Phong định gọi tên tôi. Đầu tôi như ù lên, gờ tay đẩy mạnh cậu ta một cái không thương tiếc, sau đó cắm cổ chạy ra khỏi kí túc xá!

Sao lại như thế? Không ngờ An Vũ Phong lại hôn tôi... Tôi càng lúc càng rối bời, óc như đặc sệt lại, chỉ khẽ lắc nhẹ là đầu óc quay cuồng!

Tôi hoảng hốt không biết chạy về đâu nữa, chỉ muốn mau chóng thoát ra khỏi cái chốn làm tôi hoang mang đó.

Chẳng biết từ lúc nào, tôi dừng bước, thở dốc. Lúc này mới phát hiện ra mình đang đứng trước một tòa nhà màu trắng.

Bệnh viện?

Tôi đứng trước cửa bệnh viện, nhìn thấy bác sĩ, y tá mặc áo blu trắng chạy đi chạy lại, còn các bệnh nhân thì chậm rãi đi tản bộ.

Đây là... bỗng tôi nhớ ra một người... lẽ nào là anh ấy dẫn tôi đến đây sao? Tôi đi thẳng vào bệnh viện không chút do dự.

Căn phòng bệnh màu trắng thoang thoảng mùi thuốc khử trùng dường như rất im lặng. Tôi bước chậm lại, khẽ khàng đẩy cửa vào.

Giường bệnh trắng tinh không chút bụi bẩn. Trên giường có một người đang nằm. Mái tóc màu nâu, chiếc mũi thanh tú, đôi môi hồng hào, khuôn mặt người này như một bức điêu khắc hoàn mỹ không chút tì vết. Đường nét khuôn mặt không hề cứng nhắc như tượng mà lại dịu dàng, ấm áp lạ thường.

Anh ấy nhắm mắt khoan thai, chiếc khăn trắng khẽ nâng lên rồi lại hạ xuống theo nhịp thở của anh giống như chiếc tàu đang đung đưa trên biển cả.

Hoàng tử biển...

Tôi khẽ lẩm bẩm. Ban nãy tâm trạng tôi hỗn loạn nhưng trong không gian yên tĩnh này tôi thấy bình tĩnh trở lại.

Kí ức như dồn dập quay về: Từ dưới biển vớt lên được một “mỹ nam tử”, nhưng anh ấy hôn mê không tỉnh... Chúng tôi đưa anh đến bệnh viện, nhưng hoàng tử biển vẫn không tỉnh.

Anh ấy đã hôn mê rất lâu rồi. Dáng vẻ bề ngoài trông rất trầm lặng đến mức không thể tin là anh ấy vừa gặp nạn, trầm lặng đến mức làm tôi cảm thấy được an ủi phần nào.

- Anh còn nhớ em không? Chúng ta chưa từng gặp mặt nhau lần nào nhưng em nghĩ anh vẫn nhớ tới giọng nói của em. – Tôi do dự một lát. Trong lòng tôi muốn tìm người trút bầu tâm sự. Tôi mạnh dạn chậm chậm tiến lại gần giường của hoàng tử biển rồi ngồi xuống.

Nhịp thở của anh ấy đều đều. Đây có lẽ là người bạn tuyệt vời nhất, sẵn sàng lắng nghe tâm sự, chờ đợi tôi cất lời.

- Vừa rồi em chạy vào đây, anh nhất định cũng cảm nhận được nhỉ? Hôm nay em rất hoang mang, không biết nên làm thế nào cả. Vì... An Vũ Phong... cậu ấy... hôn em. – Tôi khẽ khẽ kể lại.

Lông mi của hoàng tử biển khẽ động đậy, như cánh bướm nhỏ nhẹ nhàng tung cánh.

- Em không phải là người can đảm, em không biết mình nên lựa chọn thế nào. Giang Hựu Thần rất dịu dàng, tốt bụng nhưng sự nhiệt tình của An Vũ Phong làm em rất khó xử...

Có lẽ vì hoàng tử biển im lặng nên tôi càng có dũng khí hơn, kể một mạch những chuyện buồn phiền. Tôi nói mỗi lúc một nhanh, như tìm được người bạn tri kỷ bỏ la bỏ lỏ kể ra hết tất cả!

Anh ấy vẫn yên lặng, khi tôi vừa “xả” hết tâm trạng stress xong thì mới bình tâm trở lại.

Anh như chàng hoàng tử chẳng may bị rơi xuống biển trong câu chuyện cổ tích “Nàng tiên cá”. Tôi còn nhớ, nàng tiên cá cũng ngắm nhìn hoàng tử bằng đôi mắt như thế này, bị sự trầm lặng của chàng cuốn hút. Có điều tôi không phải là nàng tiên cá cao quý mà chỉ là con nhỏ Thái Linh xui xẻo.

Nghĩ đoạn, tôi cúi đầu xuống, thở dài.

- Em nên chọn lựa thế nào bây giờ...? Em thấy rất lúng túng! – Đang nói thao thao bất tuyệt một hồi. Đột nhiên tôi dừng lại, ánh mắt chờ đợi nhìn hoàng tử biển. Mong anh ấy tỉnh lại biết bao, mong anh ngồi dậy mỉm cười và an ủi tôi, chỉ cho tôi biết nên làm thế nào.

...

...

Phòng bệnh vẫn tĩnh lặng như trước.

“Ha ha ha... Tôi đang nghĩ vẫn vơ cái gì thế này. Có lẽ do gần đây đọc nhiều truyện cổ tích quá!” – Tôi tự cốc vào đầu mình, kéo chăn lên giúp cho hoàng tử biển:

- Cô y tá bảo nên nói chuyện nhiều với anh, như thế anh sẽ nhanh tỉnh lại. Nghe một đũa lắm điều như em kể chắc mệt lắm phải không? Chúng ta xem ti vi nhé!

Tôi cố gạt đi mọi ưu phiền, gắng gượng vui vẻ nói với hoàng tử biển.

“Sau đây là bản tin tiếp theo! Cô gái can đảm trở về từ vực thẳm. Theo nguồn tin từ thành phố Silver River, nữ sinh Thu Thu của trường trung học Tảo Xuyên tuy bị bạn thân vu cáo hãm hại nhưng vẫn quyết không từ bỏ lí tưởng của mình. Trải qua rất nhiều gian nan cuối cùng cũng được quay về trường học, hơn nữa còn bất chấp nguy hiểm, dũng cảm cứu thoát hoàng tử của Silver River là Kim Yin Min thoát khỏi tay lũ ác ôn...”

Vừa mở ti vi ra thì đúng giờ phát bản tin, bản tin đầu tiên rất cuốn hút tôi.

Cô gái can đảm trở về từ vực thẳm?

Chị họ?!

Xem bản tin này, trong lòng tôi như bị dội gáo nước lạnh, thấp tha thấp thỏm.

Tôi còn nhớ chị họ Thu Thu hồi bé rất nhút nhát. Ở nhà suốt ngày bị hai ông anh trai bắt nạt... Không ngờ chị ấy... chị ấy...

Tôi nghệt mặt ra nhìn lướt qua hình ảnh chị họ trên ti vi. Trên ti vi hiện lên hình ảnh: chị họ cười rạng rỡ. Nụ cười tràn đầy lòng tự tin và sự kiên cường...

Hình ảnh chị Thu Thu mặt mày ưu sầu, cả ngày chẳng bao giờ cười trong tâm trí tôi xoay vòng vòng rồi biến mất tiêu...

Tôi quay đầu lại nhìn hoàng tử biển, nói giọng run run:

- Em cũng phải kiên cường hơn nữa đúng không?

Lông mi hoàng tử biển khẽ lay động, dường như đồng ý với tôi. Tôi tròn mắt, ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt tươi tắn như đóa hoa của anh. Tôi bỗng chầm chậm cúi xuống chỗ đầu giường.

- Hoàng tử biển! Em kể cho anh nghe một câu chuyện truyền thuyết mà em rất thích nhé? Ngày xưa, trên thảo nguyên mênh mông có một loài hoa. Loài hoa đó tên là Thạch Thảo. Dù là lạnh cắt da cắt thịt hay bão táp mưa sa, nó vẫn hé nở những cánh hoa màu tím hình như những chiếc ấm nhỏ xinh, đem lại hơi ấm mùa xuân cho cả vùng thảo nguyên. Mọi người đều gọi nó là loài hoa can đảm.

Nghe nói có một chú bé đi ngàn dặm xa tìm mẹ. Chú bé hái bông hoa can đảm này ở gần sườn dốc. Sau đó, cậu bé trải qua bao khó khăn, vượt qua bao trở ngại cuối cùng cũng tìm thấy mẹ.

Rồi có một đôi nam nữ yêu nhau tha thiết. Bao nhiêu người muốn chia cắt tình cảm của họ. Nhưng khi họ nhìn thấy loài hoa này, họ đã có dũng khí, kề vai sát cánh bên nhau trải qua bao gian nan, vất vả.

Nói xong tôi ngừng lại, ánh mắt tràn trề hi vọng nhìn hoàng tử biển:

- Em nghĩ nếu em có loài hoa này, có lẽ em sẽ có dũng khí để đối mặt với tất cả, đối mặt với cuộc sống, quyết định chọn lựa đúng đắn chứ không chạy trốn nữa phải không?

Tôi định thần lại, nhìn chăm chú hoàng tử biển. Anh ấy vẫn yên lặng.

Ha ha ha... Tôi cười đau khổ rồi lại cốc đầu mình.

Hôm nay mình rõ ngớ ngẩn! Truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, nó làm gì có thật chứ!

Trên đường từ bệnh viện quay về kí túc xá, trong đầu tôi cứ hiện lên bóng dáng kiên cường của người chị họ. Nhưng nghĩ tới việc của mình, tôi lại cảm thấy mịt mù không lối thoát.

Hai hôm nay vì đang trong “ngày đó” nên tôi xin nghỉ học vài hôm ở nhà. Mất mấy hôm suy nghĩ trần trọc, tôi quyết định từ bỏ tất cả, rời khỏi trường British.

Nếu không có đủ can đảm để đối mặt thì tôi nên rời khỏi đó! Không biết từ lúc nào tôi lại đi trên đường đến bệnh viện.

Có lẽ... tiềm thức đã dẫn tôi đi đến gặp hoàng tử biển! Dù thế nào chăng nữa, lúc tôi cô đơn, phiền muộn nhất thì chỉ có anh ấy ở bên cạnh nghe tôi than thở. Nếu tôi rời khỏi đây, tôi cũng phải đến từ biệt anh ấy chứ.

Tôi chậm rãi bước vào trong bệnh viện, đi qua một con đường hết sức im lặng. Hai bên đường rợp bóng cây ngô đồng nước Pháp, những chiếc lá cây to bằng bàn tay bay bay trong gió phát ra tiếng vi vu vi vu. Ánh mặt trời lấp lánh xuyên qua từng kẽ lá. Mọi thứ đều rất hiền hòa, êm dịu, trái ngược hoàn toàn với tâm trạng rối bời của tôi.

- Cô bé gì đi phía trước ời! Cúc cu! Chào em!

Đúng lúc tôi đang đi, mãi miết nghĩ ngợi lung tung thì có một tiếng chuông vang lên.

Tôi quay đầu lại, giật bản mình, phía sau không có ai cả!

Trấn tĩnh lại, tôi lại rảo bước tiếp, nghĩ bụng chắc độ này mình gặp phải nhiều chuyện phức tạp quá nên thần kinh có chút vấn đề.

- Hi! Chào em! – Bỗng phía trước xuất hiện một dáng người trông sáng chói, miệng cười toe toét gọi tôi.

- Anh...anh anh anh... là ai? – Tim tôi bắt đầu đập thành thịch, vì bị dọa sợ hết hồn nên ngay cả giọng nói cũng run rẩy!

- Là ai hả? Hà hà, tôi là chú hề vạn năng! – Người đó nhìn tôi mỉm cười.

Lúc này tôi mới nhìn thấy rõ, người này hóa trang trông kì cục quá! Trông y hệt chú hề ở đoàn biểu diễn xiếc thú! Trên mặt bôi phấn trắng rất dày, vẽ mắt vừa dài vừa nhỏ, nom kĩ là hình hai ngôi sao mười cánh. Miệng cố tình vẽ rất to, đỏ choe đỏ choét, lúc cười nổi rõ hàm răng trắng tinh.

- Hà hà! Cô bé, chào em! Có phải em là Thái Linh không? – Chú hề đi đôi giày lười, nhảy nhót trước mặt tôi, lắc lư liên tục chiếc mũ trên đầu. Trên chóp mũ còn cắm một quả bóng tròn be bé, phát ra tiếng kêu ting tang ting tang.

- Sao... sao anh biết? – Tôi nhìn chú hề. Lúc này tôi không còn cảm giác sợ hãi nữa mà thay vào đó là sự tò mò, nghi hoặc.

- Không phải tôi đã nói rồi sao, tôi là chú hề vạn năng mà! – Chú hề đắc ý, cười tươi roi rói. – Tôi thấy em hình như đang có tâm sự. Bộ gặp phải khúc mắc gì nhưng không biết tháo gỡ sao?

- Sao... sao anh biết? – Phải đối mặt với một chú hề y như thầy xem tướng số, tôi thấy vốn ngôn ngữ của mình thật ít ỏi, chỉ có thể hỏi đi hỏi lại câu: “Sao anh biết?”

- Khà khà khà... - Chú hề cười rất bí hiểm, nhìn tôi, giơ chùm bóng bay đủ màu sắc, xen lẫn lộn vào nhau. Chùm bóng bay bay trong không trung. Khi tôi hoa hết cả mắt nhìn không kịp thì anh ta đột nhiên hát:

“Tôi là một chú hề

Một chú hề vui vẻ

Tại sao lại như thế?

Mọi người đoán thử xem!

Tiết lộ với bạn nhé

Vũ khí là dũng khí
Dũng khí giúp lạc quan”

Dũng khí...?!

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn người đó, nghĩ bụng sao anh ta cứ như thần thánh phương nào, cái gì cũng biết cả sao?

“Nào phiền muôn, vui vẻ hay nghĩ suy

Hãy xem như bong bóng bay đi mất...”

Chú hề như đọc được suy nghĩ của tôi, tiếp tục hát:

“Xin đừng nghĩ tôi là người thần kì

Tìm can đảm, tìm ngọn nguồn sức mạnh

Chỉ có điều đâu biết ở phương nao

Bạn đâu hay dũng khí ở chỗ nào?”

- Vậy... anh có nói cho tôi biết dũng khí nằm ở đâu? – Tôi như bị kích động. Nếu như anh nói cho tôi biết dũng khí nằm ở đâu, vậy chỉ cần tôi đi tìm nó, lấy nó ra là giải quyết được mọi chuyện!

- Ha ha ha ha... ha ha ha... - Chú hề nháy mắt tinh nghịch – Cô bé à, phải tìm dũng khí ở trong chính bản thân cô!

Bản thân tôi?

Tôi thần người ra, ngơ ngẩn nhìn chú hề, không hiểu ý anh ta.

- Chỉ cần cô bé đối mặt với cuộc sống, cô bé sẽ nhìn thấy rõ cuộc sống như thế nào! – Chú hề nói dứt lời, giơ tay chỉ xuống chân tôi – “Cô bé nhìn xem đây là gì?!”

Tôi ngạc nhiên, cúi đầu xuống, nhưng dưới chân là đường đi mà! Chả có gì cả?!

Cúi đầu nghĩ ngợi một lát, tôi ngẩng lên tiếp tục vặn hỏi nhưng chú hề đã biến mất tăm! Không thấy bóng dáng đâu cả!

Ting tang... ting tang... ting tang...

Tiếng chuông trên chiếc mũ của chú hề mỗi lúc một xa dần... cứ mỗi lúc một xa dần...

Chú hề biến mất, nhưng những gì anh ta nói vẫn vang vọng bên tai tôi.

Phải tự mình đi tìm dũng khí, chỉ cần đối mặt với cuộc sống sẽ thấy rõ cuộc sống như thế nào.

Liệu có phải anh ấy ngầm nói cho tôi biết, đừng bao giờ bỏ cuộc dễ dàng như thế? Có lẽ tôi nên như chị Thu Thu, cứ dũng cảm tiến về phía trước... Nhưng tôi...

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, tôi đã đi đến bệnh viện.

Mở cánh cửa trắng toát, tôi đi đến bên cạnh giường:

- Hoàng tử biển! Em đến thăm anh đây.

Vẫn yên ắng như trước, tôi đến gần giường nhìn rồi bỗng hoảng hốt. Trên giường không thấy hoàng tử biển đâu cả, chỉ có chiếc chăn được gấp rất gọn gàng, sáng trắng làm tôi lóa mắt!

- Không thấy hoàng tử biển đâu cả! Hoàng tử biển biến mất rồi! – Tôi lo lắng chạy ra khỏi phòng bệnh, túm chặt lấy một y tá.

- Ai là hoàng tử biển? – Người y tá nhìn tôi ngạc nhiên, cứ tưởng tôi là người từ trên trời rơi xuống.

- Là bệnh nhân ở phòng bên kia ạ! – Tôi đỏ mặt, giải thích.

- À, sáng nay cậu ta tỉnh lại rồi xuất viện. – Nói xong, cô y tá vội vàng đi đến phòng khác.

Cái gì?!... Tỉnh rồi? Xuất viện?

Tôi vừa ngạc nhiên pha chút thất vọng. Hoàng tử biển tỉnh rồi, có nghĩa là anh ấy đã hồi phục. Đó là việc tốt! Nhưng, anh ấy đột ngột ra đi như vậy, ngay cả một lời từ biệt cũng không để lại...

Tôi mặt mày ủ ê quay về chỗ phòng bệnh của anh, thờ thẩn nhìn căn phòng quen thuộc, nhớ lại hôm qua ở đây kể chuyện với anh ấy.

Đột nhiên, ánh mắt tôi dừng lại chỗ chiếc tủ cạnh giường.

Trên chiếc tủ trắng muốt hay đặt một lọ hoa pha lê màu xanh. Nhưng hôm nay trong lọ lại cắm một bó hoa trông rất đẹp và thanh nhã! Cánh hoa màu tím mềm mại, nổi bật trong cả căn phòng màu trắng. Lá cây xanh tươi lạ thường, sum suê, cân đối, đúng là đẹp hài hòa.

Nhìn kĩ đóa hoa đó, tôi bỗng chột dạ. – Câu chuyện truyền thuyết “Loài hoa can đảm” còn có tên là hoa thạch thảo. Đóa hoa trước mặt tôi so với những gì người ta mô tả về loài hoa này giống y hệt nhau!

Chẳng lẽ đây là hoa thạch thảo? Loài hoa can đảm?

Tôi ngạc nhiên, nhắc nó lên, quan sát kĩ hơn nữa. Sắc tím của hoa làm lòng tôi như dịu lại. Đúng rồi, tôi dám khẳng định đây nhất định là thạch thảo! Đích thực là loài hoa can đảm!

Nhưng... sao nó lại ở đây?

Tôi nhìn đóa hoa, bỗng phát hiện phía dưới lọ có kẹp một mảnh giấy.

Thình thịch... thình thịch...

Có thể đây là mảnh giấy của hoàng tử biển để lại. Tôi cố trấn tĩnh, vội vàng cắm hoa vào lọ, rút mảnh giấy ra xem.

CẢM ƠN!

Trên giấy hai chữ rất to, rõ ràng, nét bút vô cùng tao nhã.

Không hiểu sao khi nhìn thấy hai chữ này, tôi đoán chắc là chữ của hoàng tử biển!

Hoàng tử biển... cảm ơn tôi... nhưng tôi có giúp được gì đâu...

Tôi vê vê mảnh giấy, nhìn phòng bệnh trống trơn, tôi thấy mũi mình cay cay. Nhớ hoàng tử biển quá! Đến bây giờ tôi vẫn chưa nhìn thấy anh ấy tỉnh dậy trông như thế nào!

Tôi chán nản quay đầu lại, nhìn ra phía cửa sổ. Một tia nắng mặt trời chói chang chiếu vào người tôi. Hơi ấm như xuyên qua da thịt, dường như mọi góc ngách trong tâm hồn đều được chiếu sáng...

Chẳng nhẽ...

Tôi đã từng nói, nếu như tôi có loài hoa dũng cảm, tôi nhất định sẽ đổi mặt được với tất cả, cho nên hoàng tử biển tặng nó cho tôi!

Cảm ơn anh... hoàng tử biển...

Tôi nhẹ nhàng rút ra bông hoa, đặt lên mảnh giấy mà hoàng tử biển để lại, nắm chặt trong tay, nhìn phòng bệnh lại lần nữa rồi đi ra ngoài.

Tôi đã có hoa can đảm. Bây giờ tôi đã biết mình nên làm gì rồi.

Hai hôm nay nhờ lời động viên của hoàng tử biển, tôi như máy được lắp thêm mô tơ, cứ tiến thẳng về trước... đi thẳng về trước...

Tôi bắt đầu quyết tâm hơn... tôi phải quay lại trường học, tiếp tục cuộc sống ở trường British.

Chỗ hành lang vắng ngắt, không có bóng dáng ai cả. Tôi chậm rãi bước chân vào khu kí túc xá, nghe rõ từng tiếng bước chân của mình.

Đi đến cửa, tôi giơ tay ra định mở, nhưng lại hơi dơ dự, buông thõng tay xuống.

Trước mắt tôi bỗng hiện lên hình ảnh của hoàng tử biển đang lặng yên nằm ngủ, còn có cả màu tím dũng cảm đó.

Hoa thạch thảo như nhắc nhở tôi: Thái Linh! Bạn phải làm điều mình đã hứa!

Nghĩ đoạn, tôi lấy lại tinh thần, khe khẽ mở cửa.

Két...

Cửa phòng phát ra âm thanh đã cũ kĩ. Thoắt một cái, tôi như bị ảo giác, thấy mình như đi nhầm vào một không gian khác, đến một thế giới rất lâu rồi chưa được mở ra.

Cả phòng vẫn rất yên ắng. An Vũ Phong có ở đây không? Tôi ngạc nhiên, đi về phía trước.

- Oái! – Vừa đi được vài bước, tôi giật thót tim, lùi ngay về phía sau mấy bước!

Chỉ thấy chỗ cửa sổ không biết từ lúc nào đặt một chiếc ghế. Trên đó có một người đang ngồi, trông cả người như bị tê liệt, mềm nhũn ra như cọng bún thiêu!

Tóc dài dài, khuyên tai kim cương sáng lấp lánh...

- An Vũ Phong?! – Tôi kinh ngạc gọi tên cậu ta nhưng cậu ta không động đậy, người như mất hồn nhìn ra cửa sổ. Hai tay Vũ Phong buông thõng, đôi chân dài xoắn ra rất rộng, cứ... cứ như chết cứng đờ rồi!

- An Vũ Phong! – Tôi sợ tái mét mặt, hét tướng lên. Cuối cùng cậu ta cũng có chút phản ứng nhưng cả người vẫn không mảy may động đậy, chỉ quay mỗi cái đầu lại. Cặp mắt màu nâu trông như hạt trân châu quay sang nhìn tôi như muốn nói cho tôi biết cậu ta còn sống.

- Đừng có hù người khác thế chứ! – Tôi bị cậu ta dọa sợ đến mất mật, tay xoa xoa ngực rồi đi về phía giường mình. Tôi thu xếp đồ đạc, trong lòng lo lắng không an. Lẽ nào cậu ta mấy hôm nay đều không đi ra ngoài, cứ ngồi im như tượng ở đó?

Nghĩ bụng, tôi vội quay lại nhìn An Vũ Phong. Vũ Phong vẫn ngồi im như thế, nhưng hình như cậu ta đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn, mắt nhắm lại.

- Này! Cô Thái kia! Sao lại quay về đây? – Tôi đang tắt bật thu xếp quần áo thì nghe thấy giọng nói lạnh như băng của An Vũ Phong vang lên.

- Quay lại thu xếp hành lí! – Vì bị hỏi đột ngột quá nên không biết trả lời thế nào, tôi nói ngắn gọn.

- Vậy à? Thu xếp hành lí! – Giọng cậu ta vẫn lạnh lùng như vậy, song hình như pha chút nghi hoặc.

Tôi định bỏ quần áo vào cái túi. Vừa quay người lại thì thấy tên đó đang đứng ngay lù lù phía sau nên tôi giật thót mình.

- An Vũ Phong! Cậu... - Chả biết từ lúc nào cậu ta đứng ngay sau lưng tôi, chăm chú nhìn tôi thu xếp hành lí!

- Toàn đồ đạc cũ xì mà vẫn mang theo! – Thấy tôi chú ý đến cậu ta, Vũ Phong nhìn tôi không được tự nhiên lắm, sau đó quay người ra chỗ ghế ban nãy ngồi xuống.

Thái độ cậu ta có vẻ lạnh nhạt, lời nói nghe đến lạnh sống lưng chứ không hề ấm áp chút nào.

- Tôi... - Vốn dĩ tôi muốn nói cho Vũ Phong biết kế hoạch của mình nhưng trông điệu bộ lạnh như nước đá của tên đó, tôi bỗng nảy ra ý mới. Ngập ngừng một lát, tôi cố ý quay đầu lại nhìn An Vũ Phong, nói rõ từng câu từng chữ: - Tôi đi đây!

- Ờ! – Ai ngờ hần ta nhìn tôi với ánh mắt chẳng ngạc nhiên gì, đáp lại một câu cụt lủn.

- Tôi rời khỏi ký túc xá, quay về nhà. – Tôi cố nhấn mạnh hai từ “ký túc xá” và “nhà”.

- Thế à! Chúc mừng cô nhé! Tạm biệt! Đi đường cẩn thận! – An Vũ Phong nghe tôi nói xong bỗng thần người ra, sau đó nhìn tôi chằm chằm, nửa cười nửa không.

- Cậu... - Nhìn bộ dạng thờ ơ của hần, tôi không chịu nổi nữa. – Tôi sắp dọn về nhà ở, nhưng tôi vẫn học ở trường British.

- Vẫn học ở trường British? – An Vũ Phong vẫn trả lời kiểu thờ ơ, nhưng sau đó mắt bỗng sáng bừng lên, quay vội ra nhìn tôi như vẻ không tin lắm.

- Đúng thế! Tôi vẫn học ở British, tôi sẽ tham gia cả kì bầu chọn hội trưởng hội học sinh nữa. – Tôi cứ nói, cứ nói sây sưa, cảm thấy tự tin hơn, tràn trề dũng khí hơn.

- Cô... cô muốn tham gia kì thi bầu chọn đó? – An Vũ Phong mắt tròn như hai hòn bi ve nhìn tôi, mặt cố giữ bình tĩnh, lông mày nhếch lên rõ cao.

“Chẳng phải cậu và Giang Hựu Thần có lời hứa thi đấu với nhau một mất một còn sao?” – Tôi quay đầu lại, nói càng quả quyết hơn – Vì thế tôi nhất định sẽ đánh bại cả hai cậu. Như thế cả hai, không ai phải rời khỏi British cả!

- Ồ... Vậy à?! - Giọng An Vũ Phong vẫn thản nhiên nhưng ánh mắt tràn ngập niềm vui. Cậu ta mặt mày tươi tỉnh nhìn tôi, lại còn nở một nụ cười rất ranh mãnh.

Như thế mới giống An Vũ Phong thường ngày chứ! – Tôi tự nhủ.

Tôi lấy ở túi quần áo ra giấy giới thiệu đã chuẩn bị xong xuôi, giơ ra trước mặt hần ta.

- Tôi đã chuẩn bị xong giấy giới thiệu cả rồi. Ngày mai, tôi sẽ đem nó bỏ vào thùng bầu chọn của hội học sinh!

An Vũ Phong vươn vai, bước ra chỗ cửa phòng rồi quay đầu lại nháy mắt:

- Vậy thì, mai là thi cuối kì rồi! Bạn gì ứng cử viên của chức hội trưởng ơi! Trổ hết tài năng ra cho tôi được mở rộng tầm mắt!

Cái gì?!

Rầm...

Câu nói của An Vũ Phong như sét đánh ngang tai. Đầu óc tôi loạn cào cào. Đãng trí quá! Đãng trí quá! Việc quan trọng như thế mà tôi lại quên bég mất. Mai là thi cuối kì rồi nhưng tôi chưa ôn tẹo nào cả, cũng chưa ngó ngang tí gì đến bài vở!

- Thái Linh! Tôi đang đợi cô đánh bại tôi đấy! – Vũ Phong chỉ tay về phía tôi, trông hần ta vui sướng ra mặt, sau đó hần ta đi ra khỏi phòng.

- Ba si... Ye si... Ge si... Mei si... Si quang...

(Trong tiếng Trung Quốc, “Ba si” nghĩa là bố chết, “Ye si” nghĩa là ông chết, “Mei si” nghĩa là em gái chết, “Si quang” nghĩa là chết sạch.)

Ồi! Mới tờ mờ sáng, chim còn chưa cất tiếng hót thì tôi đã ngồi học. Vì kì thi tiếng Anh chiều nay, Thái Linh này, mày phải dốc hết sức!

- Thái Linh! Mới sáng sớm mà cô đã trù ẻo nhà tôi chết là sao? Đúng là đồ độc mồm độc miệng. – An Vũ Phong nằm trên giường, quay người lại, thốt lên. – Chiều nay thi tiếng Anh, cậu nên học thuộc từ mới đi chứ! Thi rồi lại trách tôi không nhắc nhở!

- Hừ! Tôi đang chuyên tâm học tiếng Anh đây, ai mượn cậu lo hộ. – Tôi lườm tên Phong, trong lòng cảm thấy hậm hực. Lần này mình nhất định bị hấn tã khinh thường!

- Tiếng Anh?! – An Vũ Phong ngồi bật dậy, nhảy bổ ra chỗ tôi. Tôi còn hào phóng giờ quyền từ điển ra:

- Đây, cậu xem: Basi (Bus), Yesi (Yes), Gesi (Girls), Meisi (Miss), còn cả Siguang (School)!

Yên ắng... Yên ắng...

Lúc tôi quay đầu ra nhìn hấn thì thấy An Vũ Phong lại nằm trên giường, quay lưng về phía tôi, cả người cứ run lên. Bộ tên đó bị trúng gió sao?

- Đây! An Vũ Phong, không sao chứ...

- Ôi ha ha ha... ha ha... Cười nổ cả ruột mất, Thái Linh! Cô... cô... - Lúc tôi vỗ vai An Vũ Phong thì hấn ta không nhin nổi cười nữa, cười đến chảy cả nước mắt nước mũi.

- Đồ tòi! Tôi học hành chăm chỉ thì có gì đáng cười hả?

- Thái Linh... cô đúng là hết thuốc chữa... Thôi thì chúc cô thi may mắn...! Ha ha ha...

Hừ! An Vũ Phong, cứ cứ cười đi, đến lúc có bảng điểm thì người chống mắt lên mà xem!

Buổi thi tiếng Anh hôm qua đúng là một ngày thê thảm! Nhưng hôm nay mới đúng là ngày tôi tiêu tùng: môn Toán! Tuy hôm qua tôi ngồi “nghiên sách” cả buổi tối. Híc... đúng là nước đến chân mới nhảy, chẳng nắm được chút kiến thức nào hết.

Lúc thi, tôi phải đối mặt với một đồng con số Ả Rập đáng ghét, chỉ có mười con số đơn giản mà có đến bao nhiêu phép biến hóa, nào thì triển khai mũ, bình phương, phương trình... Một đồng các công thức, định lí rắc rối làm đầu óc tôi loạn xì ngầu!

Mắt tôi trân trân nhìn những con số quen thuộc trên đề thi. Đầu lóe lên mấy công thức định lí khác nhau, trong tức khắc chẳng biết nên vận dụng cái nào mới đúng!

Hóa ra biết nhiều quá đâm ra khó chọn lựa!

Tôi ngẩng đầu lên, mắt hoa lên nhìn sang trái, liếc sang phải... An Vũ Phong và Giang Hựu

Thần đều đang làm bài rất nghiêm túc, mặt bừng bừng nhuệ khí!

Ôi... học sinh ưu tú có khác!

Tôi lắc đầu bút, tiếp tục quay lại “bể khổ” của mình...

- Sao thế! Thái Lăng, lần này có phát huy được tài năng đột xuất không vậy?! – Tôi vịn tay vào cánh cửa lớp cố gắng lấy lại tinh thần, ai ngờ sau lưng vang lên giọng nói có vẻ khoái chí. Tôi quay đầu lại nhìn thấy một mái tóc dài dài đúng tầm mắt tôi. An Vũ Phong cười híp mắt châm chọc làm tôi bối rối...

Tôi cười miễn cưỡng:

- Đại khái... có thể... nhưng vẫn không ổn lắm...

Không đợi tên đó kịp trả lời, tôi bắt đầu đắm chìm trong con đường mịt mù như mê cung của mình. Trời ạ... một năm có tới bốn lần thi kiểu này! Bộ muốn tôi “ngủ củ tỏi” sao?!

Cho tôi về nghỉ ngơi... cho tôi về nghỉ ngơi...

Chờ đến ngày công bố điểm thi rõ sốt ruột! Mỗi ngày đi qua bảng thông báo đều nghe thấy những câu bàn tán như:

- Sắp có điểm thi rồi! Lo ơ là lo!

- Nghe nói điểm thi lần này sẽ dán ngay ở bản thông báo dưới khu giảng đường. Nếu như thành tích mà tệ thì cả trường đều biết hết...

Híc! Không biết rốt cuộc tôi được bao nhiêu điểm... Liệu có lại xơi trứng ngỗng giống như trước đây không?

Píp píp...

Cả buổi tối tôi trần trọc không ngủ được. Mới sáng sớm, chuông báo thức của điện thoại kêu lên làm tôi tỉnh giấc. Tôi vội vã nhấn nút tắt, len lén nhìn sang bên cạnh. An Vũ Phong vẫn đang ngủ say. Vì không muốn đánh thức cậu ta, tôi đặt tiếng chuông báo thức rất khẽ. Vả lại tôi cũng không ngủ say nên chỉ mới kêu lên một tí là tôi đã tỉnh như sáo.

Tôi rón rén bước xuống giường, lúi ở gầm giường ra một “bảo bối bí mật”: chiếc băng đô búp bê.

Sau đó tôi lại đi đến bên giường An Vũ Phong gọi khe khẽ:

- An Vũ Phong!

Thấy tên này không có phản ứng gì, tôi vẫn chưa yên tâm, tiếp tục “thăm dò” bằng cách kéo mạnh chăn đắp của hắn ta.

Khò khò... Khò khò...

Nhịp thở của An Vũ Phong vẫn đều đều. A ha! Tôi dám chắc 100% là hắn vẫn chưa tỉnh!

Tôi định thần lại, đeo băng đô lên đầu, nhẹ nhàng mở cửa rồi chạy một mạch xuống khu giảng đường!

Bảng điểm màu đỏ quả nhiên đã được dán lên. Trông bảng điểm hãy còn ươn ướt, nhất định là mới được dán lên không lâu. Khả khả... Xem ra Thái Linh này là người xem đầu tiên!

Đáng tiếc, người xem đầu tiên không phải là người điểm cao nhất. Tôi nghĩ hậm hực, cởi băng đô, tìm tên mình từ phía cuối bảng lên.

1, 2, 3...

Đếm qua gần 1/3, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy tên mình.

Ôi! Chúa ơi! Số điểm ở đằng sau sao lại đều là 60.5, 60.5, 60.5?!

A ha ha ha ha ha ha!

Cứ như là kì tích! Bà chúa đen đui này lại thi đỗ?!

Tuy thành tích so với những người khác thì rất kém nhưng tôi sung sướng hết sức, cười tươi roi rói:

- Ôi chà! Đây không phải là bạn Thái Lăng, ứng cử viên chức hội trưởng sao?! – Đúng lúc tôi đang ăn mừng “chiến thắng” thì có tiếng nói trầm trầm vang lên.

Tôi giật mình, quay đầu lại nhìn thấy cái mũi điều hâu to tướng của Lâm Tử Hạo. Tôi bỗng thấy lạnh toát cả người, hoảng mang buộc băng đô lên đầu.

Vèo! – Tôi lóng nga lóng ngóng, không buộc được băng đô lại còn đánh rơi nó xuống đất, phát ra âm thanh nghe là lạ.

- Ôi dào! Ứng cử viên tài năng gì mà mỗi môn có 60.5! – Lâm Tử Hạo nhìn lướt qua bảng điểm của tôi, rồi lập tức đội ngay cho tôi một gáo nước lạnh.

Tôi cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng, chỉ mong có cái lỗ nẻ nào để chui tọt xuống đất.

“Hơ hơ hơ! Trình độ này mà cũng muốn làm hội trưởng hội học sinh sao? Tôi thấy cậu đang nằm mơ giữa ban ngày rồi!” – Tên đó càng nói càng hăng. Mỗi từ hăng nói ra như búa tạ vạn tấn nện vào đầu tôi không chút thương tiếc.

- Im đi! – Đúng lúc tôi đang không nơi nương tựa thì một giọng nói lạnh lùng cất lên. Tôi quay đầu lại, bắt gặp ngay ánh mắt lạnh như tiền của An Vũ Phong.

- An Vũ Phong? Cậu ta là đối thủ cạnh tranh với cậu! Sao cậu lại...? – Ánh mắt Lâm Tử Hạo như không hiểu gì hết, mặt mày đỏ gay đỏ gắt.

- Tôi thích thế! Không liên quan gì đến cậu! Biến ngay! – An Vũ Phong chỉ tay, giọng nói nghe càng sắc lạnh hơn.

- Cậu... - Lâm Tử Hạo chưa kịp nói hết câu. Bỗng nhiên An Vũ Phong sắc mặt dữ dằn, gườm gườm tiến lại. Lâm Tử Hạo như bong bóng bơm căng bị chọc xì hơi, vội im bật, quay đầu chuồn thẳng.

Nhìn bóng của Lâm Tử Hạo đã đi khuất, tôi cúi đầu xuống xem giờ. Bây giờ mới có 6 giờ 45 phút, còn sớm chán, sao An Vũ Phong dậy sớm thế?

Nghĩ bụng, tôi tròn mắt nhìn Vũ Phong. Cậu ta cũng nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. Lẽ nào lúc tôi “thăm dò” cậu ta thì cậu ta đã tỉnh rồi? Chẳng qua vờ ngủ say để lên đi theo tôi...

Vũ Phong đi theo tôi, lại còn tốt bụng giải nguy cho tôi nữa chứ...

Còn nụ hôn lần trước...

Nghĩ đến đó tôi giật bắn mình, ngượng ngùng cúi đầu, mặt đỏ gay, khẽ cảm ơn An Vũ Phong:

- Cảm... cảm ơn... cậu.

- Ứng cử viên hội trưởng gì sao dễ bị bắt nạt thế? – Ai ngờ tên đó vừa quay đầu lại đã cười ma mãnh.

Nghe hắn nói “mĩa”, tôi cứng họng, cúi đầu, mặt đỏ đến độ sắp cháy xèo xèo.

- Ôi! Đây không phải là thành tích tôi mong đợi. Hơ hơ hơ... - Giọng nói của cậu ta vẫn lạnh như tảng băng. Tôi ngược lên thấy An Vũ Phong khẽ vuốt tóc, khuyên tai kim cương sáng lấp lánh, chút nữa làm tôi chói mắt.

- Cậu... - Tôi bị hắn nói “mĩa” mà không cãi nổi câu nào, tức phát run.

- Ôi! Phư phư phư... Phư phư phư... kết quả tệ quá, kém quá đi! – An Vũ Phong chẳng thèm đếm xỉa đến cơn tức giận của tôi, hắn cười rõ khiêu khích, quay người, hai tay xỏ túi quần rồi đi thẳng không thèm ngoái đầu lại!

- Cậu... – Cơn tức giận của tôi như mìn được châm ngòi, chỉ muốn nổ tanh bành!

- An Vũ Phong! Trong kì bầu chọn tới, cậu cứ đợi đấy! Tuần sau chúng ta phân tài cao thấp ở hội trường!

An Vũ Phong cố tình làm bộ từ tốn vuốt vuốt mái tóc, mắt nhìn ra chỗ khác, tự nói lẩm bẩm một mình:

- Mệt thật! Lần này lại phải thi sức bền rồi!

- Cái gì... sức bền?! – Tôi nhìn mái tóc dài đang bay bay của An Vũ Phong, mặt mày sa sầm lại. - Ứng viên của chức hội trưởng phải thi 3 môn thể dục phối hợp sao?

- Sắp tới là phải đi tập quân sự hè rồi! – An Vũ Phong trề dài môi – Vì năm nay cùng tập quân sự với trường nữ sinh Maria nên kì bầu chọn hội trưởng hội học sinh hoãn lại so với dự định! Ứng cử viên có thể nhận đợt tập huấn quân sự này để lôi kéo phiếu bầu.

Rầm rầm...

Lại một tin sét đánh ngang tai! Ở trường British này sớm muộn gì cũng có ngày tôi bị những trận sét vô tình kiểu này đánh chết!

Tập huấn quân sự... tôi phải thi đấu thể lực với cả đám nam sinh...

Phật tổ ơi! Cầu xin ngài hãy cho con thêm sức mạnh!

17... 18... 19...

Tôi nằm trên giường , tập động tác chống đẩy liên tục, nhưng vừa mới được 19 lần thì bụng đau như quặn lại! Suýt nữa thì đi chầu ông vải...

Tôi lắc lắc cái đầu đang ngủ gà ngủ gật của mình. Tập động tác thể dục cơ bản nhất là chống đẩy. Thà mệt vì tập sai kĩ thuật chứ tôi quyết không bỏ cuộc giữa chừng!

Ôi...! Đều do sáng nay tên An Vũ Phong động chạm đến lòng tự ái của tôi. Hắn lại còn tỉnh bơ nói với tôi chuyện linh tinh chẳng hay ho gì: sắp tập huấn quân sự! Tôi hạ quyết tâm thi đấu thể lực phải thắng bọn họ, không được để tên An Vũ Phong đó chế giễu nữa! IQ đã kém họ nhưng thi đấu thể lực phải thắng bằng mọi giá, đánh cho bọn họ thua không còn mảnh giáp!

Để biến lý tưởng thành hiện thực, tôi hằng hái quyết tâm cả buổi tối, từ chống đẩy đến chạy bộ. Tôi kiên trì đề ra cho mình ba bài rèn luyện thể lực cơ bản.

Khổ nổi chẳng kiên trì được lâu thì bụng đau không cựa quậy nổi! Hơn nữa mọi thứ trước mắt tôi cứ chao đảo... Cơn buồn ngủ cứ quẩn lấy tôi, thật bực mình...

Tu tu... Tu tu... Tu tu...

Í? Sao trong phòng lại có tiếng xe lửa chạy qua nhỉ? Hơn nữa càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ! Tôi vội vàng bật người dậy, tíc tắc... tíc tắc... tíc tắc..

Căn phòng tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ treo tường chạy, làm gì có xe lửa nào chứ? Chắc do tôi kiệt sức quá nên ảo giác...

Thái Linh! Cố lên! Thái Linh! Lên đây cót tinh thần nào!

Tôi tự cổ vũ mình, lắc lắc đầu một lúc, tiếp tục động tác chống đẩy... Cả lưng bụng rã rời, tay cũng mỏi nhừ không chống nổi nữa...

Tu tu... Tu tu tu... Tu tu tu tu...

Lại nghe thấy tiếng xe lửa! Mà thôi, dù gì thì mình cũng sắp “ngủ củ tỏi” rồi, hay là ngồi xe lửa đi du lịch vòng quanh thế giới cho sướng!

Xình xịch... Xình xịch... Xình xịch...

Tu tu tu... Tu tu tu... Tu tu tu tu...

Âm thanh đều đều của xe lửa làm tôi như muốn đắm chìm, nhưng...

Reng! Reng!

Ủa! Xe lửa sao vậy? Đến ga rồi sao? Hay là chuyển hướng?

Tôi như cá chép vượt vũ môn, đứng bật dậy, lúc này mới thấy tay vừa tê, vừa ướt sũng mồ hôi. Tôi chùi miệng, không ngờ miệng cũng ướt đầm mồ hôi!

Tôi sực tỉnh, hóa ra làm gì có xe lửa nào, chẳng qua tôi ngủ quên, nghe tiếng thở của mình tưởng tượng ra tiếng xe lửa.

Reng! Reng! Reng!

Tôi cảm thấy thật xấu hổ vì quyết tâm của mình chỉ có đến vậy. Không ngờ tiếng còi xe lửa lại vang lên, không đúng, là tiếng chuông điện thoại bên cạnh!

Tôi vội vàng nhảy bổ ra, nhắc điện thoại lên:

- Alô! Xin chào! Tôi là Thái Linh!

- Thái Linh! Chào cô! – Bên đầu dây kia vang lên giọng nói trầm trầm, rất có sức hút!

Giọng nói này... nghe quen lắm!

Tôi ngẫm nghĩ... nghĩ mãi... nghĩ mãi... tôi nhớ ra rồi!

- Người bí mật... - Tôi nói với giọng không tự tin lắm.

- Đúng! Là tôi! - Giọng nói rất nghiêm nghị làm tôi cảm thấy căng thẳng.

- Có... có việc gì không ạ? – Tôi ấp a ấp úng, có dự cảm chẳng lành.

- Thái Linh! Nhiệm vụ của cô vẫn chưa xong! – Câu nói của người bí mật như tia sét giữa ban ngày làm tôi hoang mang.

- Tôi... bệnh của Giang Hựu Thần không phải đã khỏi rồi sao? – Tôi hơi lo lắng thốt lên, giọng điệu cũng có vẻ hơi tức giận. – Không phải ông nói là bệnh dị ứng với con gái của cậu ấy đã khỏi rồi sao?!

- Chưa! Bệnh của Giang Hựu Thần vẫn chưa khỏi hoàn toàn! - Giọng của người đó rất quá quyết, dập tắt tia hi vọng cuối cùng của tôi. Đầu óc tôi quay mòng mòng... đột nhiên nhớ ra vụ Giang Hựu Thần tái phát bệnh ở hội trường hôm đó... Đúng là... bệnh của cậu ấy vẫn chưa khỏi...!

- Vậy... phải làm sao đây? – Tôi cảm thấy vấn đề này có vẻ rất nghiêm trọng, không khí trở nên nặng nề. Đầu tôi như bị nhét đặc sệt chì, nặng quá! Bệnh của Giang Hựu Thần vẫn chưa khỏi!

- Cô phải tiếp tục giúp Hựu Thần chữa bệnh.

Má ơi! Vẫn phải tiếp tục chữa bệnh? Tôi thấy đầu óc quay cuồng. Trước mắt tôi, những việc xảy ra trước đây cứ như bộ phim được tua lại. Tâm trạng buồn bã lẫn rắc rối... Tôi không muốn trải qua lần thứ hai!

- Tôi... tôi có thể từ chối không? – Tôi hơi sợ những vấn đề cố lấy hết can đảm để hỏi.

Chúa ơi! Hãy tha cho con đi... Đừng để con phải chịu khổ lần nữa...

- Hả? Cô không muốn làm nữa? - Giọng nói của người bí mật tỏ ra không ngạc nhiên lắm ngược lại còn có vẻ nhẹ nhõm. - Được thôi! Nhưng cô phải bồi thường tiền phá vỡ hợp đồng.

- Vâng... hả? Cái gì? – Tôi vừa nghe ông ta nói xong thì thấy vui vui, nhưng ngay sau đó mặt

tôi lập tức biến sắc. Tiền phá vỡ hợp đồng.

Tôi nhanh như cắt mở ngay hợp đồng ra, vừa nhìn xong suýt nữa xỉu luôn...

Chỉ thấy trên tờ giấy ghi rất rõ ràng: Nếu như vi phạm hợp đồng thì phải bồi thường 20 vạn!

Tôi trợn tròn mắt, mắt mở to như mắt ngáo ộp. Trước mắt tôi có biết bao con số 0 đang nhảy múa... hoa mắt chóng mặt...

Tôi thấy mình như rơi xuống tận cùng vực thẳm, tối mù mịt. Tôi... khóc không ra tiếng!

- Thái Linh! Cô quyết định xong chưa? - Người đó giục tôi trả lời.

Quyết định xong chưa? Quyết định xong chưa? Hừ hừ hừ hừ... ông ta làm gì cho tôi quyền quyết định chứ...

- Tôi... tôi tiếp tục làm...

Mặt mày tôi như đưa đám, cúi gục đầu xuống! Con ác mộng của cuộc đời tôi lại sắp bắt đầu...

Tôi nghe thấy người bí mật đó cười rất thoải mái.

- Được rồi! Cô phải nắm chắc cơ hội lần này đó!

Tít... tít... tít...

Ông ta cúp máy. Hu hu hu... tại sao... rốt cuộc là tại sao chứ...

CHƯƠNG 3

ĐỘI PHI HỒ VÔ ĐỊCH TRƯỜNG MARIA QUYẾT THẮNG

Super PTU

Địa điểm:

Sân vận động trường nam sinh British

Cổng trường cấp III Vĩnh Cần

Phòng 7117 trường cấp III Vĩnh Cần

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

An Ngưu – học sinh trường cấp III Vĩnh Cần

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện một lần được tắm trong những

cánh hoa hồng

Để cho da thịt tỏa hương thơm ngào ngạt

Mặt nước trải đầy những cánh hoa

Không gian lưu luyến vị ngọt ngào

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là, cả người tôi ngập chìm trong đồng rúc

Ngủ khắp nơi toàn mùi hôi hám...

oOo

Vào một ngày mùa hè, đợt tập huấn quân sự cuối cùng cũng đến.

Ánh mặt trời gay gắt chiếu rọi vào tôi. Ánh nắng sáng chói làm tôi phải nheo mắt lại. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chảy ròng ròng trên mặt rồi rơi xuống đất.

Ở sân vận động, người đông như kiến. Các học sinh trường British đã đứng ngay ngắn thành từng hàng. Ai nấy cũng rất phần chấn chờ đợi thời khắc xuất phát!

- Tụi mình tập quân sự ở đâu vậy?

- Ủa? Cậu chưa biết hả? Tập ở trường cấp III Vĩnh Cần.

...

Trường cấp III Vĩnh Cần?!

Nghe nói nó và trường British giống nhau, đều là một trong 10 trường cấp III có tiếng. Không chỉ nổi tiếng về ưu thế địa lý mà trong trường còn có rất nhiều học sinh xuất sắc, nhân tài nhiều không đếm xuể!

"Vut" – Nghe thấy nguồn tin "sốt dẻo", tai tôi dỏng lên như cái loa tiếp tục nghe những học sinh bên cạnh xì xào "buồn dưa lê".

- Mọi người có biết sao trường đó lại lấy tên Vĩnh Cần không? Hình như là do... do học sinh ở đó đều nổi tiếng về cần cù, cần lao, cần kiệm. Từ lâu tớ đã muốn đến xem thử xem có thật bọn họ như lời đồn đại không!

- Nghe có vẻ thú vị nhỉ, mong mau mau xuất phát quá. - Một học sinh có vẻ rất sốt ruột.

- Đó vẫn chưa phải là chuyện thú vị nhất – Tên An Vũ Phong nãy giờ đứng bên cạnh, hần nhìn lướt qua tôi một cái rồi cười rất gian xảo. Tôi giật mình. Hắn lại tiếp tục chậm rãi nói –
Mấy người không biết hả, đợt tập huấn này chúng ta sẽ tập cùng với nữ sinh trường Maria đấy.

Rầm...

Tiếng sét ban ngày nhằm thẳng vào đầu tôi. Đầu tôi ù lên như cái tổ ong vỡ vụn. Tôi nhớ lại câu nói của người bí mật trong điện thoại:

"Được rồi! Cô phải nắm chắc cơ hội này!"

Không ngờ thời gian trôi nhanh thiệt, ngày "định mệnh" đó giờ đã đến.

Đầu tôi nặng trĩu như đeo chì, lắc lư... lắc lư trên cổ.

- Nữ sinh trường Maria? Được tập quân sự cùng các bạn nữ, đúng là nằm mơ! Nhưng bọn họ làm gì thế không biết, đến giờ vẫn chưa thấy mặt mũi đâu.

Nghe An Vũ Phong nói xong, đám con trai xung quanh lao xao cả lên, kiễng chân ngó đông, ngó tây.

Tách!

Một giọt mồ hôi to ùng lặn từ trên trán tôi xuống. Mũi tôi trắng bệch, run rẩy nhìn ra phía cổng trường, rồi như phản xạ lùi về phía sau một bước.

An Vũ Phong nhìn tôi vẻ nghi hoặc. Cậu ta định nói điều gì đó thì bỗng từ phía xa có âm thanh ầm ầm long trời lở đất đang tiến sát lại.

Rầm rầm rầm... Rầm rầm rầm...

Tiếng động khủng khiếp nghe muốn long tóc gáy này mỗi lúc một gần. Đột nhiên trước mắt mọi người có một đám bụi vàng mù mịt.

Ôi trời! "Cơn bão ong vàng"?! Không biết mục tiêu của họ là ai đây?

Boong! Xin được cắt ngang một lúc để phát sóng chương trình "Cô nàng xui xẻo tái xuất giang hồ" Thái Linh trong ít phút.

Maria là trường nữ sinh cấp III có hơn 30 năm lịch sử huy hoàng. Kinh nghiệm "xương máu" đúc rút được trong thời gian dài đã hình thành nên nền văn hóa đặc sắc có một không hai của trường nữ sinh này, hơn nữa còn hình thành nên cả "Bí kíp tấn công trai đẹp" với nhiều trường phái khác nhau, muôn hình muôn trạng. Vâng! "Cơn lốc ong vàng" mà các bạn đang chứng kiến chính là kết tinh trí tuệ của mấy thế hệ nữ sinh trường Maria. Nó thể hiện sự đoàn kết, hợp tác, nghị lực và quyết tâm "siết chặt, bao vây đối tượng" của các nữ sinh. Đây cũng là một trong những "bí kíp" tấn công tập thể hiệu quả nhất.

Các nam sinh trường British vẫn ngỡ ngàng nhìn, không hề mấy may biết "tai họa" sắp ập đến đầu họ chỉ trong gang tấc. Có bóng đen vụt ra từ đám bụi bay mù mịt màu vàng, dang đôi cánh tuyệt đẹp ra trông như cánh chim bằng:

- Hô hô hô... Mình hên thật! Không ngờ chiến thắng được móng vuốt của mấy trăm người liềm! Anh Hựu thân yêu! Em đến đây.

Oái! Là Ngọc Dĩnh! Nhỏ đó mắt tròn trũng, lao như phát cuồng về phía Giang Hựu Thần. Gần nữa...! Gần chút nữa...! Ngọc Dĩnh sắp lao vào lòng Giang Hựu Thần đến nơi. Nhỏ hạnh phúc nhắm tịt mắt mơ mộng, e lệ dẫu dài môi ra.

Bình!

Hai bóng người va vào nhau.

...

...

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn "pha" quay chậm trước mắt.

Vừa nãy, đúng lúc tình cảnh ngàn cây treo sợi tóc, Ân Địa Nguyên không biết từ đâu chạy bổ tới, xô ngay người bên cạnh lên phía trước, va luôn vào Ngọc Dĩnh như kiểu Sao Chổi đâm vào Trái Đất.

Người bị xô đó là Kỳ Dục! Cậu ta tròn mắt như hòn bi ve, không tin nổi chuyện xảy ra trước mắt mình, cả hai người cứng đờ như hóa đá.

- Ơ... hừ hừ... cô chán sống rồi hả? – Kỳ Dục đột nhiên trấn tĩnh lại, nổi đóa lên, đẩy tay Ngọc Dĩnh ra rồi lau sạch miệng mình. Kỳ Dục túm ngay lấy cổ áo Ân Địa Nguyên.

- Dục! – Ân Địa Nguyên lạnh lùng nhìn Kỳ Dục - "Lẽ nào cậu muốn Hựu bị như vậy sao?"

Vừa nghe Ân Địa Nguyên nói dứt lời, Kỳ Dục như bong bóng bơm căng bị xì hơi, bình tĩnh lại. Cậu ta bỏ tay ra, quay đầu lại trũng mắt tức giận nhìn nhỏ Ngọc Dĩnh đang ngất xỉu không biết trời đất sao trăng gì.

- Cô đó! Nhớ đấy! Rồi tôi sẽ cho cô biết tay!

Nhân lúc láo nháo, tôi lén chạy ra chỗ Ngọc Dĩnh, kéo áo nhỏ đó:

- Ngọc Dĩnh, mau dậy đi. Tên Kì Dực đó hung dữ thật! Bà sợ lắm, phải không? Không sao...

- Có sao đâu... - Ngọc Dĩnh ngồi dậy, thở dài.

Tôi định an ủi nhỏ thì nhỏ ta bỗng quay đầu lại, nước mắt rưng rưng vì hạnh phúc.

- Được một anh chàng đẹp trai thế hôn, sao lại không sao chứ! Ôi, Kì Dực... anh cool quá đi! Em nguyện làm nô lệ của anh.

...

Đúng lúc này, giọng nói tươi vui hớn hở của thầy hiệu trưởng vang lên trên loa phát thanh:

- Đúng là những nam thanh nữ tú tràn đầy sức sống! Đợt tập huấn quân sự tới đây hy vọng các em sẽ cố gắng hết mình nhé!

- Ôi! Ôi! Giang Hựu Thần! Nhìn xem, Giang Hựu Thần kìa!

- Đâu? Đâu?

- Ở kia kìa!

- Chết, mình chưa kịp thoa phấn!

...

Tôi nghệt ra như phỗng, đầu óc rối bòng bong.

Chúa ơi! Con dám chắc, vận mệnh đen đủi của con sắp bắt đầu rồi!

- Các em! Chúng ta lên đường thôi! Trường British đi trước.

Tiếng còi huýt lên ra hiệu lẫn với tiếng thầy thể dục nói. Tôi đứng trong hàng, cúi đầu đi theo đoàn người đông nghệt. Tôi không muốn nữ sinh trường Maria nhìn thấy mình.

- Giang Hựu Thần...

- An Vũ Phong...

Tôi gắng hết sức chạy theo hàng về phía trước. Khi đi ngang qua chỗ đám nữ sinh trường Maria xếp hàng, tôi nghe thấy tiếng gào thét muốn sờn tóc gáy.

Tôi tò mò quay đầu lại nhìn về phía nhóm đứng chếch mặt mình. Tôi chỉ thấy một đám con gái xếp thành hàng dài, ăn mặc lòe loẹt trông như đi cắm trại hè, lại còn có nhạc nữa. Bọn họ nhảy điệu uốn éo của các cô gái bãi biển Hawai.

Đám con gái đang khoanh tay trước ngực, đầu hơi cúi, hai chân hơi khuỳnh khuỳnh, giả bộ e

lệ nhìn Giang Hựu Thần và An Vũ Phong ở phía sau.

Ặc! Tôi nhìn thấy mà suýt phát ói...! Mém chút nữa thì nôn sạch cơm đĩa tối qua ăn.

Ồi cha mẹ ơi... không gặp nhau có một học kỳ mà lũ con gái hám trai đẹp này trình độ cò cưa ngày càng "cao thủ".

- Lên xe thôi! Lớp 11A ngồi xe này!

Tiếng thầy giáo đi ở hàng đầu tiên vang lên, tôi ngó sang chiếc xe buýt bên cạnh. Mau! Mau lên xe giùm cái! Cứu với! Tôi sắp không chịu được nữa rồi!

Nhóm của chúng tôi vừa đi qua, lại lập tức nghe thấy tiếng bàn tán ầm ĩ ở phía sau. Tôi nghe thấp thoáng mấy ngàn con "vịt giò" trường Maria bắt đầu vỗ cánh rào rào...

- Ôi chao ơi! Hôm qua tớ mất ngủ cả đêm, nhìn hộ xem có vết quầng ở mắt không?

- Hình như có vết mờ mờ! Hôm qua cậu có đắp mặt nạ không? Để ban nãy Giang Hựu Thần nhìn thấy hết rồi.

- Ôi ôi! Làm sao bây giờ...

...

Trời ạ! Bọn họ nghĩ mình đang đi du lịch hè hay sao?

Tôi không chịu nổi mấy "bà tám" đó, chạy "xẹt xẹt xẹt" một mạch lên xe. Tôi tìm chỗ ngồi gần cửa sổ cho thoáng khí, nhưng vừa mở cửa sổ ra, tôi suýt nổ màng nhĩ.

Đột nhiên vang lên tiếng gào rú ồm ồm, làm tôi rùng mình. Vừa quay ra thì thấy mấy nữ sinh trường Maria đang dang tay ra, lao về phía xe chúng tôi!

- Các anh chàng đẹp trai ơi! Nhìn bên này nè! - Phía sau lúc nhúc một đám con gái chen lấn xô đẩy nhau. Ai nấy trông đều kỳ quặc, trang sức đội trên đầu kêu leng keng. Nhìn từ xa, ai nấy hai mắt quầng đen như gấu trúc.

- Thật tình! Đám con gái này! - Mấy nam sinh trường British mặt mày xám xịt, thở dài ngao ngán nhìn đi chỗ khác.

- Nhìn đây nè, nhìn đây nè! Nhìn bên này nè!

Tách! Tách!

Đám con gái đó giơ cao máy chụp ảnh, chụp lấy chụp để qua cửa xe.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Các rèm cửa che đều đồng loạt kéo xuống. Tiếng chụp ảnh cuối cùng cũng dừng lại.

- Các bạn nam đẹp trai đừng giận mà! Con gái trường Maria yêu các bạn!

Tôi len lén mở rèm cửa chỗ mình lên, thò đầu ra ngoài. Bọn họ nhìn thấy tôi, động tác họ cực lanh lẹ: vừa nháy nhót, múa may, vừa nhìn tôi "mắt chớp chớp, mồm đớp đớp đưa tình".

Oái! Phật Tổ ời! Mấy đôi mắt thâm quầng đỏ nhìn cứ như... cứ như ma nữ hiện hình.

Tôi kéo vội rèm xuống, thở hổn hển, ngồi thẳng đơ người, ngơ ngẩn nhớ lại hình ảnh vừa rồi! Khủng... khiếp quá!

Brùm brùm brùm... xe sắp chạy rồi! Mồ hôi của tôi to đùng như hạt đỗ lăn tăn, rồi rơi xuống đất theo từng đợt gào thét ầm trời của đám con gái đó...

Sao xe lắc lư dữ vậy? Tôi định ngắm cảnh bên ngoài, ai dè xe đột nhiên dừng lại, tôi bị bất ngờ quá nên đầu va luôn vào ghế trước.

- Ối! Oái! Ui cha!

- Thái Lăng! Không sao chứ? – Hựu Thần nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của tôi liền đi ra chỗ tôi hỏi thăm về quan tâm.

- Không... không sao! – Tôi đau đến ứa nước mắt nhưng vẫn cố nhin.

- Không sao?! Tôi thấy cậu ngốc đến nỗi không sao thì có! Va mạnh chút nữa chắc chắn chấn thương sọ não rồi! – An Vũ Phong nói cạnh khóe một câu rồi đứng dậy đi ra chỗ cửa xe.

- An Vũ Phong! Cậu! – Tôi tức muốn nổ đom đóm mắt, đứng bật dậy.

Bình

- Oái!

- Thái Lăng, cẩn thận!

Tôi quên mất tiêu là phía trên chỗ ngồi có giá để hành lí. Vừa rồi do tức giận quá đứng bật dậy nên lại bị cụng bươu đầu.

- Hơ hơ! Thái Lăng! Cậu không cần phải xúc động quá đến thế đâu. Đúng là ngốc hết thuốc chữa! – An Vũ Phong đã đi đến chỗ cửa xe, quay đầu lại vỗ tay, cười khoái trá – Thái Lăng! Mau xuống xe thôi.

- Xuống xe? Đến nơi rồi sao? - Tôi xoa đầu u một cục.

Chúa ời! Ngài đang ghen tỵ với con sao? Con vừa nghĩ hôm nay nhất định là ngày vui vẻ nhất, thế mà ngài đã đập cho con một cái không thương tiếc!

- Đến nơi rồi! Chúng ta xuống xe thôi! – Đôi mắt dịu dàng như ánh mặt trời của Giang Hựu Thần làm cơn đau của tôi vơi đi đôi chút. Nhưng nhìn thấy tên An Vũ Phong đáng ghét đó lại càng đau thêm.

Tôi theo sau Giang Hựu Thần xuống xe, chuẩn bị đón nhận kỳ huấn luyện quân sự đầy mới mẻ. A ha! Tha hồ ngắm cảnh thôn làng, vườn tược đẹp tuyệt vời... Nhưng sao những người bước xuống xe đều đứng đờ đẫn hết một lượt vậy?! Tôi cũng ngược nhìn theo.

Cha mẹ ời! Đây... đây là nơi nào thế này?

Chiếc cửa cũ nát, vết sơn loang lổ. Bốn tấm bảng bằng đồng to đùng được treo cao nhưng

xiêu xiêu veo veo. Hình như do lâu rồi không được tu sửa nên dấu ngã trên chữ "Vĩnh" và chữ n trong chữ "Cần" hoàn toàn mờ tịt.

Tôi cố căng mắt ra nhìn bốn chữ đó, rồi kết hợp nhìn dòng chữ phiên âm mờ mờ phía dưới "Yong Qin Gao Zhong" thì mới dám tin đây chính là trường trung học Vĩnh Cần.

Nhưng... sao lại có thể như vậy?

Nhìn xung quanh, duy chỉ có một khu vườn khô héo, úa vàng, nhưng tôi nghe nói phía trước cổng trường là cả một thảm cỏ xanh tươi bát ngát cơ mà. Từ trước đến giờ chưa hề nhìn thấy cổng trường nào có hoa cải cả!

Ồ... Ồ... Ồ...

Phía sau lưng có tiếng kêu là lạ. Tất cả mọi người đồng loạt quay lại... mồm há hốc...cả người run lên.... Lùi lại phía sau muốn chạy thẳng cẳng!

Một bầy con gì đó nom rất to lớn đang lúc la lúc lắc đi về phía chúng tôi! Vì bất ngờ quá nên mặt ai cũng thộn ra, chỉ muốn chuồn nhanh khỏi đây! Đặc biệt là đám con gái trường Maria vừa bước xuống xe, thấy thế là hét ầm ĩ kinh sợ, chạy toán loạn cả lên.

- Mọi người đừng sợ! Đừng sợ! Chúng không làm các bạn bị thương đâu - Một cậu thiếu niên có nước da ngăm đen đi bên cạnh những con vật khổng lồ đó lên tiếng - Tụi A Gia Sa này hiền lắm.

- Đúng thế! Mọi người đừng sợ! - Giang Hựu Thần mạnh dạn bước lên - Cậu gọi chúng là gì?

- Ha ha! Tụi nó là A Gia Sa của nhà chúng tôi - Anh chàng có nước da ngăm đen đó cười rất thân thiện, để lộ hàm răng trắng tinh. Nụ cười của cậu ta rất có sức hút, làm tôi liên tưởng đến vùng rừng núi cây xanh tốt, không hề bị ô nhiễm, rất trong sạch lại tự nhiên.

- Nhìn kiểu sùng của chúng, có lẽ là trâu Trung Quốc, nhưng chúng có vẻ to quá... - Hựu Thần chống cằm nghĩ ngợi.

- Ha ha! Cậu giỏi đấy! Chưa có người thành phố nào biết chúng là trâu Trung Quốc.

- À, hóa ra là vậy! - Hựu Thần đột nhiên như phát hiện ra gì đó, cười vui vẻ - Tôi là Giang Hựu Thần, chào cậu!

Nhìn thấy Hựu Thần giơ tay phải ra, anh chàng da ngăm đen đó có vẻ hơi ngạc nhiên, giấu tay phải của mình ra đằng sau.

- Chào cậu! - Hựu Thần lại chìa tay ra phía người đó gần hơn một chút, sát ngay bên cạnh cậu thiếu niên.

- Tay của tôi... bẩn lắm... - Cậu thiếu niên lùi về phía sau một bước, ngại ngùng cúi đầu.

- Không sao! - Hựu Thần chủ động kéo tay cậu ta lại. Anh chàng da ngăm đen rút tay về phía sau nhưng Hựu Thần đã nắm được tay cậu ta.

Cậu ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy nụ cười chân thành của Hựu Thần. Khuôn mặt cậu thiếu niên cũng dần dần nở nụ cười rất hồn nhiên.

- Tôi là A Ngưu! - A Ngưu nhìn Hựu Thần, hai mắt sáng trong - Các bạn là nam sinh trường

British đến đây tập quân sự à? Mau vào đi, chúng tôi đợi các cậu lâu lắm rồi.

Giang Hựu Thần đi theo A Ngưu vào trong trường Vĩnh Cần. Những người khác cũng bán tín bán nghi đi theo sau. A Ngưu giới thiệu tất cả mọi thứ cho chúng tôi. Cậu ta nói rất say sưa, còn chúng tôi thì mắt ngày càng to thao láo, tròn xoe như quả trứng vịt!

Ặc! Một dãy nhà cũ nát, ọp ẹp, nghiêng nghiêng vẹo vẹo như sắp đổ đến nơi. Nhìn qua cánh cửa gỗ lớn thấy học sinh đang nghe giảng. Nom họ trông khá giống A Ngưu.

- Các học sinh trường Vĩnh Cần đều ở làng xung quanh đây. Hì hì, mọi người đừng chê bọn tớ nhé - A Ngưu nhìn tôi cười, để lộ hàm răng trắng đều.

- Bọn chúng... - Tôi có vẻ hơi ngạc nhiên nhìn A Ngưu, sau đó quay đầu nhìn đàn trâu phía sau lưng cậu ta.

Ồ...Ồ...

Lũ trâu lúc lắc đi thành đàn vào trong vườn trường. Chúng vui sướng ngẩng cao đầu kêu "Nghé ọ!"

- Xung quanh nơi này đều là đồng ruộng, thả tại A Gia Sa ở đây coi như tận dụng được nguồn tài nguyên - A Ngưu giải thích cho tôi - Cậu xem, đằng kia còn có rất nhiều trâu, đều là của học sinh trường tôi.

Tôi nhìn về phía A Ngưu chỉ tay, suýt nữa thì lảo động ra.

Ở góc tường còn quây thành một cái chuồng trong đó có hơn mười con trâu giống như đàn A Gia Sa. Bọn chúng đang nhón nhờ gặm cỏ.

- Oa! Giang Hựu Thần kìa!

- Woa... Hựu Hựu! Hựu Hựu!

Oái! Đám con gái nhìn thấy Giang Hựu Thần nên cứ như phát cuồng cả lũ.

Nhưng cơn phát cuồng của bọn họ vừa dấy lên đã im bật. Tôi tò mò nhìn ra không xa thì thấy lũ con gái đang run run rẩy rẩy như cầy sấy, đứng chôn chân một chỗ. Hóa ra đàn A Gia Sa đi qua trước mặt họ. Chúng thông thả đi về phía "nhà mình". Đám con gái ỉu xiu như bánh trắng ngâm nước, không dám bước lên một bước.

Đàn A Gia Sa của A Ngưu đúng là đã "lập công" lớn.

- Đừng sợ! A Gia Sa ngoan lắm! - A Ngưu nói rất to với lũ con gái hám trai đẹp, nhưng bọn họ vẫn không dám nhúc nhích nửa bước.

- Thật tình! Sao trường học lại có mấy thứ vớ vẩn này chứ?! - Một giọng nói chua như chanh vang lên, tôi như bị kim châm!

An An!

Lâu lắm không gặp nhỏ đó, suýt chút nữa thì mất cảnh giác với nhỏ.

- Về phòng dọn dẹp thôi! - An An có vẻ không vui, lờm mọi người xung quanh một cái, điệu bộ vênh vao quay mặt đi.

- Về mở điều hòa lên cho mát đi, nóng quá! - Lũ con gái ngoan ngoãn đi theo An An.

- Xin lỗi... - A Nguru đột nhiên nói – Chỗ này không có điều hòa.

Rầm...

Đám con gái trước mặt và cả lũ nam sinh phía sau đều lặn đùng ngã ngửa ra đất.

Không có điều hòa... trời nóng thế này... sống... sao nổi, híc...?!

Mọi người xung quanh ai nấy đều mặt mày dài như quả mướp. Cuộc sống khó khăn ở trường Vĩnh Cần làm chúng tôi có cảm giác đột ngột rơi từ thiên đường xuống địa ngục. Con gái trường Maria như trăm hoa khoe sắc thì nay rệu rã như hoa tàn nụ héo.

- Sau đây xin thông báo một chút về việc phân phòng! Bắt đầu từ lớp 11A1...

- Ân Địa Nguyên – 7109...

- Giang Hựu Thần – 7117...

...

- Thái Lăng – 7117...

Phòng 7117? Tôi và Giang Hựu Thần...Tôi không tin nổi, ngẩng đầu lên. Không biết có phải do ngẫu nhiên không, tôi bắt gặp khuôn mặt đang cười rạng rỡ của Hựu Thần. Hựu đứng trước mặt tôi, quay lại nhìn tôi mỉm cười...

- An Vũ Phong – 7117...

...

An Vũ Phong cũng ở phòng 7117? Sao lại thế? Khuôn mặt tươi cười của tôi và Hựu Thần đột nhiên tắt lịm. Má ơi! Dù là tập quân sự tôi cũng không thoát khỏi tên đó! Trên trán tôi và Giang Hựu Thần cùng lấm tấm mồ hôi...

- Còn đứng nghệt ra gì chứ? Không mau đi tìm "mái nhà ấm áp" sắp tới của chúng ta đi?! - An Vũ Phong lại cười cái kiểu châm chọc sở trường của mình, cậu ta nhắc hành lí rồi đi thẳng.

Tôi đầm đìa mồ hôi mồ kê! Trời nóng như thiêu đốt... cái gì mà "mái nhà ấm áp" chứ?! Tên đó nói làm tôi cứng họng không nói lại câu gì được. Tôi lắc đầu, nhắc hành lí lên rồi đi theo tên đó về phòng 7117

- Đến rồi! Là chỗ này!

Trước mặt là một cánh cửa gỗ cũ nát, loang lổ, so với cổng trường Vĩnh Cần thì còn cũ nát gấp mấy lần. Tôi và An Vũ Phong nhìn nhau, rồi nhìn gương mặt tươi cười trăm năm không đổi

của Hựu Thần. Chúng tôi bước vào.

- Chỗ này chật quá! Mọi người xem 1, 2, 3! Ba bước là đi ra ngoài! – An Vũ Phong ném hành lí xuống, đo khoảng cách trong phòng.

- Thế này ngủ sao nổi? – Tôi quăng hành lí, ngồi phịch xuống đất, giơ tay lau mồ hôi.

Cộc... Cộc...

Xoạt! – Ba người chúng tôi ngẩng đầu lên khi nghe tiếng gõ cửa. Ngoài cửa có mấy nam sinh trường British.

- Các cậu là...

- Đây có phải là phòng 7117? Bọn tôi được phân tới đây! Các cậu cũng thế à?

- Không nhầm chứ? Phòng bé tí tẹo thế này mà có đến mười người, thế thì ngủ kiểu gì?

Tôi dờ dẫm nhìn bảy người kia xách hành lí vào, có cảm giác nhiệt độ trong phòng lại tăng thêm mấy độ... Kiểu này sống nổi không?

Một lát sau, mọi người đã phân chia xong xuôi chỗ của mình. Tất cả nằm tam trên đất. Trên đất trải kín mười chiếc chiếu. Khổ nổi là cái chiếu cói của tôi đã bị rách mấy lỗ.

Sợ mọi người phát hiện, tôi nhìn cái chiếu của mình, mặt đỏ bừng, ngồi vội xuống che chỗ bị rách đi! Tôi len lén nhìn mọi người xung quanh. Ai nấy cũng đang bận bịu sắp xếp chỗ quần áo của mình, chẳng có người nào để ý đến chuyện đó.

Tôi thở dài! Tim lúc này đập thành thịch thì bây giờ đã trấn tĩnh lại.

- Ngồi thoải mái góm nhĩ! Không thu dọn đồ đạc, bộ... muốn tôi dọn giúp cho hả? - Tôi giật mình ngẩng lên, nhìn thấy tên An Vũ Phong vừa sắp xếp cả đồng quần áo hàng hiệu của mình, vừa nhìn về phía tôi.

Tôi lườm hằm ta, quay đầu đi xem lời nói của tên đó như gió thoảng qua tai.

Mệt quá! Sáng sớm nay đã dậy rồi, trên đường đi thì cứ lo ngay ngáy sợ lũ con gái trường Maria phát hiện ra. Bây giờ khó khăn lắm mới ngồi nghỉ ngơi được một tí, dù có là chiếu rách nhưng cũng cảm thấy như sống trên thiên đường!

Vù vù vù... Dạo này tôi rất dễ hài lòng. Chưa gì đã thấy thế là đủ...

Ôi... sao thấy phía trước mờ mờ ảo ảo, tôi... tôi đang bay... đi đâu đây?

Phù phù...

Dễ chịu quá... về nhà rồi sao?

...

- Giá sách gỗ... đặt cốc ở ...

- Ở đây... quần áo...

...

- Kiểm tra phòng! Kiểm tra phòng!

Im lặng giùm tôi chút đi! Sao xung quanh lại có nhiều âm thanh đáng ghét thế? Tôi lấy tay đập chân chất đuổi lũ ruồi đi!

Ôi! Tay tôi... tay tôi... hình như bị ai đó kéo... đau... đau quá! Mộng đẹp... mộng đẹp đừng bỏ tao mà...!

Tôi từ từ mở mắt ra, thấy phía trước có một dáng người mập mờ...

Đập ngay vào mắt tôi là khuôn mặt to đùng của Lâm Tử Hạo. Mặt hắn chỉ cách tôi 1 xentimét, trông hắn hung dữ như muốn ăn thịt tôi đến nơi!

Hóa ra con ruồi ban nãy chính là... Oái! Làm sao bây giờ?!

Tôi chẳng đoái hoài gì đến những cặp mắt ngạc nhiên xung quanh, lập tức rút vội tay lại, sau đó nhìn Lâm Tử Hạo cười nịnh nọt:

- Ha ha ha...ơ ha ha... ngài trợ lý...

- Ha ha ha!

- Ha ha ha!

Mọi người xung quanh cười bò lăn bò càng, làm căn phòng rách nát suýt vỡ tung.

Tôi vội đứng dậy, quay đầu tứ phía tìm tên An Vũ Phong... Tên đó rõ ràng biết tôi đang ngủ thế mà chẳng thèm gọi!

- Kiểm tra phòng! Lâm Tử Hạo hét tướng vào tai tôi. Inh...inh cả tai! Hắn ta nghĩ màng nhĩ tôi làm bằng sắt thép sao?!

- Nào, bây giờ tôi bắt đầu kiểm tra phòng! – Lâm Tử Hạo chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn, cầm lăm lăm cái thước trong tay, mắt đảo khắp nơi.

- E hèm! Tôi thay mặt ngài trợ lý thông báo một chút về nội quy vệ sinh! Cốc phải... chần phải... giày thì...

Hóa ra tên mập hay theo đuổi Lâm Tử Hạo cũng đến?! Tôi kiễng chân lên nhìn về phía sau lưng Tử Hạo. Mắt tôi như súng lazer đảo qua đảo lại, cuối cùng cũng nhìn thấy cái dáng mập mập lùn lùn. Ban nãy tôi chẳng nhìn thấy hắn ta đâu!

- Phải chia chỗ đều cho nhau, vì rèn luyện sống kham khổ nên không cần quá nhiều vật dụng... – Đúng là đệ tử chân truyền của Lâm Tử Hạo có khác, những câu nói như bắn súng liên thanh của cậu ta y như vô vàn con muỗi bay vo ve... bay vo ve quanh đầu mọi người.

- Xong! Trước tiên các bạn phòng 7117 để cho ngài trợ lý kiểm tra cách sắp xếp cốc!

Lâm Tử Hạo nghe tên mập đó dứt lời liền mỉm cười tỏ ra rất hài lòng, nhìn mọi người rồi gật gật đầu.

- Xì...! – Trong đám đông vang lên tiếng người nguyền dài.

- Kiểm tra phòng mà cứ làm như tổng thống đến thăm không bằng.

Mặc Lâm Tử Hạo khẽ giật giật, rút ở phía sau một chiếc thước ê ke mà thầy giáo dùng để giảng bài.

Ồi trời! Hẳn ta đúng là chuyện bé xé ra to! Lại còn mang cả thước ê ke đến để kiểm tra. Thế mới biết mấy cái quy định ban nãy họ đọc, tôi cứ tưởng chỉ là lý thuyết suông thôi, ai ngờ họ thực hiện thật!

- Oái! Tiêu rồi! Lúc nãy tôi ngủ quên, đồ đạc vẫn chưa sắp xếp gì cả!

Tôi lo ngay ngáy. Vừa rồi tôi còn thầm châm biếm tên Hạo nhưng bây giờ thì chẳng còn tâm trí nào nữa. Phen này tôi “đi đứt” là cái chắc!

Đầu óc tôi tối sầm lại, u ám như đám mây mù.

- Cái cốc này của ai? Sao bụi thế này? Phạm quy!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Đám người trước mặt tôi đứng tránh sang một bên, mở ra một lối đi thẳng tắp. Tôi đi một mạch đến chỗ để hàng cốc trông rất đẹp mắt trước mặt.

Tôi đứng thộn người nhìn cái cốc vừa bị phê bình. Đó... đó không phải cái cốc tôi mua mất ba đồng sao? Nhưng tôi không...

Tôi lập tức quay vội đầu lại nhìn chần, quần áo, giày... của mình. Tất cả đều được xếp gọn gàng đặt ở đằng đó!

Không thể nào... chả nhẽ Thái Linh này được ông bụt nào giúp sao?

Tôi nhìn thấy Giang Hựu Thần đang đứng ở góc tường. Cậu ấy nhìn tôi dịu dàng, sau đó ánh mắt lại nhìn chệch về phía tay phải tôi. Tôi nhìn theo ánh mắt Hựu Thần, vừa quay đầu lại thì thấy phía trước mặt mình hiện ra rõ mồn một khuôn mặt của... lại còn cười như “ma vương” hiện hình!

An Vũ Phong? Đúng là An Vũ Phong sao?

“Ngồi thoải mái gớm nhỉ! Không thu dọn đồ đạc, bộ muốn tôi dọn giúp hả?”

Tôi nhớ lại giọng điệu khi nãy của cậu ta! Không ngờ “ông bụt” tốt bụng đó chính là An Vũ Phong! Trời ạ... thần sét ơi! Thần đánh chết con chó rồi!

- Thái Lăng! – Chẳng thấy sấm sét đâu mà chỉ thấy cơn mưa bất chợt ập luôn xuống đầu tôi.
- Cốc này của cậu hả? Sao lại bụi thế này?

Tôi nhú mày lại, lấy tay lau những giọt mồ hôi đang tuôn ra như mưa trên trán. Tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy trên chiếc giá be bé treo ở trên tường đúng là có chín chiếc cốc thủy tinh trông rất đẹp được sắp xếp gọn gàng... sáng lấp lánh... làm bằng thủy tinh hay là... chẳng lẽ là pha lê sao?

Lâm Tử Hạo đặt chiếc cốc của tôi ở cuối cùng, sau đó lăm bắm:

- Cậu xem, cốc gì mà to thế này! Trông hồng cả đội hình!

- Trường không có quy định kích cỡ của cốc, thế này thì đâu phải là phạm quy! – Tôi chưa kịp nói gì thì có một giọng nói ấm áp cất lên. Tôi cảm kích quay đầu lại thì bắt gặp khuôn mặt rất nghiêm nghị của Giang Hựu Thần.

- Giang Hựu Thần! Tôi còn chưa nhắc nhở cậu đâu đấy! Chăn phải gấp vuông vức, dọc ra dọc, ngang ra ngang! Điều cơ bản này mà cậu cũng không hiểu sao? Với tư cách là con trai của chủ tịch trường này... Lâm Tử Hạo khom lưng, lấy thước ê ke ra đo chăn của Hựu Thần, mồm hằn cứ nói liến thoắng về lai lịch, thân phận “quý sò tộc” của mình. Mọi người xung quanh ai cũng bịt tai chẳng thèm nghe.

- Chỗ này chưa đạt yêu cầu! Nhớ kỹ đó, phải thẳng tắp! Các mép đều phải thẳng tắp! Mỗi góc vuông đúng 90^0 ! – Hắn ta không để ý đến phản ứng của mọi người, đặc ý chỉ chỗ này chưa được, chỗ kia chưa được.

- Nếu sau này còn gấp chăn không đúng yêu cầu thì đừng trách tôi không nể tình! – Đúng là tên tiểu nhân được đảng chân lân đảng đầu, hắn ta nhất định đang nhắm vào Hựu Thần nên mới tìm mọi cách “công kích”! Xem ra những ngày tới đây của tôi còn mù mịt lắm!

Phải kiên cường! Kiên cường lên! Mình còn phải thi đấu với hắn ta để giành chức hội trưởng hội học sinh. Sao có thể việc nhỏ đã nản lòng chứ?!

- Đúng thế! Đừng có mà trách ngài trợ lý của chúng tôi không nể tình nhé! Tên hầu cận của Lâm Tử Hạo cũng a dua nói hùa theo.

Tôi bực mình lườm hai thằng cha đó rồi cúi đầu im lặng. Đúng lúc này có một cánh tay rất to khỏe đặt lên vai tôi, như tiếp thêm sức mạnh!

- Chỗ đó là của tôi! – Một giọng nói lạnh lùng cất lên. Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên thấy ánh mắt An Vũ Phong sáng long lanh đang nhìn thẳng mình.

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc đó của cậu ta, tôi chẳng dám tin vào mắt mình... Đó... đó có thật là tên “ma vương” An Vũ Phong đáng ghét không vậy?

- Ơ... - Lâm Tử Hạo bỗng chốc như bong bóng xì hơi, xẹp lép.

- Ngài trợ lý... - Tên hầu cận mặt mày kéo áo Lâm Tử Hạo, mắt lăm la lăm lét liếc nhìn vẻ mặt rất dữ dằn của An Vũ Phong.

Lâm Tử Hạo liếc nhìn, sau đó hắng giọng:

- E hèm... nếu là Phong thiếu gia vậy thì hôm nay chúng ta kiểm tra đến đây thôi! Mọi người sau này phải cố gắng nhiều đấy! Tôi đi đây!

An Vũ Phong khẽ gật đầu rồi thản nhiên làm tiếp việc của mình.

- Chúng ta qua phòng tiếp theo! – Lâm Tử Hạo đột nhiên quay người lại tuyên bố. – Sáng sớm mai, đúng 5 giờ tập trung, hôm nay ngủ sớm đi!

Thực ra mọi người đã giải tán lâu rồi. Ai nấy cũng đang bận rộn việc riêng của mình. Nghe xong “tin dữ” đó vội ngẩng đầu lên thì chỉ thấy cánh cửa đã khép...

Lâm Tử Hạo đi rồi! tôi thở phào rồi cả người như cục bông mềm oặt, trượt dần xuống dưới

đất...

Cuối cùng cũng thoát nạn...

Chúa ơi! Cuộc sống thê thảm của con chỉ mới bắt đầu thôi sao?

Hừ! toàn những người chán ngắt! - An Vũ Phong trể dài môi nhìn cái cửa gỗ sơn xanh xiêu xiêu vẹo vẹo.

Cậu ta nằm phịch xuống:

- Hừm! Đúng là nơi khỉ ho cò gáy, chẳng biết ông chủ tịch trường đang nghĩ cái gì nữa...

- Đúng thế! Đúng thế! Chán muốn chết! Điều kiện sinh hoạt quá tệ! – Một nam sinh nằm bên cạnh An Vũ Phong cũng nhăn nhó, than thở.

- Mọi người thấy thế sao? Nhưng tôi thấy ở đây rất tuyệt! – Nói dứt câu, Hựu Thần quay đầu lại, mỉm cười rồi nhìn tôi chăm chăm.

Xoẹt!

Xèo xèo... Ánh mắt của Hựu Thần nóng bỏng như một ngọn lửa. Tôi vội vã che khuôn mặt đỏ lòm như thép vừa nung, cúi đầu xuống.

An Vũ Phong đang ngồi khoanh chân ở chỗ sang trọng, mát mẻ của mình. Cậu ta nhìn tôi rồi lại nhìn Hựu Thần, trên đỉnh đầu hần cơn tức giận sấm sét bỗng nổi lên ầm ầm.

- An... An Vũ Phong? Tôi đâm nghệt ra nhìn hắn ta, đầu óc như bị tê liệt!

Nguy rồi, nguy rồi! Tên Phong này mà nổi điên lên thì chuyện gì hắn cũng làm được!

Nhớ lại lần hắn phải trèo cửa sổ vào phòng, tôi lạnh toát mồ hôi hột.

Đúng lúc tôi không biết nên làm thế nào thì có một tiếng còi lạnh lạnh từ phía ngoài vọng lại.

- Ủa! Tiếng gì thế? – Một nam sinh giật mình ngồi bật dậy, động tai lên nghe.

- Hình như là còi cảnh báo? Chả nhẽ cảnh báo động đất? – Một nam sinh khác có vẻ lo lắng nhìn ra cửa sổ.

- Là hiệu lệnh! – An Vũ Phong nói vẻ bức bối, trừng mắt hung dữ nhìn hai nam sinh kia.

Nhìn thấy ánh mắt bùng sát khí của An Vũ Phong, hai nam sinh đó sợ đến nỗi xanh mặt, lao vội về chỗ nằm, nín thở.

Tên... tên này thật đáng sợ...

Tôi thông cảm nhìn hai nam sinh kia trán còn có hạt mồ hôi to như hạt dưa lăn xuống.

Xem ra tên Phong này bình thường còn tốt với mình chán...

Vụt!

Oái! Chuyện gì thế này?! Tiếng còi vừa dứt thì cả phòng tối om như mực.

- Các bạn thân mến! bây giờ là 9 giờ tối, khi còi hiệu lệnh vừa dứt, sẽ tắt hết đèn. Yêu cầu mọi người nghỉ sớm!

Ở ngoài ký túc xá vang lên tiếng nói có vẻ rất “sung” của Lâm Tử Hạo trên loa phóng thanh.

- Khỉ thật! Mới 9 giờ đã tắt đèn rồi!

- Mọi khi ở nhà giờ này tôi còn đang lên net chơi! Ai nấy đều tỏ vẻ bất bình, nói lao xao ầm cả lên.

- Đúng là đen tận mạng, đến cái nơi khỉ gió này!

- Sau này có chết tôi cũng chẳng thèm đến chỗ này!

- Thoải mái chút đi, thi thoảng thay đổi hoàn cảnh sống cũng thú vị mà!

Giọng nói ầm ập này chỉ cần nghe cũng biết là của Giang Hựu Thần.

- Nhưng Hựu này, có thay đổi hoàn cảnh sống thì cũng phải tạm tạm một chút chứ. Chỗ này sống sao nổi!

- Đúng đó! Cậu là đệ nhất hoàng tử của trường British, hay cậu đến nói với thầy hiệu trưởng một câu để đổi nơi tập quân sự đi!

- Ít mồn thôi! Ngủ mau!

Yên ắng... yên ắng...

Thật “khủng bố” ... Tên An Vũ Phong vừa dứt lời thì mọi người liền im bật, ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy.

Tôi ngó xung quanh, thở dài.

Cũng chẳng còn cách nào hết, nhập gia tùy tục mà. Tôi cũng không nên lẩn tránh “hiện thực phũ phàng” này.

Nhờ chút ánh trăng hắt qua cửa sổ, tôi nem theo tường lần mò đến chỗ chiếu của mình. Tôi nằm xuống, nhắm mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi sớm.

Vo ve... Vo ve... Vo ve...

Ủa? có muỗi! Oái... chân ngứa quá, chắc do bọn nó đốt! Tôi thấy khó chịu quá liền thò chân vào tẩm tẩm, gãi gãi.

Vèo...Vèo vèo vèo... Vèo vèo vèo...

Hừ! Ôn ào quá! Tôi quay người lại, lúc này mới phát hiện ra lưng mình ướt đến một nửa... Nóng quá! Thật tình, sao ở đây vào buổi tối nóng thế hả trời? Dường như tất cả các lỗ chân lông đều giãn ra hết cỡ, mồ hôi mồ kê tuôn nhễ nhại như thác đổ. Ấy, thế mà vẫn thấy nóng!

Vo ve... Vo ve... Vo ve...

Bọn muỗi càng lúc càng đông, tiếng chúng bay nghe cứ như trực thăng nhảy dù! Âm thanh đáng ghét đó làm tôi không ngủ nổi. Tôi ngồi bật dậy.

- Oái! Cái quái gì thế này? Nhiều muỗi quá! Đốt sưng cả người!

- Ngứa quá! Có ai có nước hoa không?

Hơ hơ... xem ra bị lũ “máy bay trực thăng” đó tấn công đâu chỉ có mình tôi!

Đột nhiên có một chiếc “trực thăng” bay đến chỗ mũi tôi, tiếng vo ve nghe rất khó chịu. Tôi chẳng thèm nghĩ ngợi gì, giơ tay lên đập mạnh vào mũi mình.

Bốp!

- Ối!

Hu hu hu hu... đập cái trời giáng này làm tôi tỉnh như sáo sậu. Híc! Chẳng đập được muỗi mà ngược lại cái mũi – niềm tự hào nhất trên khuôn mặt của tôi suýt thì dẹp lép như cái bánh trắng!

Tôi xoa lấy xoa để mũi, mím chặt môi.

- Sao thế?

- Sao thế Thái Lăng?

Hai bên tai tôi vang lên hai giọng nói lo lắng, quan tâm.

Tôi chờ người ra, ngơ ngác nhìn hai người vừa hỏi mình: Giang Hựu Thần và An Vũ Phong.

- Thái Lăng! Sao cậu lại tự đánh mình thế?

- Bộ khùng à?

Giang Hựu Thần không hiểu còn An Vũ Phong thì kinh ngạc.

- Là... là đập muỗi... - Tôi nhìn Giang Hựu Thần rồi lại nhìn An Vũ Phong, chẳng biết nên trả lời ai trước, cuối cùng quyết định trả lời một đáp án chung nhất.

- Hả? Muỗi? – Tên mập nằm bên cạnh tôi trợn tròn mắt lên kinh ngạc. Cậu ta ngẩng đầu lên nhìn trần nhà:

- Có muỗi hả? Mọi khi tôi hay bị muỗi đốt lắm nhưng sao hôm nay lại không bị sao nhỉ.

Nghe tên mập nói, hai nam sinh bên cạnh Giang Hựu Thần ngồi dậy góp vui.

- Ha ha! Biết tại sao rồi! Tất cả là nhờ có Thái Lăng dụ bọn muỗi đến! Cậu ta là hương muỗi sống của tụi mình đó!

- Ờ ha! Đúng là may thiệt!

Có người “châm ngòi” trước thế nên cả phòng ồn ào như cái chợ vỡ. Bọn họ mỗi người một câu, chỉ có Giang Hựu Thần và An Vũ Phong là không nói gì.

- Thái Lăng... - Hựu Thần ngồi chỗ chiếu chính giữa phòng, khẽ gọi tôi. – Lấy tay viết chữ Tĩnh ở trên gối thì sẽ không bị muỗi đốt đâu!

- Hả? Thật thế sao? – Tôi hơi do dự giơ ngón tay bên phải lên rồi nhìn Hựu Thần, sau đó nhìn chiếc gối của mình.

Hừm... cách của Hựu Thần nói biết đâu lại có ích! Dù gì bây giờ cũng chẳng còn cách nào khác nên đành đâm lao thì phải theo lao vậy!

Nghĩ bụng, tôi thò ngón tay xuống định viết chữ Tĩnh trên gối.

- Hừ! Cách đó chỉ có đưa ngọc mới tin!

Xoẹt!

Câu nói đó của An Vũ Phong như sét đánh ngang tai, làm cả người tôi cứng đờ như khúc gỗ. Tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến như bong bóng xà phòng...

- Ôi, buồn ngủ quá! Buồn ngủ quá đi! Tôi muốn đi ngủ!

Đám nam sinh đó nói chuyện được một lúc thì tên mập buồn ngủ quá, hét lên một tiếng, bốn chân chống phộc lên trời như con ếch ộp nằm phơi nắng rồi buông thõng xuống chiếc chiếu bên cạnh tôi. Cậu ta cứ để nguyên tư thế đó đi ngủ.

- Thái Lăng! Ngủ sớm đi, cố chịu đựng một chút vậy. Cứ coi lũ muỗi đó dùng để rèn luyện ý chí đi! - Giang Hựu Thần dịu dàng nói.

- Ừ! – Tôi gật đầu rồi nằm xuống định ngủ, nhưng... nhưng... sao chỗ chiếu của tôi lại có thừa thêm một cái chân nhỉ?!

Tôi giật thót, ngồi bật dậy, nhè nhẹ lay tên mập nằm cạnh mình:

- Xin lỗi, chân cậu thò sang chỗ tôi nằm...

Tên mập ú đó mở mắt, miệng hăn trông dẹt như cái bánh tráng lại còn dấu cong môi lên:

- Dù gì cậu cũng gây dết sì mo, chia thêm chỗ cho tôi nằm mát mát gì đâu!

- Nhưng... nhưng thế này thì bất tiện lắm... - Tôi oan ức cụp lông mày lại, trông như con cún con bị người ta bắt nạt.

- Bất tiện?! Bất tiện cái gì chứ? – Tên mập đó nghe tôi nói liền nhăn mặt lại. – Đều là đàn ông con trai cả, có sao đâu? Được rồi, được rồi! Im lặng giùm đi để tôi còn ngủ chứ! Hừ!

- Nhưng...

- Này! Mập dậy đi!

Tôi đang định đấu tranh đến cùng thì có một giọng nói ở chỗ khác vang lên.

Tôi ngẩng đầu lên.

Í?! An Vũ Phong!

An Vũ Phong ngồi dậy, nhúu mày khó chịu, lấy chân đạp luôn vào tay tên mập.

- Dậy mau, nhanh lên! Tôi với cậu đổi chỗ cho nhau!

- Hử... Phong? – Tên mập thốt lên ngạc nhiên rồi vội vã lồm cồm bò dậy. – Nhưng mà Phong này, cậu... cậu muốn đổi chỗ với tớ sao... sao lại thế?

An Vũ Phong nhếch lông mày, chiếc khuyên tai kim cương sáng lấp lánh!

- Nhiều chuyện! Bảo đổi thì đổi, đừng nhiều lời!

An... An Vũ Phong vừa nói gì vậy? Cậu ta muốn đổi chỗ với tên mập sao? Vậy... vậy tức là, An Vũ Phong sẽ nằm cạnh tôi?! Không... không thể nào!

- An Vũ Phong! Cái đó... thực ra... không cần thiết... - Tôi ấp a ấp úng như gà mắc tóc, xua tay lia lịa.

- Cậu cứ yên lặng ngồi yên đó là được rồi! Nếu không phải bị lũ muỗi đốt, tôi cũng chẳng đổi chỗ làm gì!

Tôi thấy An Vũ Phong cứ như đang cố cãi cùn. Lẽ nào do mình tự tưởng tượng chăng?

Tên mập cắn tay e then nhìn cái chiếu êm như nệm của An Vũ Phong, hắc cười ha ha như tên dở hơi biết bơi rồi đi ra chỗ An Vũ Phong.

- Đợi đã! - An Vũ Phong trừng mắt, lấy tay chặn tên đó lại. – Cậu dám động vào chiếu tôi nằm hả? Chán sống rồi chắc!

Tên béo nghệt mặt, có vẻ thất vọng, trề dài môi ra:

- Vậy... vậy để tôi dọn chiếu của mình sang...

- Không được dọn!

- Không được dọn?! Vậy... vậy phải làm sao...? – Mặt tên béo trông đến tội nghiệp, lí nhí hỏi.

Im lặng một lúc, An Vũ Phong như nghĩ ra cách gì khả dĩ, bỗng bước sang chỗ tên mập, kéo tôi sang bên đó, nhặt chiếc chiếu rách nát, thùng lỗ chỗ của tôi ném cho tên mập.

- Ngủ trên cái đó!

- Cái gì? Phong... sao tôi lại phải ngủ trên cái chiếu rách lỗ chỗ thế này?! – Tên mập ôm chiếu nói. – Cái thứ rách nát này làm sao ngủ nổi!

- Thái Lãng ngủ được, sao cậu lại không ngủ được? – An Vũ Phong gầm lên tức giận túm cổ áo tên mập quăng sang một bên.

- An Vũ Phong... thế này liệu có ổn không...? – Tôi thương cảm nhìn tên mập trông như con

Thỉnh thoảng bám bẹp lép trên tường – Lâm Tử Hạo ban này nói không được đổi chỗ!

An Vũ Phong không nói gì, tự mình kéo hai chiếc chiếu lành sang một bên, chừa ra một chỗ, chắc là để cho tên mập.

- Cậu ngủ ở đây! - An Vũ Phong ngồi trên chiếc chiếu “xịn” của cậu ta rồi chỉ tay về chiếc chiếu lành lặn bên tay phải – Xảy ra chuyện gì tôi chịu trách nhiệm!

Lúc này mắt tôi đã thích ứng với bóng tối trong phòng. Dưới ánh trăng mờ ảo, đôi mắt của An Vũ Phong sáng rực như ánh hào quang.

Long lanh... long lanh.

Tôi đứng đực ra nhìn An Vũ Phong, có cảm giác gì đó là lạ, bốn chân không còn ý thức được nữa. Tôi ngoan ngoãn nằm trên chiếc chiếu của tên mập, cách An Vũ Phong có nửa mét.

Tên béo cuối cùng cũng định thần lại, tiu nghỉu nằm chỗ An Vũ Phong chừa ra cho. Tên đó có vẻ không vui nhưng lúc sau đã thấy ngáy o o.

Tôi y như khúc gỗ, cả người cứng đờ nằm trên chiếc chiếu sang trọng. So với chiếc chiếu rách ban này thì đúng là thoải mái hơn nhiều!

Nhưng... nhưng... sao tôi thấy hồi hộp? Dường như từng tế bào trên cơ thể đều căng hết ra, không sao bình tĩnh được.

- Đây, không sao chứ? – An Vũ Phong quay đầu lại, nhú mày nhìn tôi.

- Ơ... tôi... tôi không sao! – Tôi cố trấn tĩnh lại rồi gật đầu. – Tôi đang ngủ! Ngủ thôi... khò khò khò khò...

- Ngốc!

- Ngốc?! Đây! Sao cậu lại mắng tôi hả? – Tôi tức hằm hằm quay lại nhìn hằm ta, giọng như gằn lên.

An Vũ Phong tròn mắt nhìn tôi, sau đó đột nhiên quay lưng lại, chẳng thèm đếm xỉa gì đến tôi cả. Nhưng người cậu ta hơi run lên.

Cậu ta đang cười?! Cười cái gì chứ... ban đầu tôi thấy tên này kì kì thế nào nhưng lần này hẳn ta còn kì quặc hơn, vui buồn thất thường.

Ôi... đúng là con trai cứ như kim dưới đáy bể, đùa đầu óc mít đặc như tôi có lẽ cả đời cũng chẳng hiểu nổi.

Tôi ngao ngán chép miệng, quay người lại, thôi, mặc kệ hắn ta vậy.

1 phút... 2 phút... 3 phút...

Hừ! Không được, không được! Nóng quá đi! Căn phòng nóng hằm hập cứ như cái lò bánh mì. Tôi chỉ muốn lao ngay ra ngoài. Có lẽ ở chỗ sân vận động sẽ thấy dễ chịu hơn, vì ít ra còn có gió!

Gió...?! Nghĩ đoạn, tôi ngẩng đầu nhìn cánh cửa sổ đang đóng im ỉm, mắt bỗng lóe sáng!

Mình đúng là ngốc thật! Sao không mở cửa ra cho thoáng?

Tôi ngồi bật dậy, lao ra chỗ cửa sổ, nhấc chốt cửa lên, đẩy mạnh ra!

Vù vù vù vù vù...

Một làn gió mát dịu như sóng biển thổi tới chỗ tôi.

Nhưng thật là... thật là thối quá đi!

Ặc... tôi nhin thở, lấy tay bịt chặt mũi lại, nhìn ra phía ngoài cửa... Cha mẹ ơi! Có nhầm không vậy? Phía sau phòng chúng tôi có một cái bể phốt! Kinh khủng nhất là nó còn không có nắp đây!

Rầm!

Tôi đóng vội cửa lại còn nhanh hơn điện giật.

- Ai thế? Ổn quá! Có để cho người khác ngủ không vậy.

- Phiền quá đi! Mãi mới ngủ được một tí...

Tiếng đóng cửa mạnh quá đã đánh thức mọi người. Bọn họ lăm bằm trách móc.

- Xin lỗi, xin lỗi... - Hai tay tôi làm thành hình chữ thập xin lỗi rồi rít.

Bọn họ hừ vài câu rồi lại quay ra ngủ tiếp. Tôi vuốt mồ hôi trên trán, thở dài ngao ngán.

Trường Vĩnh Cần... nơi này còn khủng khiếp hơn tôi nghĩ nhiều... thôi vậy! Thái Linh, mày đừng trốn tránh sự thực nữa... Tóm lại chết vì nóng còn hơn chết vì thối.

(Trích lời tác giả: Ở đâu ra cái logic này vậy trời)

Tôi ngán ngẩm quay về chỗ mình nằm, hít thở sâu... hít thở sâu... bây giờ chỉ còn cách tự an ủi bản thân: “Tĩnh tâm sẽ thấy mát”

Sẽ mát! Tự nhiên sẽ mát thôi! Sẽ mát!

Hừ hừ hừ! Ôi... ai sáng tạo ra cái logic này vậy? Chẳng ăn thua gì hết! Tôi nóng đến thè lè cả lưỡi! Cả người thì như cái bánh rán áp chảo, cứ lật người đi lại lật người lại.

Lạ thật! Sao tên An Vũ Phong bên cạnh chẳng thấy động tĩnh gì vậy cà? Bình thường tên này luôn miệng cắn nhai! Hay là nóng quá nên hắn ta xỉu rồi, không còn ý thức sao trắng gì nữa?

Tôi chớp chớp mắt quay người lại nhìn.

Ơ... An... An Vũ Phong?!

Tôi tròn mắt, đờ đẫn nhìn người nằm trước mặt mình..

Dưới ánh trăng huyền ảo, mái tóc đen bóng của cậu ta cứ như đá lưu ly đen tuyền ánh lên màu rất đẹp, nước da trắng hồng. Giữa ánh sáng và bóng tối lập lòe, khuôn mặt đó trông vô cùng anh tuấn, quyến rũ...

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Tim tôi như chiếc xe hơi bị mất phanh, đập liên hồi.

Ánh mắt tôi như bị sức mạnh vạn năng nào đó giữ chặt, không thể rời khỏi An Vũ Phong.

May mà đầu óc tôi còn tỉnh táo, nếu không tôi tưởng trước mắt mình là một thiên thần xuống trần gian!

“Em gái ghê thật, cứ thẳng phía trước! Đi thẳng phía trước! Ha ha ha ha...”

Một lúc sau, tên mập ú ớ nói mơ. An Vũ Phong nhú mày, lấy chân đạp cái chần hè trên bụng mình xuống.

Tôi giật bắn mình, vội quay người đi.

Phù... An Vũ Phong tỉnh rồi sao? Ngộ nhỡ hấn phát hiện ra mình nhìn trộm hấn đến mê mẩn chần hấn sướng đến cười vỡ bụng mất...

Nhưng mấy giây sau, cả căn phòng yên tĩnh trở lại, chẳng có tiếng động nào hết. Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Bộ ngủ bay... bộ ngủ bay bay bay...

Chẳng biết từ lúc nào, cơn buồn ngủ ập tới! Tôi ngáp một cái rõ dài, dụi dụi đôi mắt lơ mơ của mình.

Ừm... ngủ thôi, ngủ thôi...

Ngày mai chẳng biết ông thân xui lại trù ẻo tôi kiểu nào đây...

CHƯƠNG 4

MỘT NGÀY HUẤN LUYỆN GIAN KHỔ

One day Purgatory

Địa điểm:

Sân vận động trường Vĩnh Cần

Nhà ăn trường Vĩnh Cần

Trại huấn luyện ngoài trời

Bãi tập bắn

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 11 trường Maria

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyễn – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐOÁ HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện được thưởng thức một bữa thịnh soạn

Đương nhiên sẽ có người trả tiền cho

Mì spaghetti, gỏi cá Nhật Bản

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là miệng tôi nhai toàn củ cải cháy

Cố gắng nhắm mắt nhắm mũi nuốt trôi...

oOo

Mau dậy đi!

Một hồi còi inh ỏi vang lên, cuộc sống quân sự của chúng tôi bắt đầu! Hi vọng mọi việc đều tốt đẹp!

Mơ ước và hiện thực chẳng bao giờ đi song song với nhau, cho nên người ta mới phải không ngừng theo đuổi nó. Ví dụ như bây giờ...

Mau! Chạy nhanh lên! Chạy mau! – Thầy quân sự chạy bên cạnh, giơ chiếc roi lên giục chúng tôi. Dưới chân thầy để toàn là đồ trang sức, trang điểm mà thầy tịch thu của đám nữ sinh. Đồng hồ đồ chất cao như núi. – Các cô đến đây để tập quân sự chứ không phải đi thi hoa hậu!

Khi chạy, nữ sinh của trường Maria và nam sinh trường British xếp thành một hàng dài, trông như một con rắn lớn uể oải, chậm rãi tiến về phía trước. Chân của mỗi người giống như bị dính nhựa đường, cách mặt đất nhiều nhất cũng chỉ có 1 milimét.

Oái! – Tất cả các nam sinh trường British bỗng hét lên kinh hãi.

Tôi tò mò nhìn theo ánh mắt của bọn họ. Mắt tôi còn tròn xoe hơn quả trứng gà. Chỉ thấy mắt mấy nữ sinh đứng hàng đầu tiên trông đen ngòm như trang điểm kiểu trường phái Ấn tượng. Ánh nắng mặt trời gay gắt làm cho bọn họ mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Do chảy nhiều mồ hôi quá nên chì kẻ mắt trên mặt bị nhoè đi, bết bết hết cả ra.

Oái! Oái! – Đám nam sinh hét lên kinh hãi.

Tôi chuyển tầm mắt sang chỗ khác. Phía hàng sau, mặt của mấy nữ sinh hay đánh bụi phấn lúc này trông cứ như vôi bột rơi trên tường xuống.

Cố lên!

Mọi người ai nấy đều quay đầu lại thấy Giang Hựu Thần tay bắt thành hình loa hét lên rất to!

Này, trò đang làm trò gì thế ? – Thầy quân sự dùng roi gõ vào đầu Hựu Thần.

Em chỉ cố vũ họ thôi. Hi vọng họ sẽ chạy nhanh hơn. – Hựu Thần ánh mắt vô tội, mỉm cười nhìn thầy quân sự.

Hừ! – Thầy quân sự gầm gè hai tiếng – Nếu như làm thế mà có ích thì tôi...

Câu nói của thầy bị át đi bởi những tiếng thét chói tai ở trong hàng.

Dô! Đô! Đô! – Tiếng hò dô của đám nữ sinh bỗng như được vặn volume đến mức cực đại!

Ban này, đám con gái chạy thất thểu, chậm như rùa bò thế mà nghe Hựu Thần cổ vũ xong, bọn họ ai nấy đều như máy được lắp thêm mô tơ, chân giống như lắp bánh xe lửa lao vào một phát về phía trước! Cả sân vận động bụi mù mịt như bãi chiến trường.

Thầy quân sự đứng nghệt ra như phỗng ở giữa sân, roi buông thõng, mắt tròn mắt dẹt nhìn. Thầy lẩm bẩm nói tiếp câu lúc này bị ngắt quãng:

Tôi... tôi làm thầy quân sự làm gì?

Nóng... nóng muốn chết... ánh mặt trời nóng như muốn cháy trụi đầu, sau đó còn hắt cả xuống cổ và quần áo.

Đứng thẳng lưng, mắt nhìn thẳng phía trước... hai tay thẳng tắp như kẻ chỉ... giữ góc 15 độ - Thầy quân sự hướng dẫn tỉ mỉ từng li từng tí. Thầy giám sát chúng tôi rất chặt chẽ.

Học học... – Tôi miễn cưỡng ngẩng đầu lên, thấy tên An Vũ Phong nhìn tôi kiểu khiêu khích, mắt nheo nheo như muốn nói: “Thái Linh! Cô chịu thua đi!”

Hừ! Thái Linh, phải gắng lên! Mà phải gắng lên! Nhất định phải thắng họ! Tôi quay ngoắt đi, chăm chú nhìn vào bóng của mình.... nghiêng ngả... nghiêng ngả...

Đừng nhìn vào bóng của mình, sẽ bị say nắng đó! - Giọng nói của Hựu Thần bên cạnh vang lên, tôi như được tiếp thêm sức mạnh.

Học, học, học... rõ ràng mặt trời gay gắt là vậy sao tôi cứ thấy mắt mình tối dần nhỉ? Người cũng bắt đầu siêu vẹo. Ôi! Mấy đứa con gái yếu điệu bên trường Maria vẫn chưa “ngổm” sao?

Tôi tò mò ngó sang bên cạnh, há hốc miệng.

Ghe thật! Đám con gái phía trước vẫn đứng im, bưng bưng khí thế, mặt tràn trề hạnh phúc. Ôi trời! Tập quân sự mà bọn họ cảm thấy sung sướng đến thế sao?! Đúng là con gái trường nữ sinh ưu tú Maria có khác. Tôi như đọc được ba chữ “Em bằng lòng” to đùng trên mặt họ.

Thái Linh! Mà đang đóng giả con trai mà, không thể để mắt mất được! Tôi gắng gượng đứng thẳng lại, trong lòng tự nhủ: Thái Linh! Cố lên! Cố lên!

Một phút...

Năm phút...

Phù!

Hết giờ! Giải tán! - Thầy quân sự huýt còi rồi hô lên. Tôi cứ như vừa thoát khỏi địa ngục! Tự do muôn năm! Giang Hựu Thần qua địu tôi. Tôi cười như con ngố, hai chân như tê dại.

Giang Hựu Thần... An Vũ Phong... bọn họ không ở đây nữa rồi...

Hàng đứng trước mặt nói xôn xao. Sau lưng tôi vang lên tiếng hét “kinh thiên động địa”.

Tôi quay đầu lại nhìn.

“Đội quân nữ” lúc này đứng rất hiên ngang hùng dũng là thế, vậy mà giờ lẫn đùng ngã ngựa hết một lượt, bốn chân giật giật liên tục nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười hạnh phúc...

Tôi bò... Tôi bò...

Tôi ngồi trên cái ghế trước bàn ăn, mắt long lanh sung sướng. Cuối cùng cũng vượt qua đợt khổ luyện buổi sáng, bây giờ có thể ăn cơm rồi.

Ọc ọc... Ọc ọc...

Mọi người đều quay ra nhìn tôi chăm chăm. Tôi cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng, lấy tay vỗ nhẹ cái bụng đang “đánh lô tô” của mình. Vù... vù... vù... mùi hương bay từ nhà ăn thơm quá đi... mình sắp không chịu nổi nữa rồi!

Đến đây! Đến đây!

Tôi vội ngẩng lên. Cuối cùng mấy dì nấu ăn cũng bụng cơm lên rồi! Được ăn rồi! Tôi xúc động đến nỗi tim suýt vỡ ra!

Củ cải đỏ... rau hẹ xào... canh đậu nấu rau muối... không tin nổi! Đồ ăn chả có gì cả!

- Mấy thứ này thiếu gia đây ăn sao nổi? – Kì Dục trợn trừng mắt nhìn đồ ăn xếp trên bàn.

Bốp!

Thầy quân sự dùng roi đập ngay vào đầu Kì Dục:

- Để huấn luyện các em có thói quen ăn uống đạm bạc, kham khổ nên nhà bếp mới đặc biệt chuẩn bị đó!

Đặc biệt chuẩn bị? Ồi cha mẹ ời, tôi mà ăn mấy thứ này xong, đến chiều, mặt trời chiếu vào chắc cả người tôi biến thành cây hẹ khô mất!

Kì Dục... - Một giọng nói rụt rè cất lên. Tôi quay đầu lại thấy đám nữ sinh xếp thành một hàng dài ngoằn ngoèo trước bàn ăn của chúng tôi. Tôi tò mò lấy tay che trán nhìn. Ồi chào! Hàng dài đến mức không thấy đuôi đâu!

Đợi đã! Mắt tôi sáng quắc lên! Mỗi nữ sinh đều cầm một hộp cơm trông rất đáng yêu. Trông mặt bọn họ khá căng thẳng.

An Vũ Phong chẳng thèm đoái hoài gì đến “đội quân” xếp hàng dài dặc đó, ngồi vắt chân. Giang Hựu Thần thì lại trù mến nhìn đám con gái đó, cậu ấy chuẩn bị bữa ăn đạm bạc của mình.

Đám con gái đó bắt đầu hành động. Bạn nào cũng cười tươi như hoa, đem những hộp cơm đẹp mắt trước mặt người con trai mình thích. Bọn họ đặt hộp cơm lên bàn người đó rồi lặng lẽ rời khỏi. Trên bàn ăn của mấy đại tướng quân trường British chất đống tầng tầng lớp lớp những hộp cơm. Tôi cúi đầu nhìn bàn của mình. Híc... một hộp cơm cũng chả có!

Bụng tôi lại sôi lên ... ọc ọc... ọc ọc... ọc ọc...

Giang Hựu Thần, đây là cơm mình tự tay làm...

Tôi giật mình ngẩng đầu lên thì thấy nhỏ Ngọc Dĩnh đang cười hết cỡ như ăn nhầm thuốc gì. Ôi! Cứu tinh của đời mình đây rồi!

Ngọc Dĩnh! Ngọc Dĩnh! – Tôi gọi khẽ, giơ tay vẫy nhỏ ta liên hồi.

Ngọc Dĩnh có món nghề cơm cà ri do mẹ nhỏ truyền cho. Chỉ cần ăn một miếng đã cảm thấy sung sướng như bay lên cung trăng! Khổ nỗi Ngọc Dĩnh chẳng nhìn thấy đĩa đang đói meo là tôi. Nhỏ vẫn say sưa giải thích cho Giang Hựu Thần nghe món cơm cà ri bí truyền của gia đình mình.

Khoan đã! – Đang lúc Ngọc Dĩnh thao thao bất tuyệt nói thì Anna đột ngột xuất hiện.

Nhỏ ta lấy tay đẩy hết hộp cơm trên bàn của Giang Hựu Thần, sau đó đặt hộp cơm “Hello Kitty” lên:

- Hựu! Đây là món cơm chiên trứng do mình làm, cậu phải ăn hết đó!

Giang Hựu Thần ngẩng đầu lên mỉm cười, rồi lại tiếp tục ăn mấy món dì nhà bếp làm. Anna không hề để ý đến chuyện đó mà ngược lại, nhỏ mạnh dạn định ngồi xuống:

- Hựu! Có cần mình ngồi cùng không?

Nói gì đi chứ! Một tay của Anna chầm chậm... chầm chậm... đặt lên... sao có thể... thể được...

Không được! – Tôi hét lên to tướng, lấy tay chỉ vào Anna, tay nhỏ sắp buông thõng xuống.

Anna ngạc nhiên nhìn tôi, thu tay lại rồi cười:

- Thái Lãng! Cậu biến thành người phát ngôn của Giang Hựu Thần từ khi nào thế? Mà thôi, bây giờ tôi có chút việc phải đi!

Anna nói với điệu bộ như một nàng công chúa cao quý, sau đó nhỏ nhìn xung quanh làm các nam sinh hò reo cuồng nhiệt. Anna đi mất.

Phù!

Mình đang làm gì thế này?! Mấy người trước mặt nhìn tôi như nhìn “quái vật hiển linh”. Tôi vội vàng ngồi xuống.

Nhìn cậu đáng thương thật, coi như cái này tôi thưởng cho cậu! Cầm lấy đi! – Đúng lúc tôi đang vô cùng tuyệt vọng thì Ân Vũ Phong nhét cho tôi một hộp cơm trông xí tẹt.

Tôi cảm kích nhìn hắn ta, rồi lại cúi đầu nhìn hộp cơm trong tay mình. Nó hình vuông, màu xám xám. Tôi nghĩ bụng: “Đồ ăn trong này liệu có xài được không vậy?”

- Cái này... – Tôi chưa kịp dứt câu thì nghe thấy có tiếng gió vút qua... An Vũ Phong đã lặng lẽ “chuồn” đi từ lúc nào...

Nhìn theo bóng hắt ta, tôi gãi đầu không hiểu gì cả...

Xoạt!

Xoạt!

Xoạt!

Ngay sau đó, Ân Địa Nguyên, Kì Dực và Nghiêm Ngôn cũng lần lượt đứng dậy. Họ lấy đại một hộp cơm bất kì trong cả đồng trên bàn rồi đi khỏi.

- Bọn họ sao vậy? – Tôi chỉ tay về phía họ, ánh mắt mơ hồ không hiểu nhìn Giang Hựu Thần.

Hựu Thần lắc đầu nhìn tôi: “Có lẽ họ muốn đi cho tiêu cơm! Chúng ta ăn đi!”

Tiêu cơm?! Nhưng bọn họ đã ăn gì đâu?! Tôi nhìn Giang Hựu Thần đang ăn ngon lành.

Tôi cúi đầu xuống, mở ngay hộp cơm nặng trĩu trước mặt ra. Thơm quá... mùi thơm này sao thấy quen quen nhỉ? Chiếc hộp đựng cơm thịt bò rắc hạt tiêu đen thơm phức! Tôi ngửi một hơi thật sâu, mùi vị tuyệt cú mèo!

Tôi lấy thìa, xúc một miếng lên ăn. Cơm vừa vào miệng đã ta ra, mùi hạt tiêu thơm nồng trong họng...

- Ngon quá đi! Cậu muốn ăn thử chút không?

Tôi ăn liên tục, chẳng thèm ngẩng đầu lên nữa. Thật không ngờ tên Phong đó lại “nhờ tay” đưa cho mình hộp cơm ngon nhất. Nếu biết chuyện chắc chắn hẳn ta hối hận muốn chết cho mà xem!

Hô hô hô hô... tôi cười thầm sung sướng tột độ... cười vui quá đến mức độ suýt rơi cả cơm trên miệng xuống.

- Ủa?! Cậu ăn cơm thịt bò rắc hạt tiêu à?

- Ừ!... on... ăm... ó (Ừ! *Ngon lắm đó*)

“Đây là món tuyệt chiêu của An Vũ Phong mà!

Hồi cấp II, nhờ món này mà cậu ấy đạt danh hiệu học sinh cấp II tài năng số một toàn thành phố đó!

Ặc, ặc... tôi sặc cả cơm lên mũi, mắt tròn vo như bi ve nhìn Giang Hựu Thần!

Thật sao? Tôi giơ hộp cơm lên, dưới đáy hộp đúng là khắc hai chữ trông rất rõ ràng, phóng khoáng:

PHONG

Oái! Tôi ăn cơm của An Vũ Phong làm!

Chúa ơi! Chắc con đang nằm mơ rồi!

- 1 2 3 4 5 6! Con gái trường Maria đẹp nhất trần đời! Hãy chọn lấy một nữ sinh đi!

- 7 6 5 4 3 2 1! Con trai trường British siêu đẹp trai! An Vũ Phong! Hãy chọn nàng công chúa của mình đi!

Chúng tôi mệt bỏ hơi tai thể mà buổi tối còn bị kéo ra chỗ bãi cỏ để sinh hoạt văn nghệ. Nhưng mà cũng tốt, chỉ cần không phải đứng nghiêm như quân đội thì thể nào cũng được!

Lời bài hát quy định đâu phải như vậy?! Đám con gái đó dám to gan xuyên tạc lời bài hát. Con trai trường British im lặng tỏ thái độ bất bình.

- An Vũ Phong! Hãy chọn một người đi! An Vũ Phong! Hãy chọn một người đi!

Đám nữ sinh trường Maria quả là to gan lớn mật! Họ chẳng thèm đếm xỉa gì đến xung quanh, lại còn vẫn gào thét.

Tôi ngồi trên đất, lắc đầu, chẳng biết bọn họ đang hát hay cò cưa con trai nữa?!

- Anna! Chọn lấy một hoàng tử đi! Anna! Chọn lấy một hoàng tử đi!

Ngoài mấy người chúng tôi ra, những nam sinh trường British còn lại cũng bắt đầu gào thét để “trả đũa” lại.

Hai bên chẳng ai chịu kém cạnh, cứ ăn miếng trả miếng... Đầu tôi muốn nổ tung... – Không xong rồi! Không xong rồi! Ôn muốn chết... – Tôi ngồi phía sau lẩm bẩm.

- Ghen với tôi hả?

An Vũ Phong buông ra một câu như muốn dè tôi chết cứng... Híc! Nhớ lại bữa cơm thịt bò của hắn ta... Tôi đúng là há miệng mắc quai mà... đành nhin hắn ta vậy! Hừ! Đúng là cái tên coi trời bằng vung!

Được rồi! Để tôi biểu diễn trò này cho mọi người xem! - Người bên cạnh đứng bật dậy.

Lại muốn tôi tiếp tục ghen tị sao? Trên đầu tôi như có vô số con quạ đen quác quác xung quanh...

Màn biểu diễn của tên Phong đương nhiên sẽ được mọi người ủng hộ hết mình. Bài hát du dương như dòng nước của Giang Hựu Thần – đệ nhất hoàng tử trường British làm mất tất cả các nữ sinh như biến hết thành hình trái tim to lủ lủ, trong lòng xốn xang, mơ màng.

Các bạn... các bạn... – Không ngờ tôi cũng không thoát khỏi số mệnh phải lên biểu diễn. Tay tôi bết toàn mồ hôi, cầm micro run lấy bầy, đầu thì như muốn rớt hết vào trong cổ áo.

Chúa ơi! Đừng để đám nữ sinh nhận ra tôi! Nghĩ đoạn tôi tay kéo vành mũ xuống hết cỡ.

Tên An Vũ Phong ngồi phía dưới còn vờ vịt đưa tay lên vấy vấy! Được ngồi ở phía dưới để chịu biết bao, lúc này mình cứ luôn miệng kêu nóng... Hu hu hu...

- Tôi... tôi... – Tôi cầu cứu nhìn Giang Hựu Thần. Cậu ấy mỉm cười nhìn tôi động viên.

- Tôi... tôi xin kể một câu chuyện... – Tôi ngây ngô đứng giữa đám nam sinh và nữ sinh, bị bức đến nỗi nói không ra hơi. Tim tôi đập thình thịch. Cố lên! Cố lên! Bình tĩnh lại nào, đừng có sợ đến nỗi xỉu giữa đám đông chứ!

- Một ngày nọ, có một chú chim cánh cụt hỏi bà nội: Bà ơi, cháu có đúng là chim cánh cụt không ạ?

Bà trả lời: Ừ! Cháu đích thực là chim cánh cụt...

Trên sân vận động, giọng tôi như vọng lại... vọng lại...

Dưới khán đài ban này ai nấy đều hưng phấn tột độ thì bây giờ dần dần im lặng.

Chú chim cánh cụt hỏi Ba: Ba ơi! Con đúng là chim cánh cụt ạ?

Ở phía dưới bỗng lặng ngắt như tờ, mọi người mặt mày xám xịt, mắt dờ dẩn nhìn về phía trước...

Tôi căng thẳng đến nỗi mắt nhắm nghiền, tiếp tục “màn trình diễn” của mình... Đoạn kết câu chuyện thế nào nhỉ? Rõ ràng đoạn cuối hay lắm mà... lẽ nào... lẽ nào... mình quên mất tiêu rồi?! Híc híc híc... mọi người đang đợi mình kể tiếp...

- Kết cục thế nào? – Bỗng vang lên một giọng nói rất ấm áp, nhất định là Giang Hựu Thần.

A ha! Nhớ ra rồi!

Chú chim cánh cụt nói, vậy... vậy tại sao con lại thấy lạnh thế...

Phù! Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ! Truyện cười gì mà nhạt như nước ốc! Để khuấy động không khí, tôi cười rõ to rồi mở mắt.

Hơ... phía trước chỉ còn đúng hai “khán giả”: Giang Hựu Thần và An Vũ Phong... còn những người khác...? Ở sân vận động, đám nữ sinh ngồi hàng phía trước thì lẩn lê bò toài, đám nam sinh hàng sau thì nằm xuống ngủ khò khò hết một lượt!

Bốp! Bốp! Bốp!

An Vũ Phong vỗ tay, cười ma mĩnh...

Ồi trời... truyện cười của tôi... sao biến thành khúc hát “mẹ ru con à ơi” thế này.

Các bạn chú ý! Theo dự báo thời tiết, huyện Vĩnh Cần nhiệt độ ngày hôm nay sẽ lên tới 39 độ

5. Đây là đợt nắng nóng kỷ lục trong mấy năm gần đây! Mọi người chú ý chống nóng cẩn thận...

Óái... 39 độ 5! Chỉ mới nghe thôi mà toàn thân tôi đã rệu rã, đến thở cũng khó khăn, mém chút nữa là xỉu. Cả trưa nay chúng tôi phải tập luyện dưới ánh mặt trời như muốn cháy da cháy thịt. Tụi tôi như bánh mì bị đem ra nướng, gàn bàn chân nóng đến suýt bốc khói.

Mãi đến khi trời chạng vạng tối, buổi tập huấn mới kết thúc. Chân tôi giống như sắp sái khớp, cả người mệt đừ đừ, cố lết về khu kí túc xá. Tôi nằm vật luôn ra giường.

Ôi... không xong rồi, đầu đau như búa bổ, bộ quần áo quân sự tôi mặc dường như có thể nạo ra từng lớp muối khoáng mà cơ thể dính vào! Tôi phải đánh một giấc đã... khò khò khò...

- Thái Lãng... Thái Lãng...

Chẳng biết từ lúc nào bên tai tôi bỗng vang lên tiếng gọi khe khẽ.

Ủa?! Có ai gọi mình sao?! Nhưng mình buồn ngủ quá... không mở mắt ra nổi...

Ngủ tiếp... ngủ tiếp... khò khò... đói bụng quá...

Bụng tôi sôi ồng ọc làm tôi tỉnh giấc. Tôi dụi dụi đôi mắt nửa tỉnh nửa mê của mình ngồi dậy... O?!. Bây giờ đã muộn lắm rồi sao? Trời tối om, còn trong phòng toàn là tiếng ngáy o o.

Tôi nhẹ nhàng phẩy phẩy bộ quần áo ướt đầm mồ hôi rồi sốt ruột nhìn tứ phía.

Hơ?! Lạ thật, chỗ nằm bên cạnh tôi sao trống trơn nhỉ? Đúng là từ trước đến giờ chả có nội quy nào gò bó, ép buộc được tên An Vũ Phong cả. Chẳng biết hẳn lại chuẩn đi đâu hưởng vui rồi!

Nghĩ đoạn, tôi bực mình “hừ” một tiếng rồi bắt đầu lọ mọ đi tìm đồ ăn. Bỗng tôi nhìn thấy dưới chân giường có một cái hộp sắt.

Í?! Là hộp cơm! Lẽ nào... có người để phần thức ăn cho mình?

Tuy khả năng là cực thấp nhưng tôi vẫn lại gần đó, mở nắp hộp cơm ra. Oa! Đúng là chuyện lạ có thật! Chiếc hộp đựng đầy ụ cơm và thức ăn! Chẳng lẽ...

Tôi nghĩ thầm sau đó cảm kích quay sang nhìn Hựu Thần đang ngủ rất say. Ôi! Cậu ấy lúc nào cũng chu đáo... Mai mình nhất định phải cảm ơn cậu ấy mới được!

Tôi cảm động ăn hết sạch, mặt mãi nguyện, no nê vỗ bụng rồi nấc lên một tiếng.

Vù vù vù... Vù vù vù...

Hơ hơ! Ăn xong đi rửa mặt cho mát! Ôi! Mùa hè chỉ có thể mới đã! Nhưng... thật tình hết chỗ nói, cả trường Vĩnh Cần mà chỉ có mỗi cái bồn rửa! Tuy tôi chẳng phải con nhà giàu có gì nhưng ngôi trường này cũng tồi tàn quá sức!

Bây giờ tôi đã thấm thía được ý nghĩa của cụm từ “Cần kiệm, cần lao, cần cù” của trường Vĩnh Cần.

Tôi đứng ở sân vận động vắng ngắt không một bóng người. Nhờ ánh trăng soi sáng, tôi vịn vòi nước. Dòng nước trong veo, mát lạnh chảy ra! Tôi vội lấy tay hứng lấy nước rồi vỗ lên mặt.

“Ôi! Ha ha ha! Mát quá! Rửa lần nữa cho đã!”.

Tôi lau khô những giọt nước vương trên mặt, cười mãn nguyện rồi lè lưỡi.

Xoạt xoạt... Xoạt xoạt...

“Ha ha! Dễ chịu quá! Tiếp lần nữa!”

Tôi khoái chí, lại hứng nước tiếp rồi vỗ lên mặt, chỉ muốn đưa cả cái đầu xuống vòi nước cho mát.

- Ngốc!

Hơ!? Ai nói thế? Tôi đang mê mên thưởng thức vị mát của nước thì có giọng nói cất lên làm tôi giật bắn mình, cả người run rẩy.

Tôi co rúm người lại, quay đầu lại nhìn ngó.

Lạ thật! Sân vận động chẳng có bóng dáng người nào cả! Nhưng giọng nói vừa rồi... lẽ nào mình hoang tưởng?! Hay là ma...?!

Nghĩ đến ma, tôi thở dốc, mặt xanh lét!

Có tiếng kèn ác-mô-ni-ca nghe rất du dương từ sân thượng vang đến tai tôi.

Lập cập, lập cập... Thái Linh! Xem ra lần này may gặp phải loại ma đặc biệt rồi, nó lại còn có năng khiếu âm nhạc nữa chứ!

Có điều tiếng kèn ác-mô-ni-ca của con ma đó thối nghe hay thật, hơn nữa càng nghe càng thấy quen quen... Hình như nghe qua ở đâu rồi... Ở đâu nhỉ? A! Đúng rồi! Ở bệnh viện! Lần trước tôi bị thương phải vào viện, An Vũ Phong có thổi khúc nhạc này! Như vậy...

- An Vũ Phong... là cậu hả? – Tôi lấy hết cam đảm bước lên mấy bước chỗ sân thượng, rụt rè hỏi.

Vù... Rẹt!

Có một cơn gió thổi đến, cánh cửa sân thượng đang khép hờ bỗng bị đẩy ra, còn phát ra âm thanh cọt két cọt két.

Ồi ối... má ơi! Thái Linh này chẳng phải đứa có tài đức gì, cũng chẳng làm chuyện xấu xa bao giờ! Ông... ông.... ông ma tha cho con đi!

Tôi cố kìm đôi chân run như cầy sấy của mình, rón ra rón rén lui dần về phía sau, mắt lăm lăm nhìn về cánh cửa đang mở.

Chúa chúa chúa... chúa ơi! Tôi nhìn thấy một cái bóng có chân nhưng không đầu đang vất va vất vèo chỗ cửa.

- Ối! Ma! – Tôi hét tướng lên, ném luôn cả khăn mặt, định chạy thục mạng.

- Chạy đi đâu?

- Ối! Oái oái... hu hu hu, miễn sao thoát khỏi chỗ này là được! – Tôi khóc lóc thảm thiết, vừa

cắm cổ chạy, vừa quay lại trả lời.

- Cô ghét tôi đến thế cơ à? – Có tiếng thở dài vọng lại từ phía sau.

- Hu hu hu... đương nhiên rồi, ai mà lại thích ma chứ! Có phải đang quay phim mỹ nữ và ác quỷ đâu chứ!

Ơ... giọng nói vừa rồi nghe quen lắm.

- Hơ! Đúng là cậu rồi, An Vũ Phong! – Tôi quay đầu lại, cuối cùng cũng nhìn rõ “ông ma” đó. Tôi thở phào, chưa bao giờ tôi thấy khuôn mặt của An Vũ Phong lại gần gũi đến thế.

Cốp!

An Vũ Phong đi đến, cốc vào đầu tôi một cái:

- Đúng là ngốc! Tôi đáng sợ đến thế sao? Vừa nhìn thấy đã cắm đầu chạy!

- Vì... vì – Tôi sợ hãi nhìn lên chỗ sân thượng.

- À ra thế! Ha ha ha... - An Vũ Phong hiểu ra điều gì đó, nhìn tôi. – Người ta nói người làm điều xấu thường nhất gan cảm có sai! Không làm chuyện có lỗi, ban đêm không sợ ma gõ cửa!

- Oái! Đau quá! – Tôi xoa xoa cục u trên đầu, mặt mày oan uổng, trề dài môi nhìn tên đó.

An Vũ Phong lạnh lùng nhìn tôi, rồi quay người đi về phía sân thượng:

- Đi theo tôi!

- Hả? Làm ...làm gì?

An Vũ Phong bực bội quay lại, trừng mắt hung dữ nhìn tôi:

- Nhiều lời! Đi theo tôi là được rồi!

- Ơ...

Hừ! Thật tình! Việc gì mà tôi phải nghe lời hăn ta chứ! Chẳng biết kiếp trước mình nợ nần gì hăn!

Sau khi ca cắm một tràng xong, tôi ngẩng đầu lên định thần nhìn kĩ lại cảnh mà ban nãy tôi sợ muốn rụng tim.

Dưới ánh trăng mờ ảo, tôi mới nhìn rõ hơn.

Hóa ra ở sân thượng có một cái sào phơi quần áo. An Vũ Phong lúc đó cũng giống như bây giờ, cả người đu lên phía trên trông như vận động viên tập xà.

- Đây! Cậu làm trò gì thế? – Tôi bực mình đi về phía trước mặt An Vũ Phong, nổi giận dùng dùng.

- Lên đây! – An Vũ Phong bật dậy, đập đập tay vào chỗ sào bên cạnh.

Hừ hừ hừ... sao lần nào hăn cũng đối xử với tôi như con cún con thế nhỉ? Bắt làm thế này lại

bắt thế kia! Nhưng, tôi lại ngoan ngoãn ngồi lên đó.

- Có người nói, bầu trời đẹp như vậy do nó cách xa chúng ta. – An Vũ Phong ngược đầu nhìn trời. – Nên tôi rất thích ngồi ở chỗ cao thử ngắm xem bầu trời có gì khác không?

- Kết quả sao? – Tôi tò mò nhìn An Vũ Phong ngồi bên cạnh.

- Kết quả... - Đột nhiên cậu ta cúi đầu xuống, ánh mắt mơ hồ xa xăm, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn tôi nói rất thận trọng. – Kết quả là tôi phát hiện ra kể chuyện này với cô chẳng khác gì đàn gảy tai trâu!

Nói xong, cậu ta nhảy xuống, rồi liếc xéo tôi một cái. Cậu ta men theo chiếc thang sắt ở trên sân thượng để trèo lên tum nước xi măng:

- Lên đây!

- Hừ! Tôi không lên đó đâu! – Tôi thấy An Vũ Phong đứng hơi khom lưng nhìn xuống, mặt cậu ta xám xịt lại.

Tôi đến chỗ cầu thang sắt nhưng do dự:

- Không lên đó có được không? Trên đó cao lắm lại chẳng có lan can... tôi sợ...

Tôi chưa kịp phản ứng thì có một đôi tay giữ chặt lấy eo rồi nhấc bổng lên. Khi tôi định thần lại thì đã thấy mình đứng trên nóc.

- An...An Vũ Phong – Tôi quay đầu lại, sợ hết hồn thấy cậu ta đang ôm mình. Mặt tôi đỏ bừng như gấc.

An Vũ Phong đứng sững ra một lúc rồi bỏ tay ra, đi đến chỗ khác ngồi thụp xuống.

- Thái Linh! Bụng cô có ngán rồi đó... nên giảm béo đi là vừa!

- Hừ... Đồ xỏ lá! Đừng có nói vớ vẩn! – Tôi cong môi lên trả đũa hắn, nhưng sau đó lại chột dạ, lấy tay sờ vào bụng.

Hu hu hu hu hu... thúi thúi cái mồm điều tha quạ mỏ của hắn ta! Đúng là... đúng là có hơi...

“Phì!”

Chẳng biết từ lúc nào An Vũ Phong bỗng quay đầu lại. Nhìn thấy bộ mặt tiu nghỉu như mèo cụp đuôi của tôi, hắn phì cười.

Chết thật, lại để tên này tóm được đuôi rồi! Hắn ta lại có thêm “nguồn tin” để đi buôn dưa lê... Tôi buồn xỉu, cắn chặt môi, chỉ mong có cái lỗ nẻ nào để chui xuống.

- Lại đây! – Tôi chưa kịp định thần thì tên An Vũ Phong lại ra lệnh.

- Làm... làm gì? – Tôi do dự, lấm lét nhìn hắn ta.

- Chỗ ngồi này rất dễ chịu! - An Vũ Phong vừa nói, vừa đập tay vào chỗ bên cạnh.

- Chỗ... chỗ đó. – Tôi thẹn cả người ra, sững sốt nhìn chỗ Vũ Phong chỉ.

Oái... muốn tôi ngồi ở đó sao?! Rốt cuộc tên Phong có “âm mưu” gì đây?! Đó là chỗ rìa nóc tum, chỉ cần không cẩn thận một tí là rơi xuống tan xác pháo! Huống hồ... chỗ đó lại gần hẳn quá...

Thấy tôi đứng đắn đo, An Vũ Phong sốt ruột quay đầu lại nháy mắt:

- Lại đây! Tôi không ăn thịt đâu mà sợ!

Hic... bảo là không ăn thịt tôi nhưng trông bộ dạng hẳn ta lúc này như muốn cắn một phát cho tôi chết tươi!

Tôi không muốn lên đó. Nhưng chẳng hiểu ăn nhằm phải bùa mê thuốc lú gì của tên Phong mà chân tôi chẳng chịu đứng yên, đi ra chỗ bên cạnh hẳn ta, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Híc... cái chỗ này không cao lắm nhưng vẫn thấy ớn ớn. Mặt tôi trắng bệch, cổ nuốt nước bọt.

- An Vũ Phong... chỗ này không an toàn lắm... liệu có rơi xuống không?

- Chỗ này gió mát! – An Vũ Phong chẳng thèm đếm xỉa gì đến con nhỏ đang sợ mất mật là tôi, cậu ta ngẩng đầu lên thưởng thức làn gió mát.

- Vậy... à...? – Khó khăn lắm tôi mới “rặn” ra được hai chữ, ngồi im không nhúc nhích.

- Đừng sợ! – An Vũ Phong nhìn về phía trước nói nhẹ nhàng. – Tôi sẽ bảo vệ cậu!

- An Vũ Phong...

- Chụt! – Tôi chưa nói hết câu thì An Vũ Phong đưa tay lên miệng, nhìn tôi rồi chậm chậm làm động tác hôn gió.

Hôn gió?

Tôi lúng túng nhìn thấy An Vũ Phong khẽ nhắm mắt lại, hai tay chống ra phía sau, từ từ ngẩng mặt lên...

Vù vù...

Một cơn gió thổi đến, khẽ mơn man thổi trên trán An Vũ Phong, ánh trăng dịu dàng chiếu sáng khuôn mặt của Phong làm từng đường nét trên khuôn mặt sáng rõ, hiền hòa.

Tôi tròn mắt, dờ dẩn nhìn An Vũ Phong, cảm tưởng như cậu ấy sắp cưỡi ngọn gió bay vút lên không trung!

- Ủa! Đừng nhìn người ta đắm đuối thế chứ! – An Vũ Phong đột nhiên mở hé hé một mắt, nhìn tôi cười châm chọc. – Thấy tôi đẹp trai quá nên phải lòng rồi hả?

- Ai thèm! – Nghe tên An Vũ Phong đó nói, tôi định phản bác ngay lập tức. Ai ngờ tôi va mặt luôn về phía trước, mặt tẹt dí như quả cà chua ép!

- Phư phư phư phư! Không phản kháng lại hả? Chắc bị tôi nói trúng tim đen rồi chứ gì?

- Hừ hừ... cười cái gì! Còn cười nữa là tôi đi đấy!

Ủa?! Chuyện gì thế này? Cuộc đối thoại nghe như cặp tình nhân đang cãi nhau, tôi cứ như

đang “làm nũng” với tên đó!

Cái tên này nhất định sẽ nói: “ Muốn đi thì cứ đi!” hay những câu đại loại như thế để chọc tức tôi chết luôn! Hừ... Thái Linh, mày đúng là tự rước họa vào thân!

Tôi hối hận tự lấy tay vả vào miệng mình, lùi về phía sau. Nhân lúc An Vũ Phong chưa kịp nói mấy câu đó mình chuẩn là thượng sách.

- Đừng đi!

Hả?! An Vũ Phong... hần ta nói gì vậy? Đừng đi?!

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn An Vũ Phong. Cái tên này từ trước tới giờ không châm chọc người khác được vài câu là không chịu ngồi yên. Đúng là chuyện lạ bốn phương!

Thấy điệu bộ đó của tôi, An Vũ Phong như sực tỉnh, mắt cậu ta sáng rực lên, nháy mắt:

- Tôi... không muốn cô đi vì muốn cô làm cây hương muỗi sống, chứ ở đây nhiều muỗi quá!

- Hương muỗi sống?! – Á à, đúng là chúng nào tạt nấy – Đã thế, cầu cho cậu ở đây bị bọn muỗi xúm vào làm thịt cho rồi!

Tôi cứ như súng liên thanh được bóp cò, “xổ” ra câu rửa xả hần ta, quay người toan bỏ đi.

- Đừng đi! – Tôi chưa kịp đứng lên thì An Vũ Phong đột ngột kéo tay tôi lại.

- Gì nữa đây? Số tôi hay đen đui nhưng tôi không phải con ngốc! Còn lâu tôi mới làm hương muỗi sống nhé! Hừ! – Tôi tức tối gầm gè, quay lại trừng mắt nhìn hần.

An Vũ Phong nhú mày, quay vội đầu ra chỗ khác nhưng vẫn túm chặt tay tôi quyết không buông.

- Đừng đi mà... ngồi đây với tôi được không?

Trời! Tên này sao nói lí nhí thế nhỉ... chắc là hần ta đang xấu hổ đây mà!

Boong!

Nghĩ bụng, mắt tôi bỗng sáng quắc lên! Hơ hơ hơ... phải nhân cơ hội này “chỉnh” hần một trận nên thân mới được!

- Được rồi! Cậu đã nói thế thì tôi ngồi lại! – Trông điệu bộ tôi cứ như đại minh tinh màn bạc, phỉ phỉ tay ngồi nghiêm chỉnh về chỗ cũ. – Vậy cậu tính tiếp đãi tôi thế nào đây?

- Tiếp đãi?! An Vũ Phong quay đầu lại ngây ngô không hiểu.

- Đương nhiên rồi, tôi hi sinh cả thời gian nghỉ ngơi ra đây hóng gió với cậu thì phải có chút thù lao gì chứ?

An Vũ Phong sững người rồi đưa tay xem đồng hồ:

- Còn 10 phút nữa!

- Còn 10 phút nữa là sao? – Tôi ngệt ra nhìn An Vũ Phong .

Trong bóng tối lơ mờ, mắt cậu ta sáng như thiên sứ. Ánh mắt đó cứ như mũi tên nóng bỏng nhắm đúng vào tôi.

Thịch thịch thịch thịch!

Tim tôi như xe bị mất phanh, đập loạn nhịp, đập nhanh đến mức suýt rơi ra ngoài!

...

Im lặng một lúc, An Vũ Phong ngẩng đầu lên chăm chú nhìn trời, thi thoảng lại vuốt tóc.

- Thái Linh! – Đột nhiên giọng An Vũ Phong gọi tôi có vẻ rất căng thẳng.

- Sao?! – Tôi quay đầu lại không hiểu.

An Vũ Phong nhìn tôi cười đắc ý:

- Nhìn lên trời xem! Coi như là thù lao tôi dành cho cậu!

Nhìn lên trời?! Thù lao?!

Tôi mắt tròn mắt dẹt ngẩng cổ lên nhìn.

- Oa! Sao băng! Là sao băng!

Trên bầu trời đột nhiên có một vệt sáng dài, trông cứ như ngọn lửa bùng sáng trong màn đêm!

- Trước khi đến đây, thời sự có nói tối nay sẽ xuất hiện mưa sao băng Leo! Thế nào? Đẹp không? – Giọng An Vũ Phong còn hứng khởi hơn cả tôi, dường như cậu ấy chờ đợi thời khắc này lâu lắm rồi.

- Oa... đẹp quá! Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy sao băng đó! Không, mưa sao băng mới đúng chứ!

Tôi ngẩng đầu, hai mắt sáng bừng nhìn sao băng như dải lụa của nàng tiên lướt nhẹ qua bầu trời.

- Nhìn đằng kia kìa! Lại có nữa! - An Vũ Phong trông giống như đứa trẻ, chỉ tay lên trời thích thú – Thái Linh! Nhìn kĩ vào! Đợt sao băng Leo lần sau phải đợi đến rất nhiều năm nữa mới có!

- À! À! – Tôi gật đầu lia lịa, ngắm một ngôi sao băng lướt qua bầu trời lung linh, huyền ảo.

Sao băng mỗi lúc một nhiều, rơi càng lúc càng nhanh. Tôi không kìm nổi mừng rỡ, cuối cùng đứng bật dậy, chỉ tay lên trời, vừa gào to vừa nhảy cẫng lên.

- Oa! Oa! An Vũ Phong! Nhìn đằng kia kìa, ngôi sao băng màu xanh!

- Ừ! Nhiều sao băng quá, cứ như đang mưa.

- Ha ha ha! Tuyệt quá! Không ngờ mưa sao băng lại đẹp đến thế!

- Đúng là ngổ hết thuốc chữa! – An Vũ Phong đứng bên cạnh mỉm cười nhìn tôi, hai tay đút

túi quần, sau đó im lặng ngẩng trời.

- Hừ! Sao lại mắng tôi ngố hả? – Tôi bực mình trề dài môi ra, quay lại nhìn An Vũ Phong, thấy cậu ta mắt nhắm nghiền, hai tay đặt trước ngực, lầm rầm cầu nguyện gì đó.

Xoẹt!

Lại ngôi sao băng nữa quét xoẹt qua bầu trời nhanh như tia chớp. An Vũ Phong mở mắt, nhìn ngôi sao đó dần dần phụt tắt, cậu ta mỉm cười.

À, đúng rồi, cầu nguyện! Trời ơi... mình chỉ mãi mê ngẩng nhìn mà quên bémot chuyện quan trọng như thế!

Mọi người đều nói nếu cầu nguyện trước sao băng thì ước nguyện sẽ thành hiện thực. Bây giờ đúng lúc đang là mưa sao băng, dù tôi có là đứa xui xẻo nhất quả đất thì cũng sẽ được vạn sự như ý, cầu được ước thấy!

Nghĩ đoạn, tôi vui vẻ chắp hai tay lại, chăm chú nhìn lên bầu trời:

- Mong là...

Oái! Chết rồi! Tôi nói chậm quá nên ước nguyện của tôi mất tiêu rồi... Làm lại vậy!

- Hi vọng có thể...

Hừ... vẫn chưa được! Nói chậm quá! Lại lần nữa, lại lần nữa!

- Hi vọng có thể trở nên... Ái!

Hừm! Đúng là xui vẫn hoàn xui! Tôi nói nhanh quá cắn cả vào lưỡi.

- Thái Linh! Cô đang làm gì vậy? – An Vũ Phong ngạc nhiên nhìn tôi, cứ như thể tôi là sinh vật ngoài trái đất.

- Tôi... tôi đang ước... - Tôi xuýt xoa cái lưỡi vừa gặp “tai nạn ngoài ý muốn”, mặt mày trông rõ bi ai. – Nhưng mà sao băng rơi nhanh quá, nói không kịp!

- Cái gì?! Nói không kịp? – An Vũ Phong tròn xoe mắt, ngây người ra nhìn tôi, sau đó đột nhiên hân ta cười phá lên. – Ôi! Ha ha ha ha... ha ha ha ha... không ngờ trên đời này vẫn còn đứa ngốc như cô! Lại còn nói không kịp! Ôi... ha ha ha ha... ha ha ha ha.

Nhìn tên Phong cười nghiêng ngả, mặt tôi đỏ bừng như người vừa uống rượu say.

- Hừ! Có gì buồn cười chứ! Hôm nay có rất nhiều sao băng, tôi chẳng tin là mình không ước nổi điều gì!

Tôi vừa nói dứt câu, ngẩng đầu lên... Không thể nào! Lão thần xui chơi ác thiệt, ngay cả chuyện này cũng làm khó tôi! Mưa sao băng... dừng rồi!

- Sao băng... hic... sao băng... - Tôi ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn trời, nước mắt lưng tròng như sắp òa khóc đến nơi.

- Ôi! Ha ha ha ha! Ôi! Ha ha ha ha! Đúng là ngốc mà! – Nhìn thấy bộ dạng tôi như cọng bún thiêu, An Vũ Phong cười đến nổi suýt ngã lăn đùng ra.

Cười... cười... cười cái gì! Cầu cho nhà người cười nổ ruột chết cho rồi!

Tôi tức sôi máu trợn trừng mắt nhìn hấn ta, lè lưỡi lêu lêu hấn. Khoan đã... chả nhẽ Thái Linh này phải chịu đen đủi cả đời sao?

Xoẹt!

Đúng lúc tôi đang thất vọng tràn trề thì bầu trời đang tối om bỗng lóe sáng! Tôi thấy một ngôi sao băng lướt xoẹt qua rồi từ từ rơi xuống!

- Vẫn còn! Vẫn còn sao băng! – Tôi kích động gào tướng lên, vội vàng nhắm mắt lại – Hi vọng tôi có thể thoát khỏi...

- Hắt xì!

- Hừ... - Tôi trừng mắt căm hận nhìn tên vừa phá đám. – Sao đúng lúc này cậu lại hắt xì hơi hả? Lại hết sao băng rồi!

- Ừm!

Tên An Vũ Phong cười nhiều quá nên suýt rách miệng, hấn cố gắng kìm lại rồi hắng giọng:

- Thôi mà Thái Linh, để tôi giúp cô nhé!

- Hả? Giúp tôi?! – Tôi bán tín bán nghi nhìn thăm dò. Không biết tên này định bày trò gì nữa.

- Ừa? Sao thế? Không tin tôi hả? - An Vũ Phong có vẻ hơi rầu rầu, nhúu mày, sau đó đặt hai tay trước ngực.

Xoẹt!

Lại một ngôi sao băng nữa xuất hiện. Tôi định tranh thủ ước thì bị tên đó cướp trắng trợn luôn:

- Cầu cho Thái Linh càng ngày càng ngố!

Cái gì? Càng ngày càng ngố!

- An Vũ Phong! Cậu muốn giúp tôi hay muốn trù ẻo tôi đó hả? – Tôi giận dưng đứng hét tướng lên.

- Cậu nói xem! - An Vũ Phong trề môi, cười như ác quỷ, nháy mắt với tôi.

Hừ... cái tên trời đánh!

Tôi khoanh tay trước ngực, ngồi xuống, mặt tức hầm hầm, điệu bộ như muốn tuyệt giao với tên đó.

- Ô hô! Gì vậy? Giận rồi hả? - An Vũ Phong khom lưng ngồi xuống, cười nhăn nhở nhìn tôi. – Từ bỏ ước mơ rồi sao?

- Ai từ bỏ hả?! – Đầu tôi tức như muốn bốc khói. Tôi ngẩng đầu nhìn lên trời gào to – Hi vọng cả đời này vĩnh viễn không bao giờ ở cạnh An Vũ Phong!

Xoẹt!

Má ơi! Tôi không dám tin vào mắt mình nữa, trên trời bỗng lóe sáng một ngôi sao băng!

- Sao... băng...

Chính xác là sao băng thật 100%. Trong lòng tôi có cảm giác rất khó tả, tâm trạng rối bời.

- Cô... - An Vũ Phong giật mình rồi sững ra nhìn tôi

- Ơ... tôi... - Nhìn thấy khuôn mặt ngạc nhiên của An Vũ Phong, tôi hồi hận vô cùng.

Và thế là khoảng thời gian tập quân sự ngắn ngủi thoát qua đi trong tiếng cười giòn tan của chúng tôi. Nháy mắt đã đến buổi tập luyện cuối cùng.

- Nhiệm vụ của chúng ta hôm nay là tìm đường! – Thầy quân sự giải thích ngắn gọn nhiệm vụ của chúng tôi - Ở đây có một tấm bản đồ, chúng ta phải đi theo chỉ dẫn của nó để đến đích. Ai là người về đích trước tiên sẽ được điểm xuất sắc.

- Ồ! Nghe thú vị nhỉ! – Giang Hựu Thần cười vui vẻ nhìn tôi.

- Ừ! – Tôi gượng cười, gạt đầu, mắt thì cứ nhìn về phía An Vũ Phong đang đứng.

Từ hôm mưa sao băng, tôi nhớ mồm ước vĩnh viễn không bao giờ ở bên cạnh An Vũ Phong, đã ba ngày nay tên đó cứ lơ tôi đi.

- Này! Thi đấu đi! - An Vũ Phong nhai nhóp nhép keo cao su, thản nhiên nháy mắt. – Xem ra hôm nay tôi lại phải miễn cưỡng nhận chức vô địch rồi!

Nhìn điệu bộ vênh đến không thể vênh hơn của An Vũ Phong, tôi như cái bình nước bị thủng lỗ chỗ, phun nước bắn tóe loe ra ngoài.

- Đừng tưởng bỏ! Hôm nay tôi sẽ về nhất cho xem!

- Ủa! Thái Linh, hôm nay cậu có vẻ quyết tâm nhỉ?

Giang Hựu Thần ngạc nhiên nhìn tôi đang bùng bùng khí thế lâm trận. Ánh mắt cậu ấy cũng rất cương quyết:

- OK! Đã vậy tôi cũng phải thi đấu một trận ra trò mới được, quyết không thua hai người đâu.

- Ồ ồ! Hai người hung hăng gớm nhỉ! - An Vũ Phong trề môi, giọng nghe chua như vừa mới uống cả vại dấm xong. – Vậy thì ba người chúng ta cùng thi đấu đi, ai thua sẽ phải chấp nhận một yêu cầu của người thắng, thế nào?

Ủa?! Người thua cuộc phải chấp nhận một yêu cầu của người thắng... Tôi ngẩng đầu lên nhìn

thấy khuôn mặt đầy khiêu khích của An Vũ Phong.

Không biết tên đó lại mưu mô gì đây... Nhưng mà để đạt danh hiệu học viên xuất sắc nhất, Thái Linh này phải thắng cho bằng được!

- Được thôi! Không vấn đề gì! Thi thì thi! – Tôi kích động, mặt nom như cảnh sát hình sự hằm hằm nhìn An Vũ Phong, chấp nhận lời thách đấu của cậu ta. – Giang Hựu Thần! Cậu thì sao?

- Ừ! Thái Linh đã đồng ý thì mình cũng không bỏ cuộc đâu! – Giang Hựu Thần hơi nghiêng đầu cười. – Phong! Tôi không nhường cậu đâu!

An Vũ Phong ngăn người ra, nụ cười ma mãnh trên khuôn mặt tắt ngấm.

- Hừ! Đúng là hai tên tự cao tự đại! Đợi đó! Tôi sẽ làm cho hai người phải phục sát đất!

Ánh mắt ba người chúng tôi như bắn xoẹt xoẹt ngọn lửa đấu tranh dữ dội, không khí nồng nặc mùi thuốc súng.

- Các em đã chuẩn bị xong chưa? – Thầy quân sự đứng trên phiến đá bên tay phải hàng, hắng giọng rồi hỏi to.

- Rồi ạ!

- Vậy...

Pằng!

Tiếng súng hiệu lệnh vừa vang lên, tất cả học sinh tham gia đều lao như bay.

- Oái! An Vũ Phong! An Vũ Phong! Đợi em với!

- Hựu Hựu! Tụi mình chạy cùng nhau nhé!

- Kì Dực! Chạy chậm chút đi! Em chạy không theo kịp!

- Nghiêm Ngôn kia! Cậu ấy chạy phía trước!

...

Đám con gái trường Maria chạy ở phía sau gào lấy gào để. Con trai trường British nhìn chứ như chuột bị mèo đuổi, cứ cắm cổ chạy, chỉ sợ chẳng may mất cảnh giác bị đám mê giai đẹp đó bủa vây là đi đời nhà ma.

Tôi quay đầu nhìn “Cơn lốc mê giai đẹp” phía sau lên tới cấp độ báo động đỏ, mồ hôi đổ ra như tắm. Tuy tôi biết đây là tiểu thuyết nhưng thế này hơi quá thì phải...

Ôi! Bình tĩnh! Bình tĩnh nào!

Bây giờ không phải là lúc nghĩ ngợi linh tinh! Thái Linh! Mà đã hạ quyết tâm tham gia kì bầu chọn hội trưởng hội học sinh rồi, mà nhất định phải giành lấy danh hiệu học viên quân sự xuất sắc nhất mới được! Mấy hôm nay đã phải chịu đựng biết bao khó khăn, sống dở chết dở, không thể bỏ cuộc giữa chừng!

Tôi thầm nghĩ, lấy lại tinh thần, chân như lắp thêm bánh xe siêu tốc chạy vèo vèo vèo...

- Thái Linh! Cậu chạy nhanh thật! – Giang Hựu Thần từ phía sau chạy bắt kịp, vừa giữ tốc độ chạy song song với tôi, vừa quay đầu nhìn tôi cười.

- Ừ! Hôm nay mình nhất định phải về nhất! – Ánh mắt tôi rất quả quyết.

- Nhưng cậu chạy thế này lát nữa sẽ đuối sức đó!

- Hộc... mình... mình... không sao đâu – Tôi nghiêng răng, hít mạnh, chạy còn nhanh hơn lúc này.

Tuy chẳng muốn thừa nhận nhưng dù gì Giang Hựu Thần và An Vũ Phong cũng là con trai, một bước của họ bằng mấy bước của tôi. Lúc này, tôi chỉ còn nước dựa vào nghị lực để giành chiến thắng thôi!

Đúng thế! Kiên trì sẽ chiến thắng!

- Đúng là đồ con gái điên khùng... - Một giọng nói lạnh lùng vang đến tai tôi. Tôi giật mình nhìn sang bên cạnh thấy An Vũ Phong. Hắn ta vừa đeo IPOD, vừa chạy khoan thai như đang đi dạo, vượt lên trước mặt tôi.

Hừ! Tôi không chịu thua đâu! Chạy chạy chạy chạy nhanh hơn nữa... Mặt tôi đỏ bừng, lao như con thiêu thân về phía trước, vượt qua cả An Vũ Phong.

- Hừ! Cô làm thế này cũng vô ích thôi...

- Cái gì?!

Tôi quay đầu muốn “bật lại” tên đó một trận thì phát hiện ra tên đó đã vượt qua tôi từ lúc nào. Hắn còn quay lại trêu tức tôi.

Cái tên đáng ghét... sao lại huênh hoang thế!

-Thái Linh! Cố lên nhé! Mình cũng phải chạy trước đây! – Đúng lúc tôi đang định cao giọng phản bác lại điệu bộ khiêu khích của An Vũ Phong thì Giang Hựu Thần nhìn tôi cười rồi vượt lên phía trước.

Hu hu hu hu... chả nhẽ vừa rồi tôi chỉ ba hoa thôi sao?

Hộc! Hộc! Hộc!

Giang Hựu Thần nói không sai, vừa mới chạy được một lúc thì tốc độ chạy của tôi đã chậm dần. Tôi chạy không nổi nữa!

An Vũ Phong và Giang Hựu Thần càng ngày càng bỏ xa tôi. Chẳng nhẽ mình đành cam chịu số phận sao? Tôi kêu hừ hừ không phục, cắn chặt môi, gắng gượng lao hết sức về phía trước.

- Thái Linh! Cậu vẫn ổn chứ?! – Trông tôi liêu xiêu nghiêng ngả, Giang Hựu Thần chạy chậm lại, quay đầu nhìn tôi lo lắng.

- Không sao... - Ôi trời, chân tôi như sợi mì, mềm nhũn, không còn chút sức lực nào.

- Thái Linh! – Giang Hựu Thần ngạc nhiên kêu lên. Bỗng có một bóng người vượt lên trước mặt tôi.

- Ủa?! Hết sức rồi hả? - An Vũ Phong dịu tôi, cười mỉa mai, rồi cứ nhìn tôi lắc đầu nguây nguẩy, mắt hấn như viết rõ hai chữ to tướng: Đáng đời!

- Tôi... không sao... - Nhìn điệu bộ đó của tên Phong, tôi tròng mắt quyết không chịu thua, đẩy tay tên đó ra, muốn tự mình đứng dậy.

- Đừng miễn cưỡng quá, Thái Linh! Ngồi xuống nghỉ một lát đi! – Giang Hựu Thần lo lắng đỡ vai để tôi ngồi xuống.

- Cám ơn cậu! Giang Hựu Thần! – Tôi ngẩng đầu lên, mỉm cười, cảm kích nhìn Hựu Thần – Bất luận thế nào, hôm nay mình nhất định phải về đích đầu tiên!

- Hừ! Thái Linh! Cô ăn nhiều thịt vịt quá hả? Tí nữa đừng có mếu máo nhờ người khác cõng đó! - An Vũ Phong nói tỉnh bơ.

- Ăn nhiều thịt vịt là sao?

- Tôi thấy cô còn ăn nhiều cả thịt heo nữa, ngốc như nhau! Mà cũng giống y như con vịt bầu vì hay cãi cùn! - An Vũ Phong nháy mắt cười ranh ma.

Hừ hừ... thằng cha An Vũ Phong này... thật quá quắt! Tôi cố gắng hết mình như thế rồi cuộc là vì ai chứ?!

- Thái Linh... - Thấy mặt tôi có sức sống trở lại, Giang Hựu Thần thở phào nhẹ nhõm, mặt lại tươi cười như cũ – Mình sẽ chạy cùng cậu, yên tâm đi!

- Ủ! – Tôi gật đầu cảm ơn, đứng dậy chuẩn bị xuất phát.

- Cái gì? - An Vũ Phong vòng tay trước ngực, mặt lạnh như tiền nhìn tôi và Giang Hựu Thần.

Hắn ta đập vào vai Giang Hựu Thần:

- Đã thế tôi mặc kệ! Hai người cứ chạy rùa bò ở phía sau mở to mắt mà xem tôi về đích nhé!

Chúng tôi chưa kịp trả lời thì An Vũ Phong đã chạy như bay về phía trước.

- Chúng mình chạy theo thôi! – Nhìn thấy bóng An Vũ Phong mỗi lúc một xa, trong lòng tôi thấy rất áy náy. Đều là do tôi cả, hại Giang Hựu Thần chạy tụt lại phía sau.

- Không sao! Tội mình nghỉ thêm một lát! – Giang Hựu Thần chẳng tức giận gì cả, ngược lại còn tốt bụng an ủi tôi.

- Mình chạy được rồi! – Tôi xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy. Nhờ nghỉ ngơi được một lúc, hai chân dường như đã phục hồi được chút sức lực, tinh thần cũng lên được nhiều.

- Vậy cũng được... Đừng gắng gượng quá sức nhé! – Giang Hựu Thần nhìn dáng vẻ rất quyết tâm của tôi, gật đầu cổ vũ. – Chúng ta xuất phát thôi!

Từng giây từng phút trôi qua, tôi và Giang Hựu Thần cuối cùng cũng đến đích thứ nhất trên bản đồ: Một ngọn núi khá lớn.

- Đúng là chạy chậm rì như rùa bò!

- Hả? An Vũ Phong?

An Vũ Phong đang ngồi nghỉ trên phiến đá lớn dưới chân núi, tôi ngạc nhiên tròn mắt.

- Phong! Sao cậu lại ở đây? – Giang Hựu Thần lau mồ hôi trên trán, mỉm cười nhìn An Vũ Phong.

An Vũ Phong liếc xéo chúng tôi một cái, giờ đồng hồ đeo tay lên xem:

Để tôi tính thời gian giúp nhé! Tốc độ chạy của hai người còn chậm hơn cả so với tôi tưởng tượng! Tôi ngủ ở đây được một giấc rồi!

Ngủ được một giấc?! Tên này tưởng đây là cuộc thi giữa rùa và thỏ sao?!

- Đúng rồi! An Vũ Phong, ban nãy...

- Ban nãy làm sao?

- À... thôi! Chẳng có gì! – Tôi rầu rầu lẩm bẩm một lúc.

Đáng nhẽ định xin lỗi vì lúc nãy tôi gắt gỏng với hấn nhưng thấy điệu bộ tên này khủng bố dễ sợ, tôi chẳng còn tâm trạng gì để xin lỗi nữa. Trong đầu loé lên chữ: Đáng đời hấn!

- Giang Hựu Thần! Theo bản đồ, qua ngọn núi này là đến đích cuối cùng! Tụi mình cố lên! – Tôi quay đầu lại nhìn Hựu Thần cười, sau đó đi thẳng đến vách núi, bắt đầu tìm điểm tựa để trèo.

- Thái Linh! Cẩn thận! – Giang Hựu Thần cố trấn tĩnh lại chứng sợ độ cao, trèo sát bên cạnh tôi, chốc chốc lại quan tâm nhắc nhở.

- Cậu cũng phải cẩn thận đấy! – Tôi cảm kích mỉm cười nhìn Giang Hựu Thần.

- Hừ! Tình cảm gớm nhỉ! – Bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói nghe chua ngoe ngoéo. Tôi chưa kịp định thần thì An Vũ Phong đột nhiên tăng tốc, leo vọt lên phía trên tôi.

Tiêu rồi! Lại để hấn vượt lên dẫn đầu, mình cũng phải bắt kịp hấn mới được!

Nghĩ bụng, tôi hít một hơi thật sâu, cố hết sức lấy hai tay bám chặt vào hai mỏm đá để trèo lên.

Hơ hơ! Mình cũng “nhà nghề” ra phết! Kỹ thuật leo càng lúc càng thành thục, cũng nhờ có tên Phong đặc biệt huấn luyện trèo cửa sổ mà!

- Thái Linh! Cậu không sao chứ? – Giang Hựu Thần vượt lên trước tôi một chút, hơi lo lắng quay đầu lại nhìn.

- Không sao! Mình vẫn khỏe lắm! – Tôi tự tin, nháy mắt với Giang Hựu Thần rồi tiếp tục trèo lên.

Phù! Phù! Phù! Phù!

Má... má ơi! Hình như tôi đánh giá cao sức lực của mình quá... Tuy sườn núi chỉ cao ngang với khu kí túc xá. Nhưng... so với cái ống nước bên ngoài kí túc xá thì khó trèo hơn nhiều. Tôi nhìn lên đỉnh núi. May quá... chỉ còn cao đến đầu người thôi, cố gắng chút nữa là nhất định tới nơi.

Tôi trút được gánh nặng nhưng chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại ngó xuống phía dưới chân núi. Tôi hoa mắt chóng mặt, tim đập thành thịch, một dòng máu nóng cứ dồn lên đầu tôi.

- Giang... Giang Hựu Thần, cậu đã uống một loại nước ngọt mát lạnh chưa? - Giọng tôi hơi run run.

- Thái Linh! Cậu khát hả? Tí nữa leo lên đỉnh núi là có thể uống nước rồi! - Giang Hựu Thần ngừng trèo, quay đầu mỉm cười nhìn tôi nói. Tôi thấy trán và tóc mai của cậu ấy ướt đầm mồ hôi.

- Ha ha... không phải là khát! Cậu đã xem qua quảng cáo của một loại nước uống chưa? Có một cô gái bị ngã xuống dưới vách núi, sau đó... oái! - Tôi chưa kịp nói hết câu thì bỗng nhiên trượt chân.

Sao lại linh nghiệm thế nhỉ?! Tôi vừa mới nói: Ngã xuống vách núi...

Trọng tâm cơ thể tôi dồn hết về phía sau, hai tay hươu lấy hươu để trên không nhưng vẫn không bám trụ được.

- Cứu!

Chúa ơi! Sao ngài lại nghe thấy câu nói đó của con chứ?! Nhưng lời kể ban nãy là một đoạn trong quảng cáo mà, nhân vật chính của quảng cáo đó được một lon nước khổng lồ đỡ lấy còn con thì...

- Thái Linh!

Híc... giọng nói nghe ấm áp quá nhưng cách tôi càng lúc càng xa! Tạm biệt nhé... tôi tuyệt vọng nhắm nghiền mắt lại, rơi tự do xuống...

- Thái Linh! Cậu không sao chứ? Nắm chặt vào! - Là giọng của Giang Hựu Thần.

Tôi miếu máo, từ từ mở mắt ra, nhìn kĩ thấy Giang Hựu Thần ở phía trên đang nắm chặt tay tôi.

- Cảm ơn cậu...

Hu hu hu hu! Tôi chưa kịp nói dứt câu cảm ơn thì đột nhiên...

- Oái! - Mặt của Giang Hựu Thần bỗng sát lại phía tôi, điệu bộ của cậu ấy cũng thay đổi hẳn. Tôi chỉ nhìn thấy vờn rồi mình như lấy lại trọng tâm thì bây giờ lại bắt đầu rơi xuống!

Do tóm chặt lấy tôi nên Hựu Thần không để ý, chân dẫm phải hòn đá bị vỡ, thêm vào đó phía sau lại kéo nặng quá nên cũng trượt chân xuống luôn. Đầu tôi loé lên ý nghĩ: Lần này tiêu thật rồi! Ngọn núi này tuy không sâu tít tắp nhưng tôi cứ trượt dài xuống sườn dốc kiểu này, không ngã tan xác pháo thì mặt mày cũng nát bét như tương.

Chân của Giang Hựu Thần mất đà cứ trượt xuống sườn núi. Viên đá vỡ đó rơi cộp cộp cộp

liên tục xuống dưới, rơi cả vào mặt tôi.

Tôi chỉ có thể rên lên hừ hừ chứ không dám mở miệng. Cả người Giang Hựu Thần càng lúc càng trượt nhanh xuống, mặt cậu ấy đỏ ửng lên. Tôi biết cậu ấy đang kéo hết sức, quyết không chịu buông tay. Nhưng xem ra phen này chúng tôi chết cùng nhau rồi...

Cả người đang rơi tự do thì đột nhiên ngừng lại. Tôi hoang mang mở mắt ra, không ngờ đằng sau Giang Hựu Thần có một bóng người. Tuy bị Giang Hựu Thần che mất nửa khuôn mặt nhưng tôi vẫn nhìn thấy mái tóc dài được gió thổi và chiếc khuyên tai kim cương sáng lấp lánh.

Là An Vũ Phong!

Một tay An Vũ Phong túm chặt lấy tay Giang Hựu Thần, tay còn lại giữ chặt vào cái chạc cây, mặt cậu ấy cũng đỏ bừng.

- Đừng có buông tay ra, lấy hết sức trèo lên đi! - An Vũ Phong chỉ huy Giang Hựu Thần. - Giữ chặt lấy Thái Linh!

- Được rồi! - Giang Hựu Thần gật đầu lia lịa. Tay mà cậu ấy giữ chặt lấy tôi trắng bệch ra vì dùng sức quá, nhưng cậu ấy vẫn không đuối sức đi dù chỉ một chút.

- Cố lên! Đừng buông tay! Chỗ này tôi giữ chặt được rồi! - Mặt An Vũ Phong càng đỏ hơn. Tầm nhìn bị che khuất bởi Giang Hựu Thần nhưng vẫn nhận ra cánh tay kia của cậu ấy đã nổi gân lên, răng cắn chặt đến nỗi kêu cộp một cái.

- Nếu tiếp tục thế này, ba người chúng ta đều rớt xuống mất... Các cậu bỏ tay ra đi...

- Im ngay! Thái Linh! Cô bám chặt vào cho tôi! - An Vũ Phong hét lên. Tôi không hề thấy giận chút nào mà trái lại thấy mũi cay cay.

Xoạt!

- Ai chà! - Chân của Giang Hựu Thần lại trượt xuống, mấy viên đá nhỏ rơi trúng vào trán tôi.

- Thái Linh, không sao chứ? - Giang Hựu Thần dồn toàn bộ sức lực vào tay, giọng của cậu ấy hơi run run.

- Hự! - An Vũ Phong bỗng hét lên một tiếng rõ to, cả người tôi đột nhiên được kéo mạnh lên trên. Nhưng bụng tôi thì sát vào vách núi... Ôi! Đau quá!

Hộc hộc... hộc hộc...

Cuối cùng lại quay về chỗ an toàn. Tôi đứng dậy không nổi nữa, Giang Hựu Thần thì ngồi dưới đất, An Vũ Phong tựa vào cây thở dốc.

- Thoát... thoát nạn rồi! - Tôi nằm bò trên đất, mặt mày xanh lét, gắng gượng ngóc đầu lên. - An Vũ Phong! Giang Hựu Thần... cảm ơn hai cậu...

An Vũ Phong ngậy người ra, lườm tôi một cái lạnh như băng, quay người đi về phía trước.

Những gì cô cần phải cảm ơn tôi còn nhiều lắm... đứng dậy nhanh lên!

- Nghỉ một chút không được sao? Tôi vừa từ cõi chết trở về... Híc! - Tôi nhìn phía sau lưng An Vũ Phong, lấy hết sức bình sinh thốt ra được mấy câu.

An Vũ Phong chẳng thèm đếm xỉa đến tôi, cứ đi thẳng về phía trước không hề ngoái đầu lại.

- Thái Linh! Không còn nhiều thời gian nữa, chúng ta mau đi thôi! – Giang Hựu Thần ngồi dậy, phúi phúi đất dính trên người, giơ một tay ra kéo tôi dậy.

Chúa ơi! Ngài đùa cợt quá mức rồi đó!

Vù vù vù... vù vù vù...

Tiếp tục xuất phát, tôi và Giang Hựu Thần chạy tốc độ đều đều tiến về phía trước.

Con đường núi gồ ghề bỗng đổi hướng, đường đi mất hút, phía trước xuất hiện một cái kênh nước sâu. Mặt trời chiếu rọi làm nước sông sáng lấp lánh, gió thổi mặt nước lay động, dòng nước có vẻ hơi chảy xiết.

- Này! Mấy người đến rồi hả! - Từ xa vọng lại một tiếng nói. Tôi ngẩng lên thấy Kì Dục đang mừng rỡ vẫy tay với tôi. Đương nhiên bên cạnh cậu ta không thể thiếu Ân Địa Nguyên, Nghiêm Ngôn và cả đám con gái đang xẹt xẹt liên tục phát ra tia sóng âm mộ cuồng nhiệt.

An Vũ Phong đâu rồi...?!

- Mọi người đến đủ cả rồi! - Hựu Thần mỉm cười, vuốt mồ hôi trên trán. Bỗng đám con gái đó nhìn thấy cậu liền gào thét inh cả tai.

- Hựu! – Ân Địa Nguyên đi ra chỗ Giang Hựu Thần, rồi nhú mào quay đầu nhìn về phía cái kênh: - Có một chút trục trặc nhỏ! Hình như toàn bộ đường đi của chúng ta đều bị con sông này ngắt quãng, mọi người đều không biết làm sao qua được đây! Chẳng lẽ lại quay về?

- Không sao đâu, mọi người đừng sốt ruột! - Nụ cười của Hựu Thần làm cho ai nấy đang căng thẳng bỗng dần dần bình tĩnh trở lại. – Chúng ta có thể đi về phía thượng du và hạ du tìm xem sao, chắc sẽ có cách đi qua thôi!

- Được! Vậy chúng ta chia nhau ra tìm! – Kì Dục vung tay lên một cái trông rất oai vệ, động viên mọi người bắt đầu hành động.

- Tôi thấy chẳng cần phải làm thế... - Một giọng nói thờ ơ vọng từ trên đỉnh đầu tôi xuống.

Đỉnh đầu?!

Ánh mắt tôi và mọi người đổ dồn về phía cái cây to bên cạnh. An Vũ Phong đang đứng vắt vẻo trên cái chạc cây, mồm còn ngậm một cành lau sậy không biết lấy ở đâu ra.

- Oa... oa oa... ôi ôi! – Đám con gái bên cạnh bỗng cao giọng hét một lượt, âm điệu phía cuối không ngừng run rẩy.

Ôi trời! An Vũ Phong vẫy tay chào những fan hâm mộ của hắn ta. Tôi lườm Phong. Bộ hắn nghĩ mình là Tề Thiên Đại Thánh coi vườn đào sao?!

An Vũ Phong nhún người một cái rồi từ trên cây nhảy xuống. Hắn đáp xuống đất rất nhẹ nhàng, đẹp mắt làm nữ sinh ở đó xỉu đi vì ngất ngây.

- Ban nãy ở trên cây tôi đã quan sát rồi, cả nơi này chỉ có mỗi vùng hạ du lưu vực sông mới có một cây cầu treo. Chúng ta có thể đi qua đó!

- Hừ! Ai thêm tin cậu chứ! – Kì Dực bực bội trừng mắt với An Vũ Phong. – Ai dại gì đi theo cậu!

- Vậy cũng được! – An Vũ Phong nhún vai, mặt tỉnh khô, quay đầu rảo bước. – Bye bye! Gặp lại sau nhé!

Chúng ta cũng đi thử xem sao! – Giang Hựu Thần vỗ nhẹ vào vai tôi, đi theo mọi người.

- Này... - Giọng nói giận dùm dùm của Kì Dực vang phía sau lưng chúng tôi. – Này! Này... đợi tôi với!

- Đến lúc tôi và Giang Hựu Thần đuổi kịp thì An Vũ Phong đang lơ lửng trên không.

- Ơ! Cậu... - Tôi tái mét mặt, cứ tưởng mình bị hoa mắt, nhìn kĩ mới phát hiện hoá ra An Vũ Phong đứng trên cây cầu treo.

Gọi nó là cầu treo nghe có vẻ bùi tai lắm nhưng thực ra chỉ là mấy sợi dây thừng nhỏ bắc qua kênh, ở giữa có vài tấm gỗ mục nát để bước lên, nó cứ lắc la lắc lư trên không. Ánh mặt trời chói chang làm mắt tôi không mở ra nổi, nhìn ra xa còn tưởng An Vũ Phong bay vút lên không trung.

- Mau qua cầu đi! Tiếp tục thi đấu! – An Vũ Phong nhìn tôi và Giang Hựu Thần rồi vẫy tay. Ánh mặt trời chói mắt làm tôi không nhìn rõ vẻ mặt của cậu ta.

- Giang Hựu Thần, chúng ta mau lên đi! – Nhìn điệu bộ vênh vang của An Vũ Phong, ý chí chiến đấu của tôi như dòng nước từ dưới tim phun vọt lên.

Tôi quay đầu nhìn Giang Hựu Thần rồi làm theo động tác ra hiệu cổ lên, bước lên cây cầu treo bên cạnh trước.

- Thái... - Miệng Giang Hựu Thần mấp máy, hình như có điều gì muốn nói, nhưng cuối cùng cố kìm lại, im lặng đi theo tôi.

Lập cập... lập cập... lập cập...

Cứ tưởng mình sẽ không sợ, ai dè chân vừa đặt lên cầu, toàn thân như chạm vào điện, run như cây sậy! Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ vẩn vơ! Nếu mà không cẩn thận sẩy chân biến thành cái xác không hồn luôn.

Tôi nhìn xuống dòng nước chảy xiết dưới cầu, cổ nuốt nước bọt, giơ tay ra tóm thật lực dây thừng hai bên cầu, tim tôi như thùng nước được dây thừng kéo lên trên miệng giếng, cứ đung đưa... đung đưa...

Cái... cái này giống y như trò chơi hồi nhỏ - “Con đường dành cho người can đảm” ở cung thiếu nhi. Nhưng cái cầu hồi đó ở phía dưới là bể nước chỉ ngập bằng chiều cao của đứa bé. Hơn nữa... nơi này... hu hu hu hu! Dễ... dễ sợ quá!

- Thái Linh! Mau qua đây! – Đúng lúc tôi sợ đến nỗi toàn thân toát mồ hôi hột thì An Vũ Phong đứng ở giữa cầu khoanh tay trước ngực trông đầy vẻ khiêu khích, rồi hất vẫy tay.

Hừ! Cái tên này, làm gì mà cố ý đứng ở đó không nhúc nhích vậy?! Bộ loá mắt sao? Thật là nông cạn! Thực... thực ra cây cầu này chẳng có gì đáng sợ cả. Tôi... tôi chỉ cần bình tĩnh lại thì nhất định sẽ vượt qua được.

Có lẽ vậy...

Tôi ngẩng đầu thấy bộ mặt cười rất “chảnh” của An Vũ Phong. Tôi cắn chặt môi, từng bước từng bước đi về trước.

- Tôi... tôi chẳng sợ chút nào cả!

- Ủa! Thế hả? – An Vũ Phong nháy mắt, cười như ác ma đội lốt thiên sứ.

- Này! Sao cậu vẫn chưa đi? Tôi sắp đuổi kịp rồi đó! - Mặt tôi đỏ lôm như quả cà chua, gắt lên với tên đó.

Hu hu hu... chẳng có việc gì thì còn đứng giữa cầu làm gì chứ! Qua cầu thôi đã đủ khiếp đảm rồi, nhìn cái bản mặt nhăn nhó đáng ghét của tên An Vũ Phong, tim tôi lại đập loạn xạ, chẳng cách nào tập trung tinh thần được.

- Cô đuổi kịp tôi á? Hơ hơ... nhưng có tôi ở đây thì khó lắm! – An Vũ Phong cười lạnh như nước đá, giọng nói sắc như dao găm.

- Cái gì mà khó lắm! – Tôi ngạc nhiên nhìn An Vũ Phong, không hiểu ý hẩn ta nói.

- Thì mau lại đây đi! – An Vũ Phong lại đẩy vế thách thức nhìn tôi. Đột nhiên hẩn túm lấy hai sợi dây thừng trên cầu rồi lắc mạnh.

Ác quỷ! Thằng cha này đúng là ma vương hiển linh mà! Tôi bám chặt lấy dây thừng, mặt xanh lét như đất nhái, chỉ muốn bay vèo một phát sang bên kia cào cấu cắn xé tên tồ tộ đó cho hẩn nát như bã đậu luôn.

- An Vũ Phong! Rốt cuộc cậu muốn gì đây? – Tôi sợ đến nỗi tim sắp rút ra ngoài, gào tướng lên.

- Phư phư phư! Sợ chưa hả! – An Vũ Phong cười đắc ý sau đó nhìn về phía sau lưng tôi – Này! Giang Hựu Thần! Cậu cũng nhanh chân lên chút đi! Còn đi sau cả Thái Linh!
- Ừm... tôi đến đây... - Phía sau vang lên một giọng nói yếu ớt.

Hả? Sao vậy? Giọng nói vừa rồi là của Hựu Thần?! Sao lại nghe yếu ớt như vậy?! Hình như còn hơi run rẩy. Tôi ngạc nhiên quay đầu lại.

Ơ! Giang Hựu Thần... mặt cậu ấy trắng bệch! Cả người dựa sát vào một sợi dây thừng, co rúm lại, dáng vẻ trông rất lạ.

- Cậu sao vậy? – Tôi sợ hãi, ngày xưa nghe người ta kể có một vận động viên chạy việt dã đã bị phát bệnh đột ngột, kết quả là không cứu được... Hu hu hu! Thái Linh, sao mà lại trù ẻo Hựu Thần thế hả?

Nhưng, dáng vẻ của Giang Hựu Thần trước mắt tôi trông rất khổ sở! Mồ hôi trên trán cậu ấy tuôn xối xả, toàn thân run lập cập.

- Giang Hựu Thần! Cậu thấy khó chịu ở đâu? – Tôi quay người lại, thận trọng đi đến bên cạnh Hựu Thần, lo lắng hỏi.

Không... không sao! – Giang Hựu Thần cố ngược đầu lên, gồng gượng cười với tôi, mồ hôi như nước trên má hiện chảy hết xuống dưới cằm, rồi lại rơi lách tách trên mặt cầu.

- Lại còn không nói sao, trông cậu khó chịu thế này rồi! – Tôi sốt ruột sắp phát khóc đến nơi.
- Nói cho mình biết, cậu thấy khó chịu ở chỗ nào?

- Hừ! Cậu đang làm gì thế? Mau xuống ngay! - Giọng nói căng thẳng của Ân Địa Nguyên làm tôi ngẩng đầu lên nhìn sang. Mặt cậu ta còn trắng bệch hơn cả Giang Hựu Thần, toàn thân cũng run lên liên tục.

- Không! – Ân Địa Nguyên như nhớ ra cái gì, lập tức vội vã chạy về phía trước mấy bước - Hừ! Cậu đứng im đó! Tôi chạy qua đón cậu!

- Ô hô... xem kìa! Vở kịch anh hùng cứu hoàng tử sắp bắt đầu! – Cậu nói nghe lạnh xương sống của An Vũ Phong lại vang lên. Lúc cậu ta đang nói thì Ân Địa Nguyên đã đi đến đầu cầu, bước chân lên.

- Oái! – Tôi sợ hãi hùng nhìn sợi dây thừng phía trước lắc lư dữ dội, không kìm nổi sợ hãi, hét lên.

Ba người chúng tôi như con kiến bị luộc ở sợi dây thừng trên cao, lắc lư khủng khiếp.

Mặt Kỳ Dục tái mét lao sát bên cạnh Ân Địa Nguyên, kéo Địa Nguyên lại:

- Nguyên! Đừng qua đó! Sợi dây thừng không chịu được sức nặng của bốn người cùng lúc đâu!

- An Vũ Phong! Cậu mau qua bên này cho tôi! – Ân Địa Nguyên từ trước đến giờ điềm tĩnh thế mà bây giờ lại nôn nóng nhìn An Vũ Phong rồi vẩy tay loạn xạ.

- Hừ... - An Vũ Phong quay đầu lại cười nhạt nhìn Giang Hựu Thần. Tâm trạng rối bời quá nên tôi không thể đoán ra được Phong đang nghĩ gì. - Cậu vẫn chẳng thay đổi gì, mãi mãi không rời xa được bọn họ...

Nói dứt câu, Phong quay đầu đi, chạy như bay qua cầu rồi đứng lặng lúc lâu ở đầu cầu bên kia.

- Hừ... - Ân Địa Nguyên nhìn thấy An Vũ Phong đi xuống cầu mới thở phào nhẹ nhõm - Để tớ bảo Nghiêm Ngôn qua đó đón cậu! Trò chơi tìm đường kết thúc tại đây thôi, chúng ta không tham gia nữa!

Nói xong, Nghiêm Ngôn mặt nghiêm nghị đi về phía chúng tôi.

- Các cậu đừng qua đây! - Một giọng nói rất cương quyết vang lên làm Nghiêm Ngôn dừng lại.

Giang Hựu Thần mở đôi mắt ban nãy cứ nhắm chặt lại nhìn Ân Địa Nguyên:

- Nguyên! Để tớ tự đi qua!

- Sao có thể thế được! Cậu...

- Nguyên! - Giọng của Giang Hựu Thần bỗng cao lên: - Tớ sẽ làm được!

- Cậu... - Ân Địa Nguyên im lặng một lúc rồi nhìn tôi chòng chọc, cuối cùng cậu ta ra hiệu cho Nghiêm Ngôn lùi lại một bên. – Nhưng cậu ta phải hứa với bọn mình là cậu sẽ qua được an toàn!

- Được... - Giang Hựu Thần quay khuôn mặt tái mét lại, cười yếu ớt nhìn tôi, gắng gượng lắm mới nói ra mấy từ. - Chúng ta cùng đi qua, cậu phải giúp mình, mình bị... bệnh sợ độ cao...

- Cái gì? Sợ độ cao? - Tôi bỗng ghê người ra như bị sét đánh trúng, đứng im không nhúc nhích chút nào!

Giang Hựu Thần sợ độ cao?! Cậu ấy từ trước đến giờ chưa bao giờ nói mắc bệnh sợ độ cao! Tôi nhìn Hựu, muốn nói gì đó an ủi nhưng cây cầu lại đung đưa, vẻ mặt Giang Hựu Thần run rẩy, mặt trông còn trắng hơn cả tờ giấy.

- Thái... Thái Linh... - Giọng nói yếu ớt của Giang Hựu Thần cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi, tôi vội vã quay đầu nhìn.

- Giang Hựu Thần! Sao cậu không nói với mình? Cây cầu cao thế này! Cậu...

Giang Hựu Thần ngẩng đầu lên nhìn phía trước, cố gắng nuốt nước bọt.

- Cậu đi trước đi, mình đi phía sau... - Giang Hựu Thần cố gắng mấp máy nói. - Yên tâm! Mình không sao đâu!

- Cậu đúng là đồ ngốc! - Tôi nhìn thấy Giang Hựu Thần cười, không kìm nổi ghen ngào, nước mắt cứ rơi tách tách xuống đất.

- Mau đi thôi! Mình không sao mà! - Giang Hựu Thần lại còn an ủi tôi, nhưng rõ ràng cậu ấy càng lúc càng “lực bất tòng tâm”.

Mặt trời đỏ rực như một “lão bà bà” cay nghiệt xói vào người như muốn “quạt chả” chúng tôi.

- Chúng ta không đi nữa! Xuống thôi! Quay về chỗ cũ được không? - Tôi lau nước mắt, nói rất nghiêm túc.

- Không! - Giang Hựu Thần lắc đầu ương bướng, ánh mắt đột nhiên kiên quyết hơn bao giờ hết.

- Nhưng cậu thế này, cuộc thi đấu có ý nghĩa gì chứ?!

Đôi mắt của Hựu Thần bỗng sáng bừng lên, phát ra tia sáng mà tôi chưa được nhìn thấy bao giờ.

- Vì người con gái mình yêu mến, nhưng vậy... đáng lắm chứ, phải không?

Tôi thộn người ra.

“Xoẹt”! mặt tôi đỏ bừng lên, lúc đó chẳng biết nên phản ứng thế nào, đành cúi đầu ngẩn ngơ nhìn dòng nước chảy xiết dưới cầu.

- Được rồi, chúng ta... tiếp tục đi thôi... - Giang Hựu Thần mỉm cười, khẽ đẩy tay tôi.

- Giang Hựu Thần! Để mình dìu cậu nhé!

- Không cần đâu! - Giang Hựu Thần vẫn lắc đầu bướng bỉnh. - Mình nhất định phải dựa vào bản thân để chiến thắng...

- Giang Hựu Thần.... – Tôi không biết nên làm thế nào, nhìn cậu ta rồi gật đầu, quay người tiếp tục đi về phía bờ bên kia sông.

Một bước... hai bước... ba bước...

- Thái Linh! Chúng ta thành công rồi!

Đúng 20 phút trôi qua, Giang Hựu Thần người ướt đầm mồ hôi. Cuối cùng chúng tôi đã đi đến bờ bên kia. Cậu ấy phấn khởi kéo tay tôi, cười to vui vẻ.

Bờ bên kia sông cũng vang lên tiếng vỗ tay cổ vũ ầm ĩ.

Giang Hựu Thần như đứa trẻ con, cười mừng rỡ, mồ hôi men theo mặt cậu rơi xuống, dưới ánh mặt trời trông vô cùng rực rỡ.

Đột nhiên có một bóng người trong quen quen chạy bổ đến bờ bên kia, vội vã nói gì đó với Ân Địa Nguyên. Tôi giơ tay lên che trán rồi nhìn qua bên đó.

Ủa! Người đó không phải là A Nguru - người chúng tôi gặp ở trường Vĩnh Cần hôm đầu tiên – đó sao?! Sao hội Ân Địa Nguyên nghe xong thì mặt mày như ngày tận cùng của thế giới vậy?

Đúng lúc tôi tò mò không hiểu thì thấy A Nguru lao về phía bên cạnh cầu treo, hai tay làm thành hình cái loa rồi hét tướng lên:

- Xin lỗi... thầy quân sự đưa lộn bản đồ! Các cậu mau quay lại đi...

Trời!

Tôi như người bị ngã xuống vực thẳm, bên tai còn nghe thấy tiếng la hét hô la hô lô của An Vũ Phong:

- Đây... Giang Hựu Thần, cậu đừng có ngã tựa vào người tôi... tỉnh lại mau... tỉnh lại cho tôi!

Giang Hựu Thần lấy lại tinh thần, ba người chúng tôi lại bắt đầu lên đường. Chúng tôi loanh quanh quẹo chỗ đường núi mười mấy vòng cuối cùng cũng đến đích.

- Đây sẽ là thử thách cuối cùng của đợt huấn luyện này: Bắn bắn bia!

Nhìn thấy phía trước xa xa có một hàng bi để bắn đứng sừng sững, tôi cảm thấy lo lắng.

Bắn bia... Hu hu hu! Khủng khiếp quá! Buổi học tập bắn bia hôm trước làm tai tôi suýt nổ cả màng nhĩ, và vai bây giờ vẫn còn đau ê ẩm! Lại còn phải bắn lần nữa sao?

- Thái Lăng! Lấy súng! - Giọng của thầy vang lên nghe rất nghiêm khắc.

- Có! - Mặt tôi méo xẹo, vội vã đón lấy súng.

Bộp!

Có lẽ bạn này phải trèo đèo lội suối, tiêu hao sức lực quá nên tôi vừa đỡ lấy cây súng thì tay bỗng bị hẫng mạnh, suýt nữa ngã lăn queo ra đất.

Tôi miễn cưỡng, mặt đỏ phừng phừng, bên tai còn nghe rõ mồn một tiếng cười ồ ồ của đám

nam sinh trường British.

- Mỗi người có ba lần bắn! Yêu cầu các em ngắm cho chuẩn! Chuẩn bị!

Tôi căng thẳng đặt súng tì lên vai, bắt đầu ngắm bắn, trong lòng cứ lẩm nhẩm liên tục bắn sao cho chính xác: Ngắm thật thẳng... ngắm thật thẳng...

- Bắn! - Thầy quân sự ra hiệu lệnh.

Pằng! Pằng! Pằng!

Chỉ cảm thấy cả người bị chấn động mạnh đến tê dại, tôi lập cập bắn đại ba phát.

- Xong! Kiểm tra kết quả!

Phù... cuối cùng cũng xong... nhưng mà kết quả... Híc híc híc! Nhất định là siêu thê thảm! Vì... vì lúc nãy tôi bóp cò mà mắt cứ nhắm tịt lại không dám mở.

Tôi tiu nghỉu đứng một bên, cẩn lấy cẩn để ngón tay.

- Kết quả như sau: Em Thái Lãng bắn ba phát đều trúng vòng 10.

Hả? Cái gì?! Ba phát đều trúng vòng 10?!

- Thái Lãng đúng là cứ khiêm tốn giấu tài! Giỏi đó chứ! – Nghe xong kết quả, tôi ngạc nhiên đến há hốc mồm, các học sinh xung quanh thì còn kinh ngạc hơn, xôn xao bàn tán.

Đúng lúc tôi đang được mọi người ca tụng đến mức suýt vỡ mũi thì học sinh đi kiểm tra bia bắn nói bổ sung thêm một câu:

- Nhưng mà, ba phát đó đều bắn vào bia bên cạnh!

Hở?! Tôi bắn lộn sang bia của người khác?! Vậy... vậy bia của tôi... một phát cũng chẳng trúng sao?

Nghe xong, tôi chỉ mong mình bé đi! Biến bé tí đi, bé đến nỗi chẳng ai trên thế giới này nhìn thấy mình nữa!

Trời đất ơi! Một phát cũng chả trúng, đừng nói là học viên quân sự xuất sắc, ngay cả tốt nghiệp khoá học cũng còn khó nữa là...

Quả không ngoài dự tính của tôi, mọi người xung quanh cười rộ lên.

- Đúng là ngố...

Tôi đang rụt cổ lại như con đà điểu, chỉ muốn có cái lỗ nẻ nào để nhảy xuống thì có một giọng nói châm chọc vang lên. Tôi giật bắn mình.

- An Vũ Phong... - Tôi đứng sững nhìn An Vũ Phong nhận cây súng từ tay thầy quân sự, nằm rạp xuống trước mặt cái bia mà tôi bắn ba phát đều trúng vòng 10. Cậu ta bắn ba phát rất đúng khoát.

Pằng! Pằng! Pằng!

Tiếng súng chưa dứt thì An Vũ Phong đã đứng dậy trông rất quý tộc, nho nhã, nhẹ nhàng phủ bụi trên quần áo rồi đi khỏi.

- An Vũ Phong! Thái Lăng! - Bỗng thầy quân sự gầm lên giận dữ làm cả người tôi run lập cập.

- Dạ, thưa thầy? – An Vũ Phong đứng bên cạnh tôi, hấn quay đầu lại mặt tỉnh bơ như sáo sậu.

- Dạ! – Tôi vội đáp.

- Hai em ngắm bắn kiểu gì vậy? - Mặt thầy tối sầm lại như bão tố sắp nổi lên ầm ầm. – Thái Lăng, ba phát em bắn đều trúng vào bia của An Vũ Phong! Còn An Vũ Phong, ba phát em bắn đều trúng vào bia của Thái Lăng!

Oái! Sao lại thế?

Ba phát mà tôi bắn đều trúng vào bia của An Vũ Phong thì còn có thể giải thích là do “kì tích” của ông thần xui “ưu ái” dành cho. Nhưng An Vũ Phong...

An Vũ Phong nhún vai cười thản nhiên như không:

- Như thế không phải cũng hay sao? Hoà nhé!

“Hoét! Hoét”!

Một hồi còi ngắn nhưng rất inh tai vang lên. Mọi người đều tập trung ở sân vận động của trường Vĩnh Cần. Thầy quân sự đứng nghiêm trước mặt học sinh, nhíu mày.

- Tập hợp khẩn trương, thầy có việc quan trọng cần tuyên bố! - Thầy ngừng lại, tim tôi như bị treo lơ lửng trên không. Vượt qua cây cầu độc mộc, lọ mọ leo lên vách núi cheo leo rồi bắn vào mấy tấm bia “ma quỷ”, toàn bộ sức lực của tôi chỉ còn còn số 0 tròn trĩnh.

Tôi len lén nhìn những người bên cạnh, trên mặt họ đều viết dòng chữ: “Nói đi! Có chết cũng phải chết cho vinh quang!”

Thầy quân sự đảo mắt nhìn một lượt nhưng vẫn thấp giọng, lễ nào đúng là có “nhiệm vụ không thể hoàn thành”.

- Việc quan trọng đó là... - Lòng mày của thầy bỗng giãn ra, trên mặt nở một nụ cười trăm năm chưa thấy bao giờ. – Kì tập huấn quân sự kết thúc...

- Woa... ha ha ha! Kết thúc rồi!

- Cuối cùng đã kết thúc!

- Hura

CHƯƠNG 5

TAY TRONG TAY CHÚNG TA SẼ MÃI KHÔNG RỜI XA

Never Be Apart

Địa điểm:

Sân chơi Violet Roland

Sân trường trường nam sinh British

Sân vận động trường nam sinh British

Đài phun nước trường nam sinh British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

An An – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện đến công viên Disney lớn nhất thế giới

Trải qua một cuộc hành trình kỳ lạ

Tay trái ôm chuột Mickey

Tay phải ôm gấu Winnie

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là tôi lạc vào khu vui chơi Violet Roland

Lén lút như tên trộm lúc nửa đêm...

oOo

Làm người khác tỉnh giấc, đó là tội lỗi!

7 giờ sáng tinh mơ mấy hôm cuối cùng của kỳ nghỉ hè mà gọi điện thoại đến, đó là tội không thể tha thứ.

Nhỏ Ngọc Dĩnh đáng chết kia! Tôi đã nói với nhỏ là hôm nay không cùng nó đi dạo phố được. Tôi muốn tranh thủ những ngày nghỉ hè cuối cùng để ngủ bù. Tôi bực mình quay người lại tắt phéng luôn điện thoại. Ai ngờ cái điện thoại di động không biết nghe lời đó lại kêu ầm ỹ.

Trời ạ! Tôi lấy hết sức cố ngóc cái đầu lên, tức hằm hằm nhấn nút nhận cuộc gọi:

- Này! Ngọc Dĩnh! Bà rớt cuộc muốn gì đây?

- Thái Linh... - Người ở đầu dây bên kia lặng đi một lúc, sau đó một giọng nói ấm áp vang lên giống như một làn gió mát thổi ùa vào tim, xua tan đi cơn giận dữ của tôi.

- Giang... Giang... Giang... Giang Hựu Thần – Tôi dụi dụi đôi mắt gà mờ của mình, lấp ba lấp bấp.

- Ừ! – Giọng của Hựu Thần vang lên từ đầu dây bên kia sang – Kì bầu chọn hội trưởng hội học sinh phải đến báo danh trước ba hôm, mình gọi đến thông báo cho cậu, tiện thể...

Cậu ấy đột nhiên im lặng, tôi tò mò khẽ hỏi:

- Alô?

- Tối nay mình đợi cậu ở cổng trường, mình muốn đưa cậu đến một nơi. Hẹn đến lúc đó nhé!

Tôi thộn ra khi thấy đầu dây bên kia đột ngột cúp máy. Tối nay làm sao đây...

Phù! Còn thể nào nữa, chỉ còn cách là đi thôi.

- Khu vui chơi Violet Roland? - Tôi ngẩng lên nhìn tấm biển to dùng trước mặt, ngạc nhiên nhìn Giang Hựu Thần – Cậu muốn đưa mình đến khu vui chơi sao?

- Đúng! – Giang Hựu Thần gật đầu rất dứt khoát.

- Nhưng... bây giờ đã là... - Khu vui chơi đã đóng cửa lâu rồi mà, đèn nê-ông đã tắt hết, xung quanh tối om như mực. Giang Hựu Thần lẽ nào nhớ lộn giờ?

Tôi đứng ngệt ra như phỗng nhìn dáng vẻ cậu ấy rất cương quyết, trong lòng cảm thấy hơi sờ sợ.

Đúng lúc tôi đang lo lắng thì Giang Hựu Thần bước lên phía trước một bước, nói vẻ rất bí mật:

- Mình chuẩn bị cái này!

Giang Hựu Thần mỉm cười, nháy mắt nhìn tôi, lấy từ túi quần ra một vật gì đó, khoái chí huơ đi huơ lại trước mặt tôi.

Khăn lụa?

Tôi ngơ ngác nhìn chiếc khăn lụa màu hồng trước mặt mình. Giang Hựu Thần muốn dùng nó làm gì vậy?

Ngón tay cậu ấy rất linh hoạt vòng thành một vòng. Một đầu khăn lụa buộc lên tay phải của mình, đầu còn lại buộc vào tay trái của tôi. Giang Hựu Thần trông như đứa trẻ được mẹ cho kẹo, cười rạng rỡ nhìn tôi:

- Như vậy, chúng ta cùng nắm tay bên nhau, không sợ xa cách nữa.

Cậu ấy... tôi xúc động nhìn Giang Hựu Thần. Hựu Thần biết mình mắc chứng bệnh dị ứng với con gái, không thể chạm vào tôi nên nghĩ ra cách này sao?

- Cuộc hành trình thám hiểm trong đêm bắt đầu! - Giang Hựu Thần kéo tôi về phía hàng rào xung quanh cổng lớn của khu vui chơi. Ở đó có một hàng rào không biết từ lúc nào bị gãy mất mấy chiếc, làm thành một khoảng trống nho nhỏ, vừa một người lách qua.

- Cậu nói là, hai chúng ta... - Tôi hốt hoảng nhìn Giang Hựu Thần. Cậu ấy đặt tay lên miệng, kêu “suyt!”, mỉm cười nhìn tôi.

Thịch thịch thịch... thịch thịch thịch...

Tim tôi đập như gõ mõ. Giang Hựu Thần nhẹ nhàng lách người vào chỗ hở của hàng rào khu vui chơi trước. Tôi cố kìm nhịp tim lại rồi lách theo sau vào.

Woa! Khu vui chơi vắng tanh, rộng thênh thang. Lúc này trong khu vui chơi tối om chỉ có tôi và Giang Hựu Thần. Trên đường đi tôi cứ ngó đồng, ngó tây, cố gắng phân biệt mọi thứ xung quanh mình. Mỗi lần tôi nhận ra một đồ vật to lớn trước mặt mình là trong lòng lại có cảm giác mới mẻ.

Tất cả các trò chơi ở khu vui chơi đều ở trạng thái ngừng hoạt động. Những chiếc đu quay siêu tốc yên lặng nằm nghỉ ngơi, chiếc cốc cà phê trò chơi đáng yêu như biến thành bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp.

Ban này, khu vui chơi náo nhiệt vô cùng, bây giờ thì như biến thành chiếc hộp đựng báu vật của phù thủy, vừa thần bí vừa thú vị.

- Đến rồi!

Dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo, tôi cố căng mắt để phân biệt các trò chơi trước mặt mình.

Thâm thấp, be bé, rớt cuộc là cầu trượt của công viên trẻ con hay là một bể bóng đàn hồi?

Tôi không biết nó là cái gì nữa, cách cách...

Âm thanh lạnh lạnh vang lên.

Kính coong... kính coong...

Tiếng nhạc vang lên, cảm tưởng như có người đốt một ngọn lửa trước mặt tôi, mắt tôi bỗng sáng bừng lên.

Là trò đu quay của trẻ con!

Những bóng đèn, cái nọ tiếp nối cái kia sáng rực lên, trông như một chùm toàn những viên dạ minh châu tuyệt đẹp.

Ánh đèn mỗi lúc một lấp lánh, những con ngựa gỗ cũng bắt đầu chậm chậm quay vòng, lên cao rồi lại xuống thấp làm thành một vòng chuyển động cực đẹp.

Toàn bộ ngựa gỗ chuyển động sáng lấp lánh trông rất bắt mắt, màu sắc huyền ảo đan chéo nhau. Tôi đứng dần mặt ra, mồm há tròn không nói được câu nào, cảm thấy mình đột ngột như từ thế giới hiện tại bước vào thế giới cổ tích. Tôi bị cảnh đẹp không gì mô tả được trước mặt chặn nghẹn họng lại.

Đúng lúc đó, tôi thấy mình không còn là Thái Linh bình thường của mọi khi mà là một nàng công chúa! Một nàng công chúa trên cao, có quyền lực chí tôn, được thần dân yêu mến.

- Thích không? - Tôi ngơ ngẩn nhìn phong cảnh trước mặt. Một giọng nói dịu dàng đã kéo tôi từ trong giấc mơ cổ tích quay trở lại.

- Thích... thích! - Tôi quay đầu sang nhìn khuôn mặt anh tuấn và đôi mắt sáng long lanh của Giang Hựu Thần. Một ý nghĩ từ sâu thẳm trong tim tôi bỗng lóe lên: "Cậu ấy trông thật giống một chàng hoàng tử!".

Giang Hựu Thần vẫn mỉm cười như thế nhìn tôi, nụ cười đó làm tôi như lại rơi vào xứ sở thần tiên. Tôi thầm hỏi bản thân: Cậu ấy là hoàng tử của mình sao? Cậu ấy là chàng bạch mã hoàng tử của mình sao?

Tâm tư của tôi cũng quay tròn đến chóng mặt giống như ngựa gỗ đu quay. Tôi cảm thấy mọi thứ trước mặt mình dần nhòa đi. Thật là tệ quá! Giây phút tuyệt vời thế này mà tôi lại khóc. Tôi cố gắng khịt khịt mũi, muốn thu nước mắt lại. Nhưng xem ra tình hình còn tệ thêm, chưa được một lúc nước mắt tôi đã lăn chã rơi xuống.

- Thái Linh! - Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi khóc, cậu ấy sững người ra, khẽ mấp máy môi gọi tên tôi.

Tôi ngược đầu lên, xuyên qua làn nước mắt nhìn Hựu Thần, Hựu Thần do dự một chút rồi bỗng nhiên mặt cậu ấy chậm chậm tiến về phía mặt tôi.

- Giang... - Tôi khẽ động đậy môi muốn gọi cậu ấy nhưng đôi mắt của Hựu Thần như bầu trời đầy sao lấp lánh khiến tôi không thở được, khóe mắt đỏ mím cười nhè nhẹ... nhè nhẹ...

Mắt tôi bỗng tròn xoe, chờ đợi giây phút đó đến gần.

- Ai thế? Dám tự ý lên vào khu vui chơi! - Một giọng nói gầm ghè đã phá tan mộng đẹp của hai chúng tôi. Một tia sáng chói mắt chiếu thẳng về phía chúng tôi, lại còn đưa đi đưa lại làm mắt tôi không mở ra được.

- Không xong rồi! Người quản lý khu vui chơi! - Giang Hựu Thần khẽ nói một câu rồi kéo tay tôi, không giải thích gì chuồn lẹ.

Vèo vèo... vèo vèo... vèo vèo...

Chân của Giang Hựu Thần dài thật! Chạy nhanh như thế! Tôi ra sức tăng tốc độ chạy của hai chân mà vẫn không theo kịp bước chân của cậu ấy. Mới được một lát, tôi đã kiệt sức.

- Đứng lại! Đứng lại! - Phía sau người quản lý cầm đèn pin đuổi đến kì cùng.

- Phù... chạy mệt thật! - Giang Hựu Thần nhìn bóng người quản lý mất hút phía sau, buông ra một câu rồi quay đầu nhìn tôi. Nước da rám nắng của Hựu Thần lặn tẩn mồ hôi, dưới ánh trăng huyền ảo phát ra ánh sáng long lanh.

Tôi đặt tay lên đầu gối, thở hồng hộc, mắt bỗng tròn xoe như hòn bi ve.

- Cậu... cậu cậu... Giang Hựu Thần... cậu...

Giang Hựu Thần nhìn tôi không hiểu, sau đó cậu ta nhìn xuống theo ánh mắt của tôi.

Chiếc khăn lụa không biết từ lúc nào đã tuột khỏi tay cậu ta, bây giờ tay Giang Hựu Thần đang nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi lại chuyển ánh mắt nhìn về phía Giang Hựu Thần. Không ngờ cậu ấy không sao cả! Giang Hựu Thần cũng chẳng dám tin vào mắt mình nữa. Cậu ấy giờ đôi bàn tay chúng tôi đang nắm chặt lên, mừng rỡ nhìn tôi cười.

- Hay quá! - Tôi mừng rỡ như chú chim nhỏ, vui sướng ôm lấy Giang Hựu Thần – Bệnh dị ứng của cậu khỏi rồi.

Thế này tôi không cần phải lo lắng không nắm tay Giang Hựu Thần được nữa.

- Thái Linh! - một giọng nói rầu rầu vang lên từ trên đỉnh đầu tôi xuống – hình như chúng ta vui mừng hơi sớm!

Tôi giật mình đẩy Hựu ra rồi ngược đầu nhìn. Mắt Giang Hựu Thần đỏ bừng, tay bịt chặt lên mũi, ở kẽ ngón tay thấy ứa ra từng giọt máu. Cậu ấy ngại ngùng nhìn tôi, không biết nên làm thế nào, trông cứ như một chú thỏ trắng đang run rẩy, sợ hãi.

Thỏ trắng?!

Trong đầu tôi bỗng lóe lên từ đó. Thái độ của tôi cũng trở nên rất kì quặc, sau đó không nhịn nổi, cười phá lên:

- Ha ha ha... nhìn cậu thế này y như một tên thỏ trắng... bị xẹt máu mũi... Ha ha ha!

Giang Hựu Thần đỏ mặt nhìn tôi, rồi đột nhiên xoa đầu làm xù tóc tôi lên:

- Vậy còn cậu là tên sói xám tóc xù!

- Ha ha ha... ha ha ha!

Đúng là một cuộc “hành trình” thú vị và không kém phần mạo hiểm. Được ở bên cạnh Giang Hựu Thần nên đối với tôi, nó tuyệt đẹp vô cùng!

Cạch cạch... cạch cạch... cạch cạch...

Khi tôi và Giang Hựu Thần đang nhìn nhau cười ngặt nghẽo thì có một ông lão đẩy chiếc xe sắt đi ngang qua chỗ tôi.

- Ông ấy làm gì vậy? - Giang Hựu Thần ngơ ngác không hiểu nhìn theo chiếc xe sắt đó rồi tò mò hỏi.

- À! Đó là ông lão bán kem bông. Nhưng bây giờ chắc ông ấy chuẩn bị dọn hàng về nhà rồi – Tôi mỉm cười, giải thích với Giang Hựu Thần. Cậu ấy là hoàng tử nổi tiếng của trường British nên chắc chưa được ăn kem bông bao giờ.

- Kem bông? - Quả nhiên mặt Giang Hựu Thần lộ rõ vẻ ngạc nhiên – Đó là cái gì? Dùng làm gì vậy?

- Kem bông ăn được, ngọt lắm... tôi định giải thích với Giang Hựu Thần nhưng đầu bỗng nảy ra sáng kiến – Đợi đã!

Tôi quay người chạy như tên bắn đuổi theo ông lão đã đi khá xa.

- Cháu gái! Cháu gọi ông hả? – Ông lão quay đầu lại, trên mặt toàn nếp nhăn nhưng trông rất phúc hậu.

- Vâng! Ông ơi! Ông có thể giúp cháu một việc không? Làm cho cháu hai cây kem bông thật to! - Tôi khẩn thiết nhìn ông lão, nói rõ từng câu từng chữ.

- Các cháu muốn ăn kem bông sao? - Ông lão nhìn tôi rồi lại nhìn Hựu Thần đứng cách đó không xa. Nom mặt cậu ấy cứ dờ ra ngạc nhiên – Nhưng ông đã dọn hàng rồi!

“...” - tôi ghé sát tai ông lão rồi rì rầm mấy câu.

- Được! - Ông lão cười, các nếp nhăn trên mặt như giãn ra. Ông thành thạo chống chiếc xe lên, bỏ đường vào, lấy chân đạp mạnh vào bàn đạp hơi của xe làm kem bông, hai tay cầm que liên tục xoay vòng tròn quanh cái nồi sắt.

Chỉ thấy chiếc kem bông trong nồi sắt đó càng lúc càng to, càng lúc càng dày, dần dần biến thành hai đám mây bông to đùng như trong truyện Tây Du Ký mà Tôn Ngộ Không cười.

- Đây! - Ông lão tự hào đưa “hai đám mây bông” đó cho tôi.

- Cám ơn ông! - Tôi cầm kem bông, vừa vẫy vẫy tay chào ông lão, vừa chạy về phía Giang Hựu Thần.

- Đây là kem bông à? - Giang Hựu Thần ngạc nhiên ra mặt.

- Đây, cậu cầm một chiếc, mình một chiếc – Tôi giơ cây kem bông lên. Trong bóng tối, chúng tôi mỗi người cầm một cây kem bông lớn, trắng xóa như tuyết, nhìn nhau cười vui vẻ, rồi

chẳng ai bảo ai cùng lúc cắn một miếng.

- Ngọt quá! - Giang Hựu Thần nhắm mắt nhâm nhi thưởng thức một lúc, bỗng như bị kích động thốt lên.

“Đáng yêu quá!” - Nhìn vẻ mặt trẻ con của cậu ta, không hiểu sao lòng tôi lại thấy vui.

Chúng tôi ăn ngẫu nhiên. Vèo một cái cây kem bông chỉ còn lại hai cái que gỗ be bé. Tôi lại thấy lòng mình như trái đầy ắp vị ngọt của mật ong, rất ngọt, rất ngọt...

- Tối hôm nay vui thật! Cảm ơn cậu đã dành cho mình một buổi đi chơi thú vị thế này – Khi đến chỗ ngõ nhà tôi, tôi dừng bước, khom lưng vuông đúng 90 độ cúi đầu chào Giang Hựu Thần một cách rất lịch sự.

- Mình cũng phải cảm ơn cậu! - Giang Hựu Thần cũng “đáp lễ” lại giống y hệt tôi – Kem bông ăn ngon lắm!

- Vậy hai hôm nữa là tới ngày khai giảng, hẹn gặp nhau lúc đó nhé! – Tôi vui mừng vẫy tay, quay người đi.

Hử? Lạ thật... sao vừa rồi mình thấy có bóng người vụt qua nhỉ?

- Tạm biệt! Đi cẩn thận nhé! - Giọng nói dịu dàng của Giang Hựu Thần từ sau lưng tôi vọng lại.

Ồi! Đau! Con đường chết tiệt này mọc ở đâu ra viên đá to vậy? Hic... ngón chân đáng thương của tôi. Tôi quay đầu cười đau khổ nhìn Giang Hựu Thần rồi chân thấp chân cao bước về nhà.

Keng keng keng... keng...

Khai giảng rồi!

Đây là lễ khai giảng cả cuộc đời không thể quên của Thái Linh ta đây! Vì trong suốt khoảng thời gian buổi sáng dài dằng dặc, tôi – biệt hiệu “bà chúa xui xẻo” – lại không hề thấy phát sinh hiện tượng kỳ lạ nào.

Tranh thủ thời gian nghỉ trưa, tôi sung sướng chạy khắp sân trường. khắp nơi ở vườn trường đều hùng hực không khí bầu cử. Vườn hoa ở phía sau núi bình thường chẳng có ai thềm ngó ngang đến, thế mà lúc này lại có bao nhiêu người ở đó tranh nhau tưới nước.

Trên thảm cỏ xanh mượt chỗ vườn trường mọi khi có đề tắm biển “Xin đừng giẫm lên” thì nay đổi bằng “Hãy ủng hộ kì bầu chọn”. Trên tấm phông lớn chỗ chính giữa khu giảng đường hình như có cái gì đó đang chuyển động liên tục. Tôi lại gần xem. Má ơi! Hóa ra bảng xếp hạng liên tục được cập nhật của những ứng cử viên hội trưởng hội học sinh.

“Các bạn! Hãy ủng hộ bạn Châu Minh lớp 11A3 tham gia ứng cử!”

Tôi đứng sững người ra nhìn quang cảnh vườn trường xung quanh vô cùng hoành tráng.

Một nam sinh ở đầu thành linh chạy đến, không nói năng gì mà nhét ngay một tờ giấy tuyên truyền cổ động vào tay tôi.

Tôi cúi đầu xem, thấy tờ cổ động đó có hình của một nam sinh, bên cạnh đó có ghi giới thiệu bản thân, phía dưới thì có một hàng chữ to tướng:

“Muốn bỏ phiếu bầu chọn bạn Châu Minh hãy gửi tin nhắn T đến 2000”.

Tôi choáng váng, vâng vâng tờ giấy đó. Bỗng một nữ sinh dáng người cao lớn, cầm máy quay phim và một đám lũ nhố nữ sinh mặt mày đỏ gay, hưng phấn cầm micro phỏng vấn chạy ủa tới.

- Chào bạn! Xin phép bạn cho chúng tôi được phỏng vấn 5 phút! - Một nữ sinh hét lạnh, giơ micro đến trước mặt tôi.

- Xin hỏi bạn nghĩ thế nào về hoạt động bầu hội trưởng hội học sinh lần này của trường nam sinh British.

- Trong kỳ bầu chọn này có rất nhiều anh tài, bạn sẽ chọn ai?

- Có thể cho chúng tôi biết theo bạn, định nghĩa hội trưởng hội học sinh là gì?

Tôi bị vô số micro phỏng vấn làm cho quay mòng mòng, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy chiếc máy quay phim đang ghi hình tôi liên tục. Trong lúc hoang mang cực độ, tôi bỗng hốt hoảng nhận ra: Đám người này nhất định là nhóm nữ phóng viên lưng lầy “sử xanh” trường Maria.

Tôi nghĩ bụng, trời không lạnh mà cả người cứ run lên bần bật. Đúng lúc này, trước mắt chỉ toàn là ánh đèn máy ảnh nháy liên tục.

Tách! Tách! Tách!

Ánh đèn sáng loáng làm tôi không mở mắt ra nổi!

Hóa ra phóng viên của các trường khác thấy thế cũng vội vàng lao đến giơ máy ảnh lên bấm liên hồi, chẳng biết họ đã chụp đến bao nhiêu bức hình về tôi nữa.

- Đúng là đồ bất tài! Chỉ biết dùng trò mèo này để lôi kéo phiếu bầu! - Một giọng nói mỉa mai như đào sâu nỗi khổ của người khác bỗng vang đến tai tôi.

Cái giọng nói đáng ghét này nhất định là Lâm Tử Hạo! Tôi quay lại thấy hắn ta cùng tên hầu cận mập thân tín không biết từ lúc nào xuất hiện lù lù bên cạnh tôi.

- Ồ! Là bạn Lâm Tử Hạo! - Một phóng viên nữ mắt bỗng sáng bừng lên khi thấy Lâm Tử Hạo, giơ ngay micro về phía hắn ta – Bạn Hạo! Nghe nói bạn cũng tham gia ứng cử trong kỳ bầu chọn hội trưởng hội học sinh lần này. Trước đây bạn từng đảm nhiệm chức trợ lý hội trưởng hội học sinh, liệu điều này sẽ giúp bạn có ưu thế hơn những đối thủ khác?

- Xời! Cái đó thì nhằm nhò gì đâu! - Lâm Tử Hạo như muốn xì khói đằng mũi, trông rất “chảnh”, ngẩng cao đầu lên hết cỡ – Lần này tôi thắng là cái chắc.

- Đúng thế! Đúng thế! - Cái tên mập lùn hay bám đuôi tên Hạo cũng bắt đầu mồm chơn chát như con gà, gật đầu lia lịa.

- Ồ! - Nữ phóng viên đó sắc bén cứ như một người thợ săn lành nghề truy đuổi con mồi đến kỳ cùng – Điều gì làm cậu tự tin đến vậy?

- Cái này... - Lâm Tử Hạo có vẻ úp úp mở mở, đột nhiên quay ngoắt đầu một cái về phía tôi – nếu như đối thủ cạnh tranh của tôi đều là mấy đứa như cậu thì dù cố gắng thế nào, các người cũng chỉ có kết cục như nhau thôi! Đó chính là thất bại!

Ngọn lửa quyết tâm cao độ của Lâm Tử Hạo bùng lên dữ dội, vừa nói hăng vừa liếc ngang liếc dọc nhìn tôi.

- Đúng thế! Đúng thế! - Tên trợ lý mập đó cũng phụ họa theo – Tôi thấy Thái Lăng tốt nhất là bỏ cuộc đi! Cứ cố thế này chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, đấu đến lúc đầu rơi máu chảy thì đáng thương lắm!

Hai tên đó cứ tên tung tên hứng, tôi tức muốn nổ đom đóm mắt.

- Hừ! Tôi tưởng bên ngoài đã đủ ồn ào rồi! Ai ngờ ở đây còn náo nhiệt hơn! - Giọng nói sang sảng của Kỳ Dực vang lên, tôi giật mình quay lại.

- Giang Hựu Thần! Ân Địa Nguyên! Kỳ Dực! Nghiêm Ngôn!

Giọng của nữ phóng viên được vặn volume lên mức cực đại, điệu bộ cô ta còn hưng phấn hơn cả trúng số độc đắc.

Chết rồi! Bị đám người này vây thì chắc chẳng hay ho gì! Mình mau chuồn mới được!

- Lâm Tử Hạo! Cậu đến đây làm gì! Muốn đến đây chúc mừng Thái Lăng làm hội trưởng thì còn sớm quá đó! Đợi có kết quả vẫn chưa muộn mà! - Kỳ Dực vừa quay sang túm đứa định “tẩu thoát” là tôi, vừa khiêu khích Lâm Tử Hạo.

- Dù kì tích có xảy ra, chức hội trưởng hội học sinh cũng không thể rơi vào Thái Lăng! - Mặt Tử Hạo tối sầm lại, trừng mắt tức giận nhìn tôi.

- Không thể?! - Kỳ Dực lắc đầu nhìn Lâm Tử Hạo rồi cười khinh khỉnh – Ông bạn mở to mắt ra mà nhìn phía trước xem!

Kỳ Dực vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người cùng lúc đổ dồn về phía trước.

Oh! My God!

Trên nóc khu phòng thí nghiệm không ngờ lại treo một tấm poster to tướng.

Người trên tấm poster lại mặc một bộ đồ trắng tinh, bộ mặt trông rất quyết tâm, hùng hục khí thế chiến đấu... và người đó lại chính là tôi!

- Woa! Thái Lăng nhìn cute quá đi! Trông cứ như hoàng tử!

- Mình quyết định bầu cho Thái Lăng! Bầu cho anh ấy một phiếu!

....

Nhìn thấy tấm poster đó dài đúng bằng tầng một, các học sinh xung quanh bàn tán xôn xao cả lên. Tôi... tôi chụp cái ảnh này từ lúc nào dzậy? Đến bản thân tôi cũng chẳng biết nữa?!

- Woa! Xem ra fan của Thái Lăng cũng không ít đâu! - Nữ phóng viên đó lập tức chuyển micro về phía chúng tôi – Bạn Thái Lăng! Bạn có nghĩ mình sẽ là người chiến thắng cuối cùng!

- Tôi... chuyện này... – đột ngột đối mặt với ống kính máy quay, tôi luống cuống, lúc này bỗng có một người chặn ngay trước mặt tôi.

- Thái Lăng là người không giỏi ăn nói lắm! Tôi thấy cậu ấy thích thể hiện bằng hành động hơn là lí thuyết suông – Ân Địa Nguyên đứng che trước mặt tôi, nở một nụ cười đẹp mê hồn trước ống kính – Tam đại tướng quân trường British sẽ hết sức ủng hộ Thái Lăng tham gia ứng cử!

- Hả? Sao cơ?! – Nghe xong nữ phóng viên vội tốc ký liên tục trên cuốn sổ tay ghi chép của mình.

- Đúng thế! Các bạn nếu ủng hộ tam đại tướng quân trường British thì hy vọng các bạn cũng dành một phiếu quý báu để bầu cho Thái Lăng!

Cái... cái gì?! Tôi há hốc mồm nhìn Ân Địa Nguyên đang nói rất đĩnh đạc. Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Không phải bọn họ sẽ ủng hộ Giang Hựu Thần hết mình sao? Tôi tò mò nhìn về phía Giang Hựu Thần, cậu ấy dịu dàng nhìn tôi cười rất rạng rỡ.

- A! Giang Hựu Thần... – Nữ phóng viên đang bận bịu chóng mặt nhưng đương nhiên vẫn không thể bỏ qua đệ nhất hoàng tử trường British Giang Hựu Thần – Cậu cũng tham gia kỳ bầu chọn lần này, cậu có nhận xét gì?

- Thái Lăng nhất định sẽ là một trong những đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của tôi, nhưng... - nói đến đây, Giang Hựu Thần nhìn tôi với một ánh mắt rất dứt khoát – Tôi muốn chứng minh thực lực của mình đến đâu!

- Thật là một câu nói vô cùng quả quyết! Buổi phỏng vấn kết thúc tại đây! - Nữ phóng viên nói rất ngắn gọn sau đó quay sang nói với trợ lý của mình – Bản tin dài quá, khi biên tập lại cắt phần tên trợ lý Hạo nói đi!

- Lâm Tử Hạo! Ông bạn tốt nhất biến đi cho khuất mắt! Đừng có đứng ở đó nhìn chường mắt lắm! – Kì Dục nghe nữ phóng viên nói xong câu đó liền tranh thủ bổ sung thêm một câu làm mọi người xung quanh cười ầm ĩ.

Nhìn mọi người cười nghiêng ngả, mặt Lâm Tử Hạo đỏ bừng như quả gấc, hắn ta tức hằm hằm giậm chân, đi thẳng không quay đầu lại.

- Ngài trợ lý! – tên mập hầu cận vội vàng hét tướng lên ở phía sau lưng Lâm Tử Hạo. Lâm Tử Hạo chẳng thèm đếm xỉa gì đến tên đó. Tên hầu cận tức tối giơ nắm đấm huơ huơ về phía chúng tôi. – Hừ! Mấy người cứ đợi đấy!

- Thái Lăng! Cố gắng lên! Phải tự tin lên chứ! – Nhìn thấy Lâm Tử Hạo đi khuất bóng, Giang Hựu Thần khẽ nói bên tai tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Hựu Thần. Đôi mắt của cậu ấy như tỏa ra những tia sáng ấm áp, hiền hòa làm lòng tôi ghen ngào cảm xúc không nói nên lời.

Đợi đã!

Mặt tôi bỗng nghiêm trọng nhìn về phía Ân Địa Nguyên:

- Vừa nãy rốt cuộc là sao?

Ân Địa Nguyên nói rất thản nhiên:

- Làm hội trưởng hội học sinh phải giải quyết rất nhiều chuyện rắc rối. Nhất là khi Hựu lên lớp 12 sẽ ảnh hưởng đến chuyện học hành của cậu ấy!

- Hựu... hội học sinh... có con gái! – Nghiên Ngôn dùng lời lẽ ngắn gọn nhưng đầy đủ ý nghĩa nói lên ý kiến của mình.

- Ha ha ha! – Kì Dực vỗ mạnh vào vai Giang Hựu Thần, nháy mắt với tôi. – Làm sao tôi có thể nhẫn tâm để Hựu – Ông bạn vàng của mình gánh vác công việc nặng nề đó chứ!

Giang Hựu Thần im lặng nhìn tam đại tướng quân trước mặt. Hựu Thần cứ lặng lẽ mỉm cười sau đó ánh mắt Hựu lại rất cương quyết:

Nguyên, Ngôn, Dực... chả có ích gì đâu... tớ nhất định phải tham gia! Thái Lăng! Cố gắng lên nhé!

Nói xong, Giang Hựu Thần nhẹ nhàng quay người đi về phía khu giảng đường.

- Chết tiệt! – Kì Dực nhìn thấy bóng Giang Hựu Thần đã đi khuất liền dậm một phát vào gốc cây hộc bên cạnh làm cây rung lên, rơi mấy chiếc lá xuống. Tớ đã nói rồi, chẳng có ích gì đâu!

- Chưa chắc! - Ân Địa Nguyên trầm ngâm một lúc lâu bỗng quay lại nhìn tôi chòng chọc. – Thái Lăng, cậu nhất định phải thắng Hựu để làm hội trưởng hội học sinh!

Trên sân vận động rộng thênh thang, một bóng người cũng chẳng có. Tôi ngẩng đầu lên, trên bầu trời sáng héo hắt lại có thể nhìn thấy mấy vì sao thưa thớt.

- Cậu đưa tôi đến đây sớm thế này chắc không phải chỉ để ngắm sao với cậu phải không? – Tôi vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, nheo mắt bực bội nhìn Nghiêm Ngôn.

Cũng chẳng trách tôi được! Năm giờ sáng! Bây giờ mới năm giờ sáng! Nghiêm Ngôn đã chạy đến nhà tìm tôi, làm mẹ tôi lôi phắt tôi ra khỏi chăn. Lúc xuất phát, mắt mẹ như biến thành hai trái tim to tướng lại còn tiến chúng tôi ra khỏi cửa, cứ dặn dò cậu ta phải năng đến nhà tôi chơi.

Vù...

Nghiêm Ngôn lạnh như băng quay lại nhìn tôi, làm tôi rụt cả đầu lại. Cậu ta dường như chẳng thèm nghe tôi nói, đẩy tôi lên phía trước.

- Mọi người đều đến hết rồi! – Giọng nói của Ân Địa Nguyên bỗng vang lên.

Tôi ngước đầu lên...

Ủa? Sao tứ đại tướng quân đều ở đây!

- Thái Lăng! Trông cậu có vẻ hăng hái nhỉ! - Giang Hựu Thần đứng sau Ân Địa Nguyên, nở nụ

cười ấm áp nhìn tôi.

- Ha ha! Thái Lăng trông chẳng giống ngày thường chút nào! Mới sớm ra mặt mày đã sung thế kia... Được lắm, được lắm! – Kì Dực nói oang oang, nhăn nhó nhìn tôi cười.

Ân Địa Nguyên, Nghiêm Ngôn gật đầu, nhìn khuôn mặt đang đơ ra không hiểu mô tê gì của tôi. Đôi mắt kính của Ân Địa Nguyên như quét xoẹt một nhát qua người tôi:

- Để giúp cậu giành phần thắng trong kì bầu chọn này, bắt đầu từ hôm nay chúng tôi sẽ đặc biệt huấn luyện cậu!

Trước sự “bao vây” của bốn anh chàng siêu đẹp trai, tôi phải tập chạy cùng họ. Bọn họ cứ như cố tình sắp xếp, ai cũng cố ý kéo dài một khoảng cách nhất định với tôi. Xem thế này thì tôi cứ như là người chạy đầu tiên.

- Ô! Sáng tinh mơ đã chạy bộ! Phục bọn họ sát đất luôn!

- Gương mẫu thật! Đúng là đầu tàu gương mẫu.

Lúc này chính là thời gian chạy thể dục buổi sáng, các học sinh lần lượt đến sân vận động. Thấy mấy người chúng tôi ưỡn ngực vươn vai chạy phăm phăm, mọi người bàn tán la oao.

A... Liệu có phải Ân Địa Nguyên mượn cơ chạy thể dục buổi sáng để giúp tôi “lấy điểm” trước mặt các học sinh khác không vậy?

- Cái người chạy đầu tiên đó, không phải là đại diện đặc biệt của Giang Hựu Thần lần trước sao? – Bỗng có một học sinh ngạc nhiên chỉ tay về phía tôi rồi thốt lên.

Vô số những cặp mắt xoẹt xoẹt như súng lazer đổ dồn hết về phía chúng tôi. Thoắt cái tôi cảm thấy toàn thân nóng bừng lên. Cảm giác bị hàng vạn ánh mắt xăm soi đúng là chẳng dễ chịu chút nào.

Đúng lúc tôi chẳng biết nên làm thế nào thì Giang Hựu Thần đột ngột tăng tốc chạy đến bên cạnh tôi.

Cậu ấy vừa chạy song song với tôi vừa quay lại mỉm cười, vẫy tay với những học sinh đang đứng quan sát xung quanh:

- Đây là Thái Lăng! Mọi người còn nhớ lần cổ động bầu phiếu lần trước, cậu ấy thể hiện rất tốt phải không? Tôi rất vui vì có người bạn như Thái Lăng. Mọi người nhất định phải dành một lá phiếu quý báu trong kì bầu chọn hội trưởng hội học sinh tới cho cậu ấy nhé!

Không phải Hựu Thần phải cạnh tranh chức hội trưởng hội học sinh với tôi sao? Sao lại...

Giang Hựu Thần như đoán được tôi nghĩ gì, cậu ấy quay đầu sang bên cạnh nhìn tôi cười, lại còn giơ hai ngón tay lên làm thành hình chữ V:

- Mình muốn đối thủ phải là một người thật lợi hại nên cậu phải cố gắng đó!

- Đúng thế! Cái vụ đại biểu đặc biệt lần trước cậu làm tốt lắm!

- Ủng hộ! Ủng hộ hết mình luôn!

Câu nói của Giang Hựu Thần làm đám học sinh ồn ào cả lên. Những học sinh về phe ủng hộ

Giang Hựu Thần lần lượt nhìn tôi gật đầu rất dứt khoát, không ít người còn giơ hai tay, hét tướng lên cổ vũ cho tôi:

- Thái Lăng! Cố lên! Thái Lăng cố lên! Người mà Giang Hựu Thần ủng hộ cũng là người chúng tôi ủng hộ.

Dưới sức ảnh hưởng của Giang Hựu Thần, đám người la ó ầm ĩ cổ vũ làm tôi rất cảm động. Khi trong lòng tôi đang thầm cảm ơn Hựu Thần thì lại có một giọng nói vang lên bên cạnh tôi:

- Mọi người còn nhớ vụ thi nấu ăn không? Thái Lăng đã đạt giải quán quân đó!

- A! Đúng là cậu ta! Tôi nhớ hôm đó cậu ta làm một món xào tên là món tạp phí lù vui vẻ! Lại còn nói một câu rất triết lý!

- Vậy tôi cũng bầu cho cậu ta một phiếu!

...

Nữ thần may mắn cứ như giáng trần, tất cả những câu ca tụng ngây ngất cứ như mật ngọt liên tục rót vào tai tôi.

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên thấy không biết từ lúc nào Kì Dục cũng tăng tốc, chạy đến bên cạnh tôi, vừa chạy vừa tuyên bố rất đông dục:

- Một nam sinh vừa hiền lành, nho nhã, lại can đảm, chu đáo thế này, mọi người nhất định phải bầu cho cậu ấy!

Câu nói của Kì Dục lập tức làm dấy lên một “làn sóng” mạnh mẽ: “Ủng hộ Thái Lăng! Ủng hộ tứ đại tướng quân!”

Tôi ngây ra nhìn Kì Dục, lại còn cả Ân Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn chạy sát phía sau nữa. Có thật không vậy? Tứ đại tướng quân lại giúp tôi lôi kéo phiếu bầu?!

Dưới sự khuyến khích của tứ đại tướng quân, dường như toàn bộ học sinh trường British đều biết đến tên tôi.

Cuối cùng tôi cũng biết thế nào là “Nhất hô bách ứng”.

Tôi – bà chúa xui xẻo Thái Lăng này lại nhảy một phát trở thành ứng cử viên sáng giá nhất, đáng chú ý nhất của kì bầu chọn hội trưởng hội học sinh trường British.

Tôi hạnh phúc trong sự bao bọc của bốn anh chàng đẹp trai chạy về phía phòng học. Trên đường, từng tia sáng làm tôi cảm thấy mình đang chạy trên con đường được rải thảm đỏ, tôi bay... tôi bay bay...

Bỗng phía trước xuất hiện hai chiếc xe đạp đang phăm phăm đạp tới, trong điệu bộ đi xe cứ xiêu xiêu vẹo vẹo làm ai cũng sồn tóc gáy.

Khủng khiếp hơn là hai tên đi xe đạp đồ lặt vặt mặc bộ đồ gì đó trông lông lá bờm xờm... Cứ như... cứ như đứt mất dây thần kinh xấu hổ!

Tôi vội núp vào phía sau lưng Giang Hựu Thần. Tên đạp xe đó bỗng quay đầu sang. Hơ! Tôi vừa nhìn, suýt nữa thì cười nổ ruột.

Tên đạp xe đó mặc một bộ đồ con gấu trúc đen trắng, đầu còn đội một chiếc mũ gấu trúc vừa to vừa nặng. Hắn ta nghiêng rầm rầm lợi duỗi người ra đạp hết tốc lực. Bộ cậu ta định trình diễn trò “nhấc đầu xe” sao?! Nhưng mà anh chàng đó lại đạp xe không vững, lúc thì lắc phía trước, lúc thì rung phía đuôi, làm mọi người sợ toát mồ hôi hột.

Tên gấu trúc đó quay người đi, lưng trắng toát phía sau còn ghi dòng chữ:

Hãy ủng hộ tôi!

A! Hiểu rồi! Hóa ra tên này cũng đang muốn lôi kéo phiếu bầu đây mà! Ý tưởng “đột phá siêu cấp” này mà cậu ta cũng nghĩ ra được, tôi cười thầm.

- Ha ha ha... trên đời này không ngờ lại có tên khủng đến thế, bày trò đó để lôi kéo phiếu! – Kì Dục chỉ tay chòng chọc vào tên gấu trúc đó rồi ôm bụng cười nghiêng ngả. – Ha ha ha ha... đúng là chuyện buồn cười nhất quả đất!

Các học sinh xung quanh cũng cười ngặt nghẽo, bàn ra tán vào, loạn cào cào cả lên. Tên gấu trúc nhìn thấy mấy người chúng tôi bỗng hốt hoảng, đạp xe càng xiêu vẹo hơn.

Rầm ...

Một tiếng động long trời làm tôi sợ đến nổi nhắm nghiền mắt lại.

Đợi đến lúc tôi mở mắt ra thì tên gấu trúc đó đã biến mất!

Tôi thận trọng thám thính xung quanh xem sao thì thấy xa xa có một cái đầu gấu trúc lẩn lờng lổc... Nhìn sang chỗ khác... lại thấy hai chiếc bánh xe đạp vẫn đang quay tít thò lò... còn có cả một nam sinh bị chiếc xe đạp đó đè lên, nằm giãy giụa...

Bỗng tôi nhận ra khuôn mặt của nam sinh đó. Cái mũi hiều hâu không thể lẫn với ai được!

- Lâm Tử Hạo! – Tôi giật mình thốt lên.

Lâm Tử Hạo giậm đùng đùng, lồm cồm bò dậy, tự dựng xe lên, tức như muốn phát điên giậm chân lia lịa. Hắn ta nhìn về phía sau lưng, vẩy tay với tên hầu cận mập lùn đang nghệt mặt ra.

Tên hầu cận đó đột nhiên có phản ứng trở lại, gật đầu nhìn Lâm Tử Hạo rồi chạy đi.

Lâm Tử Hạo đứng ở đó, “đeo” bộ mặt như sắp xảy ra chuyện gì đó nhìn về phía chúng tôi. Cặp mắt lạnh như băng đó làm tôi cảm thấy không thoải mái lắm.

Không lâu sau, tên hầu cận mập lại xuất hiện. Hắn ta đẩy theo một đồng hồ.

Lâm Tử Hạo không cần đếm xỉa gì đến thân phận của mình nữa, lao vội đến cùng với tên hầu cận nấp sau chiếc xe ra về bí ẩn, sau đó đẩy chiếc xe đi đến.

- Đồ uống điểm tâm miễn phí đây! Ai cũng có phần! Hãy bầu cho Lâm Tử Hạo!

Hơ! Bây giờ tôi mới nhìn thấy rõ, Lâm Tử Hạo và tên hầu cận, mỗi người đeo một cái túi lớn trước bụng. Trông hai thằng cha đó cứ như hai bà đi bán hàng rong, gào to để mời chào hàng.

Cái tên hầu cận mập lắc la lắc lư y như chim cánh cụt, còn Lâm Tử Hạo thì mặc bộ đồ gấu trúc đen trắng bên ngoài đeo cái túi to tướng, trông còn buồn cười hơn.

- Này! Đi lấy đồ uống đi!

- Đồ điểm tâm bên đó nom cũng được!

Thấy đồ ăn miễn phí, cả sân vận động lại nhộn nhạo cả lên. Tất cả các học sinh đều ào lên như nước thủy triều lao về phía Lâm Tử Hạo, tranh nhau thò tay về phía chiếc xe.

- Đừng chen lấn! Đừng chen lấn! Ai cũng có phần! – Cảnh tượng chen chúc làm tên mập sợ mất mật, hấn cao giọng hét tướng lên.

- Hãy bầu cho tôi một phiếu! Bầu cho tôi một phiếu! – Lúc này Lâm Tử Hạo vẫn không quên sứ mệnh lôi kéo phiếu của mình, nhắc liên tục về chuyện bầu phiếu. Các học sinh xung quanh đều như phát cuồng cả lũ, chẳng ai thềm ngó ngang đến hấn ta, chỉ biết lao đến giành đồ ăn rồi đi thẳng.

Chỉ thấy Lâm Tử Hạo sốt ruột như kiến nằm trên vung, mồ hôi mồ kê nhễ nhại trên trán rơi xuống.

- Này! Theo tôi, ông bạn tốt nhất bỏ cuộc trong cuộc bầu chọn đi thì hơn. – Kì Dực khinh khỉnh đi đến chỗ Lâm Tử Hạo đang bận tối mắt tối mũi, tỉnh bơ nhìn hấn ta nói. – Tôi thấy ông bạn tham gia cuộc thi nhân viên bán đồ ăn thì hợp hơn đó!

- Cậu... Lâm Tử Hạo tức đến phát run, mặt trắng bệch ra, trong mắt phùng phùng ngọn lửa giận dữ. – Có giỏi thì chiều nay đến quảng trường âm nhạc thi diễn thuyết xem ai hơn ai! – Tên Lâm Tử Hạo nghiến răng ken két cuối cùng chịu mở miệng nói nốt câu.

- Được! – Tôi chưa kịp nói câu gì thì Ân Địa Nguyên đứng bên cạnh đã trả lời thay.

- Tôi... - Tôi chờ người ra nhìn Ân Địa Nguyên, trong lòng thấy lo ngay ngáy.

Ân Địa Nguyên quay đầu lại nhìn tôi chăm chăm sau đó mỉm cười nhìn Lâm Tử Hạo:

- Người ta đã khiêu chiến với cậu, cậu đương nhiên phải nhận lời, đừng làm người ta thất vọng chứ!

- Tôi... - Tôi mấp má miệng thấy mình ngoài từ “tôi” ra, chẳng nói được thêm từ nào khác.

- Thái Lăng! Cậu còn nhớ đợt huấn luyện quân sự lần trước của tụi mình không? Cậu phải tự tin lên chứ! – Giang Hựu Thần ân cần đứng bên cạnh cổ vũ tôi, ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng.

- Mình... - Tôi nuốt nước bọt, cảm thấy nói ra sao mà khó thế.

- Chỉ là buổi diễn thuyết vớ vẩn! Sợ gì chứ! – Kì Dực điệu bộ rất bất cần đời xoa xoa đầu tôi.

- Chuyện này... -Tôi vừa định mở miệng nói thì bị tên Hạo cắt ngang luôn.

- Vậy cứ thế đi! Một giờ chiều nay hẹn ở quảng trường âm nhạc, không gặp không về! – Lâm Tử Hạo cười nham hiểm, ánh mắt rất gian xảo nhìn tôi. – Thái Lăng! Chiều nay tôi sẽ cho cậu

nổi mùi đau khổ!

Nói dứt lời, hắn ta vẩy vẩy tay, bực mình hét lên với tên hầu cận:

- Đi thôi!

Hai tên đó, một tên đi trước, một kẻ đi sau, dần dần mất hút trước mặt chúng tôi.

Hu hu hu hu...

Chúa ơi, con đã nói gì đâu kia chứ...

“Thích!” – Nhìn Lâm Tử Hạo đã đi xa, tim tôi cứ như nhảy lên tận cổ họng. Tại sao người gặp đen đui lúc nào cũng là tôi chứ?!

- Thái Lăng! Sao cậu lại run lên thế?! – Giang Hựu Thần thấy mặt mày tôi méo xẹo liền quan tâm hỏi.

- Mình... - Tôi dở khóc dở cười – Mình từ trước đến giờ chưa bao giờ diễn thuyết trước mặt đám đông, mình sợ...

- Ừm! Chuyện này... - Ân Địa Nguyên nghiêm nghị nhìn tôi, hơi nhếch lông mày lên – Tôi chỉ cần cấp tốc huấn luyện cậu một buổi sáng là OK!

- Được! – Giang Hựu Thần quay đầu lại mỉm cười nhìn tôi, nói rất nhẹ nhàng. – Yên tâm! Cậu nhất định sẽ làm được mà!

Tôi nhất định sẽ làm được sao?

Nhìn nụ cười đẹp như mơ của Giang Hựu Thần, tim tôi càng như bị treo vắt vẻo trên cao hơn...

Một giờ chiều, quảng trường âm nhạc ở bên đài phun nước đã chật cứng toàn người đi lại. Rất nhiều người “nghe mòng” được chuyện sáng nay ở sân vận động nên cũng chạy đến góp vui.

- Chào các bạn! Tôi là Lâm Tử Hạo!

Một giọng nói lạnh lạnh cất lên như nhấn chìm toàn bộ tạp âm trên quảng trường. Khác hẳn với bộ dạng nhếch nhác thảm thương sáng nay, trông Lâm Tử Hạo rất nho nhã đứng bên cạnh suối phun nước nói dong dạc.

Bốp bốp... bốp bốp...

Dưới khán đài liên tiếp vang lên tiếng vỗ tay, còn cả tiếng cười nói rì rào của mọi người. Có thể thấy hắn ta đã chuẩn bị sẵn, kinh nghiệm lại phong phú, thêm vào đó bài diễn thuyết đã được lên kế hoạch kỹ càng tởm, hắn quả là dân chuyên nghiệp.

- Cảm ơn mọi người, bài diễn thuyết của tôi xin được kết thúc tại đây! – Lâm Tử Hạo khom lưng cúi chào khán giả. – Mong các bạn ủng hộ, bầu cho tôi!

Rào rào rào... rào rào rào...

Tiếng hoan hô phía dưới càng lớn hơn.

Tôi rất căng thẳng. Ai ngờ tên Lâm Tử Hạo trước khi xuống lại còn quay đầu lại với khán giả phía dưới với giọng điệu rất mỉa mai:

- Sau đây là bài diễn thuyết của bạn Thái Lăng. Hơ hơ hơ! Mọi người cùng nghe nhé!

Xoạt!

Tất cả ánh mắt lập tức đổ dồn về tâm điểm là tôi.

Hu hu hu hu... Tại sao tôi lại phải diễn thuyết trước mặt bao nhiêu người thế này?

Tôi gắng gượng bước lên bục, đứng bên cạnh suối phun nước đẹp tuyệt vời. Tôi thấy đầu óc mình bỗng như quay vào ngõ cụt, rỗng tuếch, chẳng nói được câu gì.

- Ủa? Sao người này chẳng nói gì dzậy!

- Mau nói đi chứ!

- Hay quên mất bài diễn thuyết rồi!

Tiếng mọi người bàn tán mỗi lúc một lớn, tim tôi như kim chích, suýt nữa nước mắt rơi lã chã.

- Thái Lăng! Đừng có vờ vịt giả bộ chơi nổi trên khán đài đi! – Thành linh có một giọng nói rất khiêu khích như “bồi” cho tôi thêm một cú đau điếng. Tôi nhìn về phía phát ra giọng nói. Hóa ra là An Vũ Phong!

Như mọi khi, tên đó nháy mắt với tôi, tỏ vẻ coi thường.

Vờ vịt chơi nổi?! Lẽ nào hần không biết tôi đang sợ chết khiếp, đầu óc rối beng beng sao? Tôi còn tâm trạng nào mà chơi nổi nữa chứ?!

Tôi hốt hoảng, vừa tức giận, mặt đỏ gay, cuối cùng nhắm mắt lại bất chấp tất cả, hét lên rõ to với khán giả phía dưới:

- Không phải tôi muốn chơi trội!

- Không phải thích chơi trội thì diễn thuyết đi! Mọi người đều đang đợi đó! – tên An Vũ Phong đó dường như cố tình đấu khẩu hơn thua với tôi đây mà, ngay cả giọng điệu cũng hét to hơn cả tôi.

- Tôi... tôi là Thái Lăng! Mọi người đều biết đó! Tôi chẳng phải là người giỏi ăn nói, tôi chỉ biết làm hội trưởng hội học sinh là phải giúp đỡ các học sinh khác! Phải tận tâm, có trách nhiệm không được lơ là qua loa! Nếu như được là hội trưởng hội học sinh, mọi người có việc gì vướng mắc thì cứ tìm tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ các bạn!

Não tôi sắp hết dưỡng khí đến nơi, tôi nói một mạch không thở.

Yên ắng ...

Phía dưới yên ắng...

Chết rồi, chắc là do mình diễn thuyết linh tinh quá, mọi người không chấp nhận nổi... Tôi tuyệt vọng nhắm nghiền mắt.

Nhưng mà...

Rào rào rào rào... rào rào rào rào...

Tai tôi bỗng vang lên tiếng vỗ tay giòn giã.

Tiếng vỗ tay kéo dài hơn một phút. Nghe thấy tiếng cổ vũ, tôi he hé mở mắt ra, chỉ thấy mọi người đều mỉm cười với tôi.

- Chúng tôi cần một người hội trưởng hội học sinh chân thành thế này!

- Thái Lăng! Tôi ủng hộ cậu!

Tôi không dám tin nữa, nhìn xuống các học sinh ở phía dưới khán đài. Hóa ra An Vũ Phong dùng kế khích tướng để làm tôi hết căng thẳng. Tôi cảm kích nhìn An Vũ Phong, cậu ta nhìn tôi mỉm cười.

- Bài phát biểu của tôi đến đây là hết, cảm ơn các bạn... - Tôi nhớ lại sáng nay Ân Địa Nguyên đã dặn đi dặn lại phải nhớ chào khán giả. Ai dè học sinh phía dưới như nước thủy triều ủa lên khán đài:

- Ủng hộ Thái Lăng! Ủng hộ Thái Lăng!

Các học sinh chạy ủa lên phía trước, giơ tay ra. Họ hô tên tôi, muốn bắt tay tôi để thể hiện thành ý của mình.

Tôi nhìn đám người lao lên phía trước, bắt tay không kịp, từng bước từng bước lùi dần về phía sau, lùi về phía sau.

- Oái!

Bỗng tôi mất thăng bằng, cả người đổ về phía sau, sắp rơi về đài phun nước đến nơi.

Đúng lúc tình thế nguy cấp thì tôi thấy phía sau lưng mình có một hơi ấm, không còn cảm giác bị hẫng nữa. Một đôi tay ấm áp giữ chặt lấy tôi!

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt lộ rõ vẻ vô cùng căng thẳng và lo lắng của Giang Hựu Thần.

- Cảm ơn! Cảm ơn cậu! – Tôi cảm ơn Giang Hựu Thần rồi rít.

Trời ơi... chứng dị ứng của cậu ấy...! Quả đúng không ngoài dự tính, tôi thấy Giang Hựu Thần lập tức bịt chặt tay lên mũi. Tôi và tam đại tướng quân đỡ lấy cậu ấy, sau đó chúng tôi vội vã rời khỏi.

Tôi liếc mắt về phía An Vũ Phong bên cạnh, tay cậu ta đang giữ nguyên động tác rất kì quặc,

như muốn lao về đỡ lấy cái gì đó, mặt mày vô cùng khó hiểu.

Tôi quay đầu đi chỗ khác, đột nhiên lại nhìn thấy một khuôn mặt khác: Anna!

Nhỏ đó đứng sau đám người đang lao về phía trước như phát cuồng. Anna nhìn về phía tôi như có chuyện gì đó. Thấy tôi quay đầu lại nhìn nhỏ, nhỏ liền “tặng” cho tôi một nụ cười ngọt xớt.

Chúa ơi! Nhưng... nhưng tại sao... tôi lại cảm thấy đó là nụ cười của ác ma nhỉ?

CHƯƠNG 6

BÔNG HOA THẠCH THẢO CAN ĐẢM MỘC TRÊN VÁCH ĐÁ

Courageous Girl

Địa điểm:

Trước khu giảng đường trường nam sinh British

Lớp 11A1 trường nam sinh British

Phòng 213 kí túc xá trường nam sinh British

Hội trường nam sinh British

Bờ biển

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Dĩnh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện trở thành một nhà ngoại giao tài tình

Bất kì lúc nào cũng nói đồng dục đường hoàng

Dũng cảm đối mặt với mọi thách thức

Bảo vệ sự tôn nghiêm của Tổ quốc

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con...

Thế là, tôi tiến thoái lưỡng nan đứng trước kì bầu chọn

Thân phận thật sự bị kẻ khác lật tẩy...

oOo

- Thái Lăng! Chào cậu!

- Thái Lăng! Cậu lợi hại thật! Hôm nào cũng kiên trì chạy buổi sáng!

Sau khi buổi diễn thuyết ngày hôm qua kết thúc, các học sinh trường British đã nhìn tôi với ánh mắt khác. Ân Địa Nguyên đã từng dạy tôi:

Thái Lăng, cậu là ứng cử viên của chức hội trưởng hội học sinh, phải biết tạo phong cách riêng cho mình, nếu không Hựu và Phong sẽ có một người phải ra đi...

Tôi biết mình phải cố gắng rất nhiều, phải ra dáng một hội trưởng hội học sinh, nhưng vẫn thấy ngại thế nào...

Tôi phải có hành động thực tế, chứng minh năng lực bản thân trước tất cả các học sinh trường British.

Chúa ơi! Ngài hãy giúp con đi, xin đừng quên con đứng vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này!

Ủa?! Sao trước khu giảng đường lại náo nhiệt thế nhỉ? Học sinh lại vây kín trước khu giảng đường để làm gì vậy cà? Tôi tò mò đi lên phía trước, giật bắn mình...

Tầng hai của khu giảng đường có treo một tấm poster cỡ lớn, ở trên đề mấy câu thơ to đanh:

Anh hùng gan dạ hỡi ai?

Phải chăng đại hiệp chọc trời Thái Lãng

Má ơi! Là ai viết dzậy? Cái trò mất mặt này mà cũng viết ra được! Tôi cứ như con chuột nhắt, lấm lét nhìn các học sinh xung quanh, trong lòng thấp thỏm lo sợ.

- A! Mọi người nhìn kìa! Đại hiệp Thái Lãng đã đến!

Đám người bỗng la hét inh ỏi, trong nháy mắt tôi đã bị bọn họ “chiếu tướng”.

Tôi căng thẳng nhìn xung quanh. Các nam sinh lại bắt đầu phấn khích, ai nấy cũng hét đến khản cả cổ: “Thái Lãng là number one, cừ thiệt, cừ thiệt!”

ORZ!

- Ha ha... a... ơ... các bạn đừng nói thế, tôi... tôi... - Tôi xấu hổ đến mức mặt đỏ như quả cà chua, cứ cười liên tục như con ngố rồi xua xua tay để mọi người bớt bị kích động đi.

- Thế nào, Thái Lãng! Cái khẩu hiệu đó nghe cũng tuyệt đấy chứ?! Ha ha ha... - Kì Dực bỗng đi từ đám đông ra. Dưới ánh nắng mặt trời, mái tóc màu hung đỏ đó rất bắt mắt.

- Ơ... - Tôi biết tam đại tướng quân muốn góp một phần sức lực với tôi nhưng cách này... có vẻ hơi lỗ thì phải! Nếu như cái khẩu hiệu mà họ viết thì tôi chả khác gì vị đại hiệp râu dài đến “rún” trong phim chương sao?

- Thái Lãng! Thái Lãng! Cậu là người xứng đáng nhất! Cậu cừ thiệt!

- Thái Lãng! Thái Lãng...

Khẩu hiệu đó vẫn tiếp tục được tung hô, âm thanh cứ như từng đợt sóng dội lại. Các học sinh đều khí thế hùng hực, hưng phấn tột độ. Tuy khẩu hiệu này nghe không được bùi tai lắm nhưng sự ủng hộ và lòng nhiệt tình của mọi người làm tôi vô cùng xúc động.

- Cảm ơn! Cảm ơn mọi người! Mình nhất định sẽ cố gắng!

Tôi mỉm cười nhìn những học sinh đang cổ vũ rất nhiệt tình, trong lòng vô cùng cảm động.

Đúng lúc ấy một giọng nói tức tối ghen tị phá tan khí thế của mọi người:

- Có cái quái gì mà đắc ý chứ! Hừ hừ!

- Là cậu! – Tôi quay đầu lại thấy khuôn mặt đáng ghét của Lâm Tử Hạo – Cậu muốn gì?

- Cái gì? Là tôi thì sao? – Lâm Tử Hạo ngạo mạn ra mặt, hất vênh mặt lên nhìn tôi – Đừng nghĩ được mọi người ủng hộ là giỏi lắm. Đừng tưởng tao không biết mọi việc mày làm đều do ngũ đại tướng quân giúp sức. Bản thân mày thì làm được trò trống gì chứ?

- Tôi... - Tôi định đáp trả lại nhưng Lâm Tử Hạo đã cắt ngang.

- Hừ! Đừng làm ra vẻ ngây thơ vô tội! Ai chẳng biết mày dùng thủ đoạn để Giang Hựu Thần và An Vũ Phong giúp đỡ, làm nhỡ kế hoạch của họ, như thế mày có thể giành phần thắng ở kì bầu chọn đúng không? – Lâm Tử Hạo liếc xéo tôi một cái. Hắn cứ như một cao nhân đang bóc trần âm mưu đen tối kinh thiên động địa, vênh váo đợi tôi nộ vũ khí đầu hàng.

- Tôi không hề! Tôi...

Câu nói sắc nhọn như dao của Lâm Tử Hạo đâm thẳng một nhát vào trái tim tôi, tôi như người bị dội nước lạnh từ đầu đến chân, đầu óc rỗng tuếch.

Đúng là nếu không có Giang Hựu Thần giúp, nhất định tôi sẽ chẳng làm được cái gì nên hồn.

- Hừ! Càng giải thích càng chứng tỏ biện minh! – Lâm Tử Hạo lườm tôi. – Đừng nghĩ rằng mày thế này là làm được hội trưởng, tao nói cho mà biết, cuộc thi đấu vẫn chưa thực sự bắt đầu đâu!

Cái gì? Thi đấu thực sự...?

- Nếu mày vượt qua được kì thi đó, tao sẽ tâm phục khẩu phục, mãi mãi nghe theo mày, mày bảo sao sẽ nghe vậy! – Lâm Tử Hạo dường như sợ tôi không tin nên nói thêm một câu nghe rất cay độc.

- Thi cái gì? – Tôi nhìn Lâm Tử Hạo rồi truy hỏi.

- Lâm Tử Hạo! Ông bạn cứ đợi đến lúc Thái Lăng làm hội trưởng thì chúc mừng là vừa! – Ân Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn cũng từ từ đi từ đám đông ra. Bọn họ đều đến cả sao?

- Sao vậy? Sợ hãi? – Nghiêm Ngôn bình tĩnh như không, nói bốn từ cụt lủn, ngọn lửa đấu tranh vừa rồi của Lâm Tử Hạo bỗng tắt ngóm.

- Các cậu... - Mắt hắn long lên sòng sọc nhưng vẫn cố tỏ vẻ trấn tĩnh khoanh tay trước ngực. – Tốt nhất các cậu nên nói cho Thái Lăng biết chuyện sắp diễn ra đi. Đợi đến lúc đó thì muốn khóc cũng chẳng kịp, tôi sẽ không nường tay đâu đó!

- Nhưng bọn tôi lại khác cậu, bọn tôi sẽ nường tay! – Ân Địa Nguyên đẩy gọng kính vàng lên rồi nói một câu cũng đủ làm Lâm Tử Hạo tức muốn nổ đom đóm mắt.

- Nếu không muốn thua thì mau về chuẩn bị đi! – Kỳ Dực nhìn Lâm Tử Hạo rồi xua xua tay cứ như muốn đuổi chó hoang đi.

- Hừ! Thái Lăng! Mày cứ đợi đó!

Lâm Tử Hạo tức đến đỏ bừng mặt nhưng không phản bác lại được mồm mép lanh lợi của tam đại tướng quân. Hắn vội vàng chuồn thẳng như con cọp gãy nanh mất vuốt.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy Lâm Tử Hạo là y như rằng sẽ có chuyện. Cái tên Lâm Tử Hạo đó nhất định là sao chổi đen đủi của lão thần xui phái xuống để giày vò tôi đây mà!

Lâm Tử Hạo đi rồi, đám đông cũng giải tán nhưng Ân Địa Nguyên, Kỳ Dực và Nghiêm Ngôn cứ thì thầm tỏ nhỏ với nhau cái gì đó.

- Kì Dực! Các cậu đang bàn cái gì vậy?

- Thái Lăng! Tôi thấy đúng là cậu nên cẩn thận thì hơn! – Kì Dực giơ tay phải lên vuốt mái tóc hung đỏ của mình.

- Dực! Đừng nói chuyện đó, sẽ ảnh hưởng đến tâm lí thi đấu của Thái Lăng! – Ân Địa Nguyên nhìn Kì Dực rồi lại quay sang nói với tôi. – Thái Lăng! Đừng lo!

- Ờ... - Tôi gật đầu nhưng chẳng hiểu gì ráo, bỗng nhìn thấy Nghiêm Ngôn gấp một mảnh giấy lại, nhét vào trong túi, mắt liếc nhìn tôi một lúc. Hình như cậu ta không muốn tôi phát hiện ra cái gì đó. – Nghiêm Ngôn! Cậu cầm cái gì đó?

Nghiêm Ngôn không trả lời, trái lại quay đầu sang nhìn Ân Địa Nguyên.

- Thái Lăng! Thực ra chẳng có gì đâu, cái đó chính là kì thi đấu thực sự sắp tới mà Lâm Tử Hạo nhắc đến đó! – Ân Địa Nguyên nháy mắt với Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn liền lấy tờ giấy đó ra đưa cho cậu ta.

- Cái gì? Kì thi đấu thực sự!... – Tôi có cảm giác hơi bất an, có thật là sẽ không xảy ra chuyện gì không?

- Kì thi đấu cuối cùng của đợt bầu chọn hội trưởng hội học sinh là phải tìm một người nổi tiếng giới thiệu về bản thân bạn! – Ân Địa Nguyên dừng lại một lát. – Đây là tiêu chuẩn duy nhất để xét tư cách giành thắng lợi trong đợt bầu chọn này!

- Sao cơ? – Tôi ngơ ngác nhìn Ân Địa Nguyên, trong lòng cảm thấy hoang mang vô cùng.

- Đây là quy định và truyền thống lâu nay của trường British. British là ngôi trường có từ trăm năm nay. Trường British nhân tài nhiều vô kể, rất nhiều người có địa vị cao trong xã hội trước đây đều là học sinh của trường British. Vì vậy trong đợt bình chọn cuối cùng chức hội trưởng hội học sinh, các ứng cử viên cần một người nổi tiếng đại diện giới thiệu về bản thân bạn. Như vậy trường học của chúng ta mới có sức ảnh hưởng lớn trong xã hội. – Ân Địa Nguyên thấy tôi không hiểu gì liền nhẫn nại giải thích.

Nghe Ân Địa Nguyên nói xong, tôi như rơi vào hố đen không đáy. Tất cả những dũng khí và quyết tâm ban nãy dường như đều bị cái hố đen khổng lồ đó hút hết sạch vào trong.

British đúng là ngôi trường tiếng tăm, nhiều nhân tài kiệt xuất. Ở British, các học sinh đều là con nhà danh giá, dòng máu phượng hoàng, phong độ đầy mình, chỉ có lạc loài ra một đứa như tôi.

Tôi chẳng quen biết người nào nổi tiếng cả, cũng chẳng có người bạn nào có địa vị cao quý.

Tôi chỉ là một nhánh cỏ hoang, một đứa đi đến đâu xui đến đó, là bông hoa quế anh nhỏ bé luôn bị số phận đùa cợt, một kẻ siêu đen đui.

Thượng Hội, Ngọc Dĩnh đã nói từ trước, tôi là đứa xui xẻo nhất quả đất, là người bị Chúa bỏ quên.

Tôi nghĩ rằng chỉ cần có lòng quyết tâm sẽ thay đổi được những điều không may mắn trong quá khứ. Nhưng mà... tôi căn bản chẳng có tư cách gì để phấn đấu, tôi chỉ không muốn những người bạn phải vì mình mà rời đi. Nhưng mà... đứa như tôi thì thay đổi được điều gì chứ?!

Phía trước khu giảng đường lặng ngắt như tờ, tam đại tướng quân dường như đang suy tư gì đó.

“Đừng tưởng tao không biết mọi việc mà mày làm đều do ngũ đại tướng quân giúp sức. Bản thân mày thì làm được trò trống gì chứ?”

“British là ngôi trường có từ nhiều năm nay. Trường British nhân tài nhiều vô kể, rất nhiều người có địa vị cao trong xã hội trước đây đều là học sinh của trường British. Vì vậy trong đợt bình chọn cuối cùng chức hội trưởng hội học sinh, các ứng cử viên cần một người nổi tiếng đại diện giới thiệu về bản thân bạn. Như vậy trường học của chúng ta mới có sức ảnh hưởng lớn trong xã hội.”

“Nếu mày vượt qua được kì thi đó, tao sẽ tâm phục khẩu phục, mãi mãi nghe theo mày, mày bảo sao sẽ nghe vậy!”

Về đến phòng học, tôi chẳng còn tâm trạng nào nghe giảng. Mắt nhìn lên bảng nhưng tâm hồn lại treo ngược cành cây. Dù tôi có nhắm mắt lại, phía trước cũng hiện lên hình ảnh tên Hạo đang cười ha hả, lại còn thản nhiên giơ ngón tay cái ra rồi lộn ngược xuống trước mặt tôi tỏ ý coi thường.

“Ai là đứa nhát gan nhất trường British?”

“Thái Lăng!”

- Không phải là tôi! – Tôi bỗng hét tướng lên, tay phải giơ cao, cả người bật dậy như lò xo.

- Thái Lăng! Buổi học đầu tiên đã ngủ gật, lại còn dám nói mơ nữa hả?

Đợi đã... giọng nói này nghe quen lắm... nghe rất quen...

Tôi chậm chậm nhìn về phía bục giảng. Óái! Thầy giáo tiếng Anh?!

- Em xin... xin lỗi thầy, em không cố ý... - Tôi toát mồ hôi hột, nhớ lại điểm môn tiếng Anh của mình cuối kì trước: 60.5. Đúng là chữ thầy trả thầy!

- Vậy em mau ngồi xuống đi!

Như phản xạ bình thường, tôi định ngồi phịch xuống.

Sao lần nào vào ngày đầu tiên khai giảng ghế của tôi cũng đều thấp thế nhỉ? Bỗng nhiên trong đầu tôi vụt lóe lên cái vụ lần đầu tiên đến trường British bị tên An Vũ Phong rút ghế. Tôi sợ hãi vô cùng: “Không!”

Xoạt...

Một đôi tay rất to khỏe đỡ lấy lưng tôi, còn tôi thì căng chân cứng đơ, đầu gối và đùi làm thành một góc vuông 90 độ, tôi cứ giữ nguyên tư thế đó trong không trung. Trông đáng vẻ đó đẹp không kém gì tài tử điện ảnh Keanu Reeves trong phim The Matrix.

Đầu tôi vẫn giữ nguyên vị trí không hề động đây, mắt thì nhìn hơi chếch về phía tay phải: Mái tóc dài dài, khuyên tai kim cương sáng lấp lánh...

An Vũ Phong?!

- Này! Thái Lăng! Cậu muốn giữ tư thế này đến bao giờ? Nặng lắm đó! – Giọng của An Vũ Phong vang lên bên tai tôi rồi hất mạnh cánh tay mà cậu ta đang giữ tôi ra.

“Rầm!” Tôi bị đẩy vào ghế. Híc! Cái mông khốn khổ của mình.

Tôi hơi nhồm mông lên để cho đỡ đau, mắt như súng bắn tia quay đầu lại căm hận nhìn tên Phong.

Nửa tiết cuối của giờ học tiếng Anh, tôi vừa lẩm bẩm nguyên rửa tên An Vũ Phong, vừa lo lắng thấp thỏm vụ thẩm định tư cách ứng cử viên chức hội trưởng sắp tới.

- Thái Lăng! Cùng đi ăn trưa nhé! Thái Lăng?! – Bỗng có người vỗ vào vai tôi. Tôi giật bắn mình quay đầu lại thì thấy Giang Hựu Thần và tam đại tướng quân đứng bên cạnh tôi. Bọn họ nhìn tôi với ánh mắt rất ngạc nhiên.

- Ơ... - Hóa ra đã hết giờ học rồi, tôi mãi nghĩ ngợi đến mức chuông tan học là thời khắc làm tôi sung sướng nhất mà tôi cũng không nghe thấy.

- Thái Lăng! Cậu đang nghĩ gì thế? – Giang Hựu Thần chớp mắt nhìn làm tim tôi đập thình thịch.

- Đương nhiên là đang nghĩ về tôi rồi! Thái Lăng, tôi nói có đúng không? – An Vũ Phong bỗng lù lù xuất hiện, quàng tay vào cổ tôi, quá đáng hơn, hắn còn ghé sát đầu hắn vào đầu tôi.

- Tôi đang nghĩ lúc nào thì cậu mới biến đi giùm! – Tôi đẩy tay An Vũ Phong ra. Nghĩ đến cái vụ lúc này là máu nóng lại dồn lên đầu tôi, tôi tức muốn nổ tung đầu ra.

- Hóa ra cậu muốn tôi biến mất! – An Vũ Phong lặng lẽ quay người đi ra khỏi phòng học, tôi nghe loáng thoáng thấy câu cuối cùng của cậu ta. – Nguyên vọng của cậu sẽ được đáp ứng...

- An Vũ Phong, tôi... - Tôi vội vàng giải thích. Không phải tôi thật lòng muốn cậu biến mất nhưng An Vũ Phong đã mất tăm khỏi cửa lớp từ lúc nào, chẳng cho tôi cơ hội giải thích.

- Thôi mà! Thái Lăng! Chỉ cần cậu thắng, làm được hội trưởng hội học sinh, Phong sẽ không phải rời đi nữa. – Ân Địa Nguyên gật đầu nhìn tôi.

- Nhưng... xét ngay đến tư cách tham gia, tôi sợ cũng chẳng được... - Tôi cúi đầu. Nghĩ đến cuộc thi sắp tới, trong lòng tôi rối như mớ bòng bong.

- Đừng lo! Còn có tụi tôi mà! Tụi tôi sẽ giúp cậu. – Kì Dực vỗ ngực như muốn đảm bảo với tôi.

Tôi chưa kịp nói câu gì thì nghe thấy tiếng ruồi vo ve vo ve phiền phức vang lên, chả cần nhìn cũng biết nhất định là Lâm Tử Hạo.

- Hừm! Tôi nói chẳng sai chút nào! Cậu đúng là trùng kí sinh, chỉ biết dựa vào thanh thế của ngũ đại tướng quân!

- Không phải thế!

- Thái Lăng!

- Thái Lăng! Cậu đi đâu thế...?

Tôi chẳng để ý đến tiếng gọi lo lắng của Giang Hựu Thần phía sau, cũng chẳng quan tâm đến ánh mắt kì quặc của những người khác trên đường đi, tôi chỉ muốn chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cái nơi đang làm tôi muốn ngộp thở để có thể thoải mái hít sâu bầu không khí trong lành.

Tôi không phải là đứa chỉ biết dựa dẫm vào cái bóng của Giang Hựu Thần và An Vũ Phong. Tôi không phải là loài kí sinh!

Ào ào ào... Ào ào ào...

Chẳng biết chạy được bao lâu, có một đợt sóng vỗ nhẹ nhàng làm tôi sực tỉnh. Tôi đang đứng bên bờ biển.

“Vù vù” những ngọn gió từ biển mơn man trên mặt, như thổi bay đi tất cả những câu nói cay độc cứ quanh quẩn bên tai tôi.

- A!!!! – Tôi lấy hết sức bình sinh, đứng trước biển hét lên một tiếng rõ to, hi vọng có thể tiêu hao hết năng lượng. Như vậy tôi sẽ chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ đến những việc làm tôi khó xử.

- A... A... tôi không muốn Giang Hựu Thần và An Vũ Phong phải rời đi... tôi không phải là loài kí sinh...

Ào ào ào... ào ào ào...

Tiếng sóng lớn vỗ bờ như đang trả lời tôi, muốn tôi từ bỏ hay kiên trì đến cùng?

Nếu như tôi có sự mạnh mẽ của biển thì sẽ không bị tên Lâm Tử Hạo đó nói là “trùng kí sinh”. Tôi buồn bã quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy một ngôi biệt thự cũ kĩ trên biển, đầu tôi bỗng lóe lên tên một người: Hoàng tử biển!

Vụ phiền phức rắc rối lần trước, hoàng tử biển đã giúp đỡ tôi. Tuy anh ấy không hề tỉnh lại, tuy anh ấy không hề nói với tôi một lời nào nhưng tôi vẫn nhận được những bông hoa can đảm mà anh ấy dành cho, nhờ đó mới có đủ dũng khí để quyết định tiếp tục học ở British, hơn thế còn đánh bại được “cuộc chiến sinh tử” giữa Giang Hựu Thần và An Vũ Phong.

Nhưng mà bây giờ, hoàng tử biển đã đi mất rồi, có lẽ anh ấy đã quay về với biển xanh thăm thẳm – nơi thuộc về anh ấy...

- Hoàng tử biển... anh vẫn sống tốt chứ...?! - Tôi bắt tay thành hình cái loa trên miệng rồi hét thật to trước biển, biết đâu hoàng tử biển lại nghe thấy lời tôi nói. - Em rất khó xử... không biết nên làm thế nào bây giờ...

Ào ào ào... ào ào ào...

Đáp lại lời tôi vẫn chỉ là tiếng sóng xô bờ, còn cả lớp lớp những bọt biển trắng xóa trên cát, từng đợt từng đợt tiến gần đến chân tôi, tôi chỉ còn cách lùi lại phía sau...

Tôi chỉ còn cách lùi lại phía sau sao?

Nhớ lại những giây phút tuyệt vời bên bờ biển, chân tôi bất giác đi về phía căn biệt thự đó, nhẹ nhàng đẩy cửa vào, có một mùi hương thoang thoảng bay tới. Mùi hương này quen thuộc làm sao!

Tôi đi về hướng tỏa ra mùi hương đó, đến căn phòng mà trước đây hoàng tử biển ở, chậm rãi đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy trên cửa sổ có đặt một đóa hoa thạch thảo.

“Hoa can đảm!” – Tôi mừng rỡ chạy đến, nhắm mắt lại hít thật sâu mùi thơm thoang thoảng đó. Nhưng sao trong căn biệt thự này lại có hoa thạch thảo nhỉ?

Tôi mở to mắt nhìn ngó xung quanh. Bên cạnh đóa hoa thạch thảo còn có một chiếc hộp màu xanh nhạt, ở trên có đề: “Gửi Thái Linh!”.

Là gửi cho tôi sao? Là ai nhỉ... tôi nhìn nét chữ trên bức thư sau đó bỗng hét lên kinh ngạc: “Là hoàng tử biển!”. Trên chiếc hộp có đính kèm một bức thư màu xanh, tôi vội vã mở bức thư ra đọc:

Gửi công chúa Thái Linh tốt bụng!

Còn nhớ anh không? Anh chính là người em đã cứu ở biển.

....

Hoàng tử biển?!

Tôi tựa người vào tường rồi chậm rãi ngồi xuống, đọc kĩ bức thư mà hoàng tử biển gửi cho mình.

...

Em còn nhớ loài hoa can đảm không? Đằng sau những điều tốt đẹp luôn là sự gian nan và nỗ lực, sau cơn mưa mới có cầu vồng bảy sắc, hãy giữ niềm tin như lúc ban đầu. Mọi việc nhất định sẽ thành công!

Anh biết bây giờ em đang rất mâu thuẫn, phải đối mặt với sự lựa chọn vô cùng khó khăn, vậy em hãy nghe tiếng nói thật sự từ trái tim mình, trái tim em cần gì: Là tình bạn? Là danh lợi? Là tiền tài? Hay là sự vui vẻ?

Chỉ cần em lắng tai nghe, nhất định sẽ có câu trả lời.

Thái Linh! Em có một trái tim chân thành và lương thiện, Chúa luôn che chở bao bọc những tâm hồn lương thiện. Anh không biết có thể giúp được gì cho em không nhưng anh tin rằng Thái Linh của ngày mai nhất định sẽ can đảm hơn ngày hôm nay. Hãy sống và cảm nhận bằng tất cả sự chân thành của mình. Hi vọng em sẽ thích món quà này.

...

...

Xem xong bức thư hoàng tử biển gửi, mắt tôi đã ướt nhòa. Hoàng tử biển đã mang lại cho tôi dũng khí một lần, bây giờ lại giúp đỡ tôi lần nữa. Anh ấy nói tôi có một trái tim chân thành và lương thiện, sẽ được Chúa che chở và bảo vệ... Có thật như vậy không?

Ngẩng đầu lên nhìn đóa hoa thạch thảo kiên cường, dù trong môi trường sống khắc nghiệt đến đâu bông hoa bé nhỏ vẫn dũng cảm sinh tồn, hé nở và tỏa ra hương thơm quyến rũ.

Tôi nhét bức thư vào phong bì, ôm bó hoa dũng cảm đó bước ra khỏi khu biệt thự.

Tôi chỉ có một con đường đi duy nhất: Dùng chính sức lực của mình để đến đích, cố gắng hết sức giành chiến thắng vì tôi không muốn bất kì người bạn nào phải rời đi cả. Cho dù có thất bại, tôi cũng phải thành thật đối mặt với chính mình!

Khi về đến kí túc xá, trời đã tối đen. Tôi mở cửa phòng, An Vũ Phong đang đứng trước gương chuẩn bị trang phục cho kì thi bầu chọn ngày mai.

- Thái Linh! Không phải cô muốn sắp lâm trận thì bỏ cuộc đấy chứ? – An Vũ Phong nhìn thấy tôi bước vào, hỏi tôi một câu nhưng chẳng hề quay đầu lại.

- Tôi... sẽ không bỏ cuộc đâu! – Tôi nắm chặt bức thư trong tay, cảm tưởng như đang nắm chặt tay của hoàng tử biển. Dũng khí như truyền đến mọi tế bào trong cơ thể tôi.

- Vậy thì tốt! Tôi sẽ đợi buổi biểu diễn đặc sắc của cô đó! – An Vũ Phong cất quần áo vào tủ, quay người đi đến trước mặt tôi. – Cô đang cầm cái gì đó?

Tôi chưa kịp nói câu gì thì An Vũ Phong đã giật chiếc hộp đó từ tay tôi.

- Đó là...

- Ồ! Thái Linh! Từ lúc nào đã học xem DVD vậy? Là phim nước ngoài hay hài kịch vậy? – An Vũ Phong lấy từ trong chiếc hộp đó ra một chiếc DVD, huơ đi huơ lại trước mặt tôi.

- Tôi cũng không biết, là hoàng tử biển để lại. – Tôi giơ tay ra định lấy lại. Ai dè, “Vụt!” An Vũ Phong lùi lại phía sau để tránh.

- Vậy để tôi xem trước đã rồi kể lại với cô sau! – Nói đoạn, An Vũ Phong đi thẳng ra cửa không hề quay đầu lại.

- Này! An Vũ Phong, tôi vẫn chưa xem chút nào... Đó là đồ của tôi mà... - Tôi lao vội ra khỏi phòng đuổi theo An Vũ Phong nhưng ở hành lang đã không thấy bóng dáng hắt đầu cả.

Lẽ nào An Vũ Phong có phép “dịch chuyển siêu tốc” sao?! Hay hẳn ta trốn ở đâu đó để tôi không tìm thấy?

Không thể nào! Vì căn phòng gần kề nhất với phòng tôi là phòng của Giang Hựu Thần và Nghiêm Ngôn. An Vũ Phong và Giang Hựu Thần từ trước tới giờ luôn đối đầu với nhau, Phong không đời nào trốn ở phòng của Giang Hựu Thần đâu!

Mà thôi, đợi tên Phong xem xong rồi kể với tôi cũng được.

Tôi quay người đi về phòng, bỗng nghe thấy có tiếng động khẽ. Chẳng nhẽ An Vũ Phong không trốn được nữa nên đã lộ mặt ra rồi sao? Tôi đột nhiên dừng bước rồi quay vội người lại, nhìn thăm dò ra phía cửa, tôi ngó đông ngó tây... Vẫn chả có bóng dáng một người nào!

Chắc là do ban nãy do tôi bị ảo giác chẳng? Không được, không được rồi, cứ tình trạng này thì mai sao tham gia kì bầu chọn được! Phải đi nghỉ ngơi sớm, mai phải cố gắng hết sức mình cho những ai ủng hộ tôi.

- Bộ này được đó...

- Tôi thấy bộ này hợp hơn!

Mới sáng sớm, tôi đã bị những tiếng động ồn ào làm thức giấc, tôi mở mắt ra lóc ngóc bò dậy, nhìn thấy bên ngoài có năm bóng người đang bận tít tít.

- Giang Hựu Thần? An Vũ Phong? Các cậu đang làm gì vậy? – Tôi mắt nhắm mắt mở, ngạc nhiên nhìn năm người bọn họ.

...

Chẳng ai thèm trả lời tôi.

- Thái Lăng! Nếu như có cuộc thi con heo ú nào lười biếng nhất thì chắc cậu sẽ đạt giải quán quân đó! – An Vũ Phong quay đầu lại, nhìn tôi qua chiếc gương, nhếch mép nói một câu châm chọc.

- Cậu! Cậu mới là con heo ú! – Tôi đúng là xui tận mạng, không ngờ bị một tên heo ú mắng mình là heo ú! – Sao cậu lại ở đây?

Tôi tò mò nhìn tên An Vũ Phong đứng trước mặt, sao cậu ta lại đến đây? Hôm qua hẳn làm gì có nói đến giúp tôi cơ chứ!

- Phư phư, tôi đương nhiên là muốn đến xem đối thủ mạnh nhất của mình chuẩn bị thế nào rồi! – An Vũ Phong đắc ý đứng tựa người vào tường, nói với giọng điệu khác thường.

Hừ! Hẳn ta đến làm ảnh hưởng đến tâm lí thi đấu hôm nay của tôi...

Đợi đã... Thi đấu? Thẩm định tư cách!

- Oái! Sắp trễ rồi! Tôi vẫn chưa chuẩn bị xong! – Cứ nghĩ đến việc hôm nay có vụ những người nổi tiếng thẩm định tư cách, tôi lại nhảy dựng lên trên giường như bị kim châm vào mông.

- Chết rồi! Quần áo của tôi... giày của tôi...

Tôi loay hoay quay đi quay lại đến bảy vòng. Tụi Ân Địa Nguyên vẫn bận túi bụi, vẻ mặt ai cũng rất nghiêm túc. Không khí nặng nề này làm áp lực tâm lý của tôi càng lúc càng tăng, càng lúc càng tăng.

Tôi mắt không chớp nhìn năm người bọn họ. Kì Dục ôm một đống quần áo đi qua trước mặt tôi, Nghiêm Ngôn cầm mấy chiếc hộp giày, Giang Hựu Thần va mấy lần vào người Ân Địa Nguyên, nhưng ai cũng không thiết chào hỏi gì nhau nữa, vội vội vàng vàng lướt qua, người nào bận việc người nấy.

- Ai đẩy đến giúp tôi với! – Đúng lúc mọi người đang bận bù đầu bù cổ, tôi hoa hết cả mắt thì Kì Dục bỗng hét oang oang lên.

- Sao thế? Bốn người kia nghe thấy liền lao vội về phía đó.

Chỉ thấy Kì Dục đang cố mở một chiếc hộp trông kì lạ, nom mặt mày rất căng thẳng, miệng không ngớt lầm bầm:

- Mở ra! Mở ra nào! Ái chà! Sao không mở được thế này?

Tôi định thần nhìn, hóa ra đó là chiếc hộp phấn!

Kì Dục người trông to rầm rầm mà lại cầm hộp phấn đó, lại còn mồm ca cẩm liên tục. Đúng là kì quặc!

- Con trai lớn tướng rồi đánh phấn gì chứ! – An Vũ Phong đứng bên cạnh nhìn Kì Dục đang nhể nhại mồ hôi mồ kê rồi thốt lên một câu.

Híc! Tôi đâu phải con trai lớn tướng gì chứ!

- Không được! Đánh phấn nhìn vào mới ăn hình! Lát nữa sẽ có nhiều phóng viên đến lắm đó! – Kì Dục không chịu nghe vẫn tiếp tục gào tướng lên, dồn sức liên tục vào tay. Chiếc hộp phấn đáng thương sắp trở thành vật hi sinh bị cậu ta “giày vò” không thương tiếc.

- Các cậu... muốn làm gì vậy... - Tôi nhìn mấy người bọn họ bận chóng cả mặt cuối cùng không chịu nổi nữa mở miệng hỏi.

- Chuẩn bị cho vụ thẩm định tư cách hôm nay! – Kì Dục vuốt mái tóc màu hung đỏ của mình nhìn tôi với ánh mắt kì quặc, cứ như muốn nói câu hỏi của tôi ngớ ngẩn.

- Nhưng này An Vũ Phong, Giang Hựu Thần, không phải các cậu cũng tham gia sao? Sao lại đến giúp mình?

Giang Hựu Thần dừng lại, mỉm cười nhìn tôi, nhưng những gì cậu ấy đang định nói thì bị tên An Vũ Phong cướp trắng trợn:

- Người hoàn hảo, phong độ đầy mình như tôi thì cần chuẩn bị gì chứ! Cậu thì ngược lại, bề ngoài đã kém sắc rồi, đành phải tranh thủ lúc này chữa cháy vậy!

- An Vũ Phong! Cậu nói gì hử... nói lại lần nữa xem! – Tôi tức muốn nổ tanh bành, muốn lao đến trước mặt An Vũ Phong định hơn thua với hắn nhưng lại bị Kì Dục ngăn lại.

- Này! Nghiêm Ngôn! Kéo cái ống quần kia ra hộ tót! Ừm... Có vẻ hơi dài! – Cậu ta và Nghiêm

Ngôn đứng phía sau tôi, giơ bộ quần áo ra để đo thử, vẻ mặt hai người rất trang trọng.

- Thái Lăng! Lại đây! – Ân Địa Nguyên đứng nghiêm nghị ở bên cạnh gương gọi tôi. Tôi thộn người ra, không biết cậu ta định làm gì. Bỗng tôi bị tên An Vũ Phong đẩy ra phía sau làm cả người lao về phía chiếc gương!

- Ngôn! Làm tóc cho Thái Lăng! Trông phải hấp dẫn vào!

- Dục! Trang phục chỗ này bị nhăn rồi!

- Bộ trang phục này nhìn cũng được, bộ kia màu tối quá, đổi đi! – Ân Địa Nguyên cứ như biến thành người chỉ huy.

...

- Ồ... cũng được đó chứ, xong rồi! – Ân Địa Nguyên đẩy gọng kính mắt ướt đầm mồ hôi trượt xuống lên, tay chống cằm rồi gật gù. – Thái Lăng! Quay người lại nhìn xem!

Tôi chậm chậm quay người lại trước gương ngẩng đầu lên ngắm mình trong gương.

Người đó ... là tôi sao?

Bộ âu phục trông rất oách, mặc vừa khít người, đầu tóc sạch sẽ gọn gàng, không chút luộm thuộm.

Người này... rõ ràng là một nam sinh rất điển trai! Sao có thể là tôi chứ?

- Nếu như tôi là con gái có lẽ sẽ cảm cậu mất! – An Vũ Phong nhếch lông mày rồi nháy nháy mắt. – Kể cả bây giờ cũng thế!

Câu nói sau, An Vũ Phong nói rất nhỏ. Giang Hựu Thần và ba người kia đang mãi thu gọn đồ đạc nên dường như không nghe thấy! Tôi tò mò ngẩng đầu nhìn An Vũ Phong, không ngờ ánh mắt cậu ấy nghiêm túc hơn lúc nào hết.

- Chúa ơi! Ngài đang giúp hay là đang hại tôi đây?

Dù cho Thái Linh này có là đứa xui xẻo nhất quả đất thì cũng phải dũng cảm đối mặt!

Tiến về phía trước!

Dưới sự “hộ tống” của năm handsome boys, tôi hiên ngang bước về hội trường lớn của trường British.

Trên đường đi khắp nơi toàn là cờ hoa rực rỡ bay phấp phới, các học sinh trường British cũng đi đi lại lại bận tịu tịu, người thì cầm poster, người thì giơ băng rôn, dường như ai cũng tràn đầy sức sống.

Đi mãi đi mãi, bóng dáng mấy nữ sinh bỗng đập ngay mắt tôi! Nhìn đồng phục họ mặc thì có lẽ là trường Maria!

Tôi giật bản mình, ngạc nhiên.

Sao vậy? Sao ở sân trường British lại có nữ sinh trường Maria?

Tôi nghĩ một lúc cuối cùng mới vỡ lẽ. Lần này là cuộc thi thẩm định tư cách một hội trường, lúc này Kỳ Dục nói sẽ có nhiều phóng viên tới chắc chắn sẽ có người của những trường khác nữa.

- Cẩn thận! – Bổng An Vũ Phong nói khe khẽ bên tai tôi.

Tôi cảm kích ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, ai ngờ cậu ta quay đầu đi giả bộ không nhìn thấy.

- Thái Lăng! Cố lên nhé! – Giang Hựu Thần vỗ vào vai tôi, sau đó bị kẹp giữa tam đại tướng quân đi từ chỗ con đường nhỏ bên cạnh về phía hội trường.

Tôi nhìn theo bóng bốn người đó, trong lòng lại nghĩ ngợi lung tung. Chẳng lẽ chứng dị ứng với con gái của Giang Hựu Thần lại nặng hơn rồi?

Chỉ còn lại mỗi tôi và An Vũ Phong, tôi lại cảm thấy hơi ngái ngái. An Vũ Phong không xỏ xiên tôi nữa, tôi cũng chẳng biết nên nói gì. Hai người chúng tôi cứ như đang đi trên vùng Nam cực lạnh như băng.

Tách! Cửa hội trường đã đông nghẹt người, máy ảnh và máy quay phim đã “phòng bị” đầy đủ. Cảnh này tôi mới chỉ được nhìn thấy trong ti vi trong buổi truyền hình trực tiếp “Phóng tàu vũ trụ Thần Châu”!

- Này! Thượng Hội! Tớ chưa nhìn thấy anh chàng đẹp trai kia bao giờ! Đẹp trai quá đi!

Thượng Hội?!

Cái giọng nói bát mẻ đó không cần nhìn cũng biết là của Ngọc Dĩnh, tôi tìm hai nhỏ đó trong đám đông, bỗng ánh mắt của tôi và của Ngọc Dĩnh gặp nhau.

- Nhìn trông quen quen! Thượng Hội đứng bên cạnh Ngọc Dĩnh cũng nhìn thẳng tôi.

Lẽ nào hai nhỏ đó không nhận ra tôi?

- Oái! Thái ... ưm... - Mắt Ngọc Dĩnh bỗng sáng bừng lên, đang định gọi tên tôi thì bị Thượng Hội bịt chặt miệng lại.

Thượng Hội liếc mắt ra hiệu với tôi. Nhân lúc An Vũ Phong không để ý, tôi chuồn ra khỏi đám đông tới một góc.

- Thái Linh! Không tin nổi trông bà lại đẹp trai thế này! – Vừa tránh được ánh mắt của mọi người thì Thượng Hội đã đập ngay một nhát vào vai, người tôi suýt nữa thì bị nhỏ chặt làm đôi!

- Vậy làm sao bà nhận ra được? – Trong lòng tôi nghĩ hai bà bạn yêu dấu, từ hồi thò lò mũi xanh của tôi mà lại tưởng nhầm tôi là con trai mới chết chứ.

- Đương nhiên là nhận ra rồi! Làm sao lại có anh chàng đẹp trai nào dám nhìn tôi lâu thế mà không hề bỏ chạy!

- Lát nữa bà phải cố lên đấy! Thượng Hội lườm Ngọc Dĩnh liên tục, vỗ vai tôi như kiểu thủ trưởng động viên tên thuộc hạ, chỉ còn thiếu mỗi câu gọi là “nhóc”.

- Ủ! Tôi sẽ cố hết sức... Tôi nắm chặt tay phải lại rồi giơ lên trước mặt như tỏ ra mình là anh hùng đại trượng phu. Vừa mới nói được nửa câu, quay đầu lại

Tôi mới phát hiện ra Thượng Hội và Ngọc Đình đang lao như điên về đám giai đẹp trường British!

- Mấy bà...

Thái Linh!

Đúng lúc tôi đang tiu nghỉu theo bóng mắt hút của hai bà bạn chí cốt thì có một giọng nói trầm vang lên sau lưng tôi.

“Ai thế?” – Tôi giật mình, quay cả người lại, thấy một người mặt bộ âu phục màu đen, đội một chiếc mũ màu đen, không nhìn rõ mặt, đang đứng nghiêm trang ngay sau lưng tôi.

“Suýt” – Người bí ẩn đó nhìn tôi, đưa tay lên miệng ra hiệu, lấy ở túi quần ra một mảnh giấy đưa cho tôi sau đó chẳng nói câu gì quay người đi mất hút

Tôi thần thờ nhìn theo bóng người bí ẩn, mãi hồi lâu mới trấn tĩnh lại, cúi đầu đọc mảnh giấy:

Thái Linh! Cố lên!

Nét bút này nhất định của người bí ẩn rồi! Nhìn mảnh giấy lòng tôi bỗng rung rung khó tả. Hóa ra ngoài An Vũ Phong, Giang Hựu Thần còn có biết bao nhiêu người quan tâm tới mình.

“Thái Lăng!” – Một tiếng chua như dấm như dấm vào màng nhĩ, lẽ nào là...

Tôi ngược đầu lên, thấy An An đang tiến đến! Còn cả công chúa barbie Anna nữa.

An An hết nhìn từ đầu xuống chân rồi lại từ chân lên đầu tôi, không nói gì, Anna thì bước tới trước mặt, giơ tay ra.

Tôi gượng gạo bắt tay Anna. Anna mỉm cười ngọt ngào như thường ngày, ánh mắt sáng lấp lánh: Hi vọng sẽ được xem màn diễn thuyết của bạn. Chúc bạn thành công!

- Thái Lăng này, công chúa Anna là vị giám khảo đặc biệt đấy! Gắng đừng có mà để bẽ mặt nhé! – An An lướt qua mặt tôi, mĩa một câu!

Giám Khảo đặc biệt? Anna hôm nay là vị giám khảo đặc biệt?

Tim tôi như bị co thắt đột ngột, cảnh tượng khi đối mặt với công chúa barbie Anna dần hiện ra trước mắt. Nụ cười ngọt ngào, ánh mắt trong sáng nhưng tôi cũng nhớ như in câu nói của Anna “Tôi rất cố gắng với trò một người hai vai đấy!” – Anna làm giám khảo, lòng tôi bỗng nóng như lửa đốt.

Trong hội trường British, tiếng hò reo cổ vũ vang xa, học sinh các trường bạn cũng phân khu ngồi thành nhóm. Nếu hàng ghế đầu không phải là các nhân vật tiếng tăm thành phố Saint Roland thì hội trường nhốn nháo chẳng khác nào một tổ ong vô vẽ.

Trời ơi! Ngồi ở chính giữa là ngài thị trưởng thành phố!

Ngài thị Trưởng cũng tới sao? Tôi thất thần nhìn ngài thị trưởng: Trời ơi, nếu tôi có gì thất thố, nghĩa là trường British danh tiếng lừng lẫy sẽ bị vết nhơ!

- Chúng ta chờ đợi màn diễn thuyết ngoạn mục của đại hiệp Thái Lăng! – Lâm Tử Hạo như con ma bám chằng chằng tôi không tha, mặt háo hức chờ đợi. Chắc hẳn định giở trò mà mãnh gì đây?

- Biến ngay! Thằng hề! – An Vũ Phong chẳng thèm để ý đến hắn, lôi xềnh xệch tôi về phía phòng chờ.

- Buổi thẩm định tư cách sắp bắt đầu! Xin mời tất cả các bạn vào trong ổn định chỗ ngồi! – Tiếng MC vang ra tận bên ngoài.

- Thái Lăng, sao còn đứng ở đây, mau vào phòng chờ đi! – Giang Hựu Thần và Kỳ Dục mấy người đi tới. Ân Địa Nguyên liếc mắt nhìn theo bóng Lâm Tử Hạo đi mất.

- Thái Lăng, tôi phải lên dây cót cho cậu! – Tôi đang định hỏi Địa Nguyên việc gì xảy ra thì đã bị Kỳ Dục lôi về hành lang phía sau.

- Buổi thẩm định tư cách bắt đầu!

- Chúa ơi! Xin ngài đừng ngủ nữa, hãy tỉnh dậy một lần thôi...!

- Hôm nay tại ngôi trường có lịch sử hơn 100 năm British chúng ta có mặt đông đủ để thẩm định tư cách cho hội trưởng hội học sinh nhiệm kỳ mới. Rất vinh dự được chào đón ngài thị trưởng thành phố cùng các vị nhân sĩ các giới... - Người dẫn chương trình nói lưu loát như cháo chảy. Bên dưới ai nấy đều im lặng lắng nghe.

Tôi len lén nhìn qua lỗ hổng xuống dưới khán đài. Phía dưới lúc nhá lúc nhúc đông như kiến đỏ, tôi có cảm giác tim mình bị đá tảng đè nặng. Vẻ mặt nghiêm nghị của các vị khách và thị trưởng làm tôi muốn vỡ tim.

Xoạt xoạt xoạt...

Ứng cử viên hội trưởng hội học sinh ban này cùng bạn bè quay thành vòng tròn, tay nắm tay nhảy múa, ăn mừng cho thành công vừa rồi.

- Thật không hổ danh là người kế thừa sản nghiệp của một dòng họ kinh doanh danh tiếng. Cám ơn bạn bè đã tin nhiệm giới thiệu... - Tiếng của MC vọng lại. Xem ra ứng cử viên vừa rồi khá năng kị. Nhưng mình... mình đâu có người đề cử giới thiệu, cũng không quen biết ai danh gia thế tộc. Hay là mình bỏ cuộc? Chuẩn là hơn!

- Tiếp theo xin mời ứng cử viên được yêu thích – Thái Lăng!

...

Tiếng vỗ tay rào rào, tôi không còn đường lui nữa rồi.

Em còn nhớ loài hoa can đảm không? Đằng sau những điều tốt đẹp luôn là sự gian nan và nỗ lực, sau cơn mưa mới có cầu vồng bảy sắc, hãy giữ niềm tin như lúc ban đầu. Mọi việc nhất định sẽ thành công!

Lời trong bức thư của hoàng tử biến hiện ra rõ như in. Tôi là một đóa hoa thạch thảo nhỏ nhoi, nhưng sẽ là một đóa hoa thạch thảo mạnh mẽ.

Tôi hít sâu một hơi dài, quay người chuẩn bị bước lên khán đài.

- Thái Lăng! Cố lên! – Ân Địa Nguyên, Kì Dục và Nghiêm Ngôn tạo hình “GAM BA RE” ba người.

Tôi không nhịn được phì cười: “Phì”. Mọi căng thẳng và xáo trộn trong lòng bỗng chốc tan biến.

- Nào nào! Một vòng tay lấy tinh thần! – Trong lúc tôi đang ú ớ, chưa kịp định thần thì Kì Dục đã dang rộng cánh tay ghì chặt tôi.

- Tôi cũng thế! – Nghiêm Ngôn vỗ nhẹ vào vai tôi cổ vũ, ngoái cổ nhìn Ân Địa Nguyên. Địa Nguyên cũng ôm chặt lấy tôi.

- Hựu, còn cậu thì sao? – Kì Dục thấy ai cũng đều động viên tôi, liền nhắc khéo Hựu.

- Thái Lăng, chúc cậu thành công! – Nụ cười của Hựu vẫn như mặt trời tỏa nắng, chiếu vào từng góc khuất của trái tim tôi. Nỗi lo lắng tan ra như băng tuyết lúc xuân sang. Hựu vẫn đứng cách tôi một khoảng, lẽ nào chứng dị ứng con gái của Hựu vẫn chưa khỏi...?

- Thái Lăng! Nếu cậu mà làm tôi mất mặt thì đừng hòng xuống khỏi đây! – Lúc tôi nhắc chân bước lên khán đài thì An Vũ Phong bỗng bồng một câu “cổ vũ” sồn da gà rồi bước ra khỏi phòng chờ.

Rào rào rào...

Tôi vừa xuất hiện, tiếng vỗ tay bỗng vang rền như sấm dậy. Tôi thấy ánh mắt học sinh trường British đều háo hức chờ đợi.

Ban giám khảo đang rí tai nhau, bàn bạc sao mọi người lại cổ vũ nhiệt tình cho tôi đến thế.

Tôi mãi suy nghĩ, đứng chôn chân giữa khán đài. Bên dưới thấy không có động tĩnh gì, bắt đầu xì xào.

- Sao lại không phát biểu gì nhỉ? Thái Lăng chưa chuẩn bị gì à?

- Thái Lăng, nói đi chứ!

Tôi hít một hơi sâu, ngẩng đầu nhìn khán giả.

- Chào mọi người, tôi là ứng cử viên hội trưởng hội học sinh – Thái Lăng...

Tôi như “rặn” ra từng chữ lời nói mở đầu đã chuẩn bị từ trước. Tim tôi loạn nhịp, càng lúc càng nói vấp, cổ họng như có ai chặn ngang. Tôi ấp úng quá nên đành nói sự thật:

- Thực ra tôi... chưa...

Vẫn chưa kịp nói dứt lời, thì bỗng “Phụt!” ... Tất cả đèn của hội trường đều tắt ngấm.

- Ồ!

Bên dưới mọi người đều nhốn nháo.

Xoẹt... Một luồng ánh sáng đều rọi về phía tôi thành vòng tròn. Mọi người dùng tay che mắt, tôi thấy mình lúc này như ở tâm của mặt trời chói lòa.

Tôi quay đầu về phía sau, thấy một màn chiếu từ từ hạ xuống. Một hàng chữ kèm theo tiếng nhạc du dương:

“Có một loài hoa trên vách núi cheo leo

Sắc hoa nhỏ đâu ai người chú ý

Đâu cần ngợi ca bằng lời hoa mỹ

Mà hương thầm vẫn lặng lẽ trào dâng

Sắc thắm đại, hoang vu mà dũng khí

Chính loài hoa dũng cảm biết quên thân”

Đóa hoa dũng cảm! Có phải là hoa thạch thảo không?

Chữ trên phong biển mất, có một dáng người xuất hiện, tôi há hốc mồm ngạc nhiên.

- Xin chào, tôi là Lý Triết Vũ, là học sinh lớp 11 trường Appolo thành phố Milan.

- Anh ta là Lý Triết Vũ.

- Chính là anh chàng đẹp trai mất tích mà báo buổi chiều đã đưa trước đây?

- Đúng là anh ấy! Đúng mà! Tôi đã nhìn thấy ảnh đăng báo mà!

Tên của hoàng tử biển là Lý Triết Vũ! Phía dưới khán đài mọi người bàn tán xôn xao... Tôi thấy ánh mắt Anna thoáng chút ngạc nhiên. Anna nhìn lên màn hình đăm chiêu như đang nghĩ ngợi điều gì.

“Một lần tôi gặp nạn, chính Thái Lăng đã cứu tôi từ biển cả, cậu ấy chăm sóc tôi cho đến khi

tôi bình phục.”

Chăm sóc hoàng tử biển đâu chỉ mình tôi?

“Thái Lăng là người thành thực, dũng cảm và lương thiện. Không chỉ giúp tôi bình phục mà cậu ấy còn cho tôi dũng khí sống. Tôi từng có ý nghĩ chối bỏ cuộc sống, chạy trốn thế giới này. Tôi không muốn tỉnh lại để đối mặt với thực tại với bao nhiêu quyết định khó khăn! Nhưng chính lời nói và hành động chân thành của Thái Lăng đã giúp tôi hiểu ra: Kể cả khi bị cả thế giới lãng quên, bị số phận hắt hủi, hãy luôn là chính mình!”

Hoàng tử biển... không... Lý Triết Vũ! Sao anh ấy lại biết hết chuyện của mình? Lẽ nào những lời mình nói ở bệnh viện anh ấy đều nghe thấy?

“Thái Lăng chính là đóa hoa thạch thảo kiên cường bên góc khuất tường rêu. Cảm ơn Thái Lăng đã tiếp cho tôi sức mạnh, cho tôi dũng khí! Tôi tin rằng dũng cảm và chân thành là những đức tính mà hội trưởng hội học sinh trường British cần có! Thái Lăng, cố lên!”

Trên màn hình, hình ảnh Lý Triết Vũ mỉm cười dần dần biến mất... Đèn trong hội trường vụt sáng. Lúc này, cả hội trường tiếng vỗ tay dậy như sấm vang. Tôi bản thân quay xuống phía dưới khán đài, đột nhiên bắt gặp An Vũ Phong bước ra từ trong phòng đa năng. Chẳng nhẽ tên ác ma đó ở trong đó suốt ư? Trong tay hắn còn cầm một đĩa DVD... Lẽ nào là đĩa DVD mà tối qua hắn cướp trên tay tôi?

Lẽ nào, tất cả đều do Lý Triết Vũ giúp mình sao?

- Không ngờ Thái Lăng lại có một người bạn bí ẩn như vậy. Có lẽ mọi người đều biết, Lý Triết Vũ là một trong ba thiên vương của trường cấp III Appolo, Milan...

MC kịp thời ra giải vây cho tôi, thao thao bất tuyệt giới thiệu “lý lịch trích ngang” của Triết Vũ. Hóa ra hoàng tử biển lại là một nhân vật nổi tiếng!

- Chắc Thái Linh muốn dành cho tất cả chúng ta một sự ngạc nhiên! Đúng không?

- Vâng!

MC rất có tài ăn nói, khuấy động không khí cả hội trường. Tôi như gà mắc tóc, gật đầu phụ họa.

Tôi lặng lẽ rút vào phòng chờ, đợi kết quả.

- Tiếp theo xin mời thầy hiệu trưởng của chúng ta tuyên bố kết quả! - Ứng cử viên cuối cùng bước xuống, MC vội vàng bước lên giọng oang oang.

Thầy hiệu trưởng mỉm cười, bước lên khán đài, phía dưới tiếng hoan hô ủng hộ ầm trời. Tôi lo lắng nhìn thầy, chờ đợi kết quả mà tim cứ đập thình thịch cỡ 120 lần/phút!

- E hèm... - Thầy hiệu trưởng chỉnh micro, lấy lại giọng, tất cả hội trường im lặng. – Qua lần thẩm định tư cách này, cùng với thành tích kì tập quân sự và rèn luyện trong trường, có tham khảo ý kiến của toàn thể học sinh trong trường, tôi tuyên bố: Người giữ chức hội trưởng hội học sinh nhiệm kỳ này là...

Reng... reng... reng!

Một tiếng chuông réo vang, thầy mỉm cười nhìn khắp lượt các ứng cử viên. Tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Thái... Lãng...

Rào... rào... rào...

- Ôi! Thái Lãng thắng rồi!

Tiếng vỗ tay, tiếng cổ vũ rầm rầm khắp chốn, thầy hiệu trưởng ra hiệu cho tôi lên khán đài. Hứa đứng bên cạnh vỗ vai tôi, An Vũ Phong vẫn điệu bộ như ngày thường bất cần đời quay đầu đi, nhưng tôi vẫn kịp phát hiện ra nụ cười thoáng qua trên môi hắn.

Tôi đứng lên, cúi đầu chào mọi người, bước lên trên khán đài. Thầy hiệu trưởng giơ tay ra chúc mừng tôi, bỗng...

- Khoan đã!

Ơ, sao lại có giọng ai thất thanh thế nhỉ?

Í! Ai mà to gan lớn mật, dám ngắt lời thầy hiệu trưởng? Hình như là nữ thì phải? Mọi người ngoái đầu về phía phát ra tiếng nói. Hóa ra là một nam sinh!

Tóc vàng, mũi điều hâu – Chẳng phải là Lâm Tử Hạo sao?

Lâm Tử Hạo mặt mày hớn hờ, tay cầm một cái túi. Chắc lại có ý đồ đen tối. Hắn xăm xăm bước ra sân khấu, nói với thầy hiệu trưởng:

- Thưa thầy, em xin lỗi! Em muốn xin thầy một phút để nói với mọi người một bí mật động trời của Thái Lãng! Thái Lãng không thể làm hội trưởng hội học sinh trường ta!

Gì cơ! Bí mật động trời?!

Dường như có sấm dậy trời quang!

Cả hội trường sôi lên sùng sục!

- Thái Lãng không thể là hội trưởng hội học sinh trường British! – Lâm Tử Hạo vớ lấy micro rướn cao giọng.

- Tại sao...?

- Tại sao hả...?

Dưới khán đài lao xao như chim vỡ tổ.

- Bởi vì... - Lâm Tử Hạo nhìn tôi, đôi mắt giảo hoạt như cú vọ, tay chỉ về một phía khán đài.

Chúa ơi!

Người đang bước lên khán đài là... An An!

- Đây là hoa khôi trường Maria – An An. Xin mời An An tiết lộ cho chúng ta một bí mật!

Hội trường lập tức chìm trong im lặng.

An An đứng trước micro, hất tóc, nhìn về phía tôi. Ánh mắt sắc như dao...!

- Cậu ta...! – An An không do dự, chỉ về phía tôi, gần giọng.

Tất cả mọi người đều tập trung tinh thần, chăm chú lắng nghe.

An An mỉm cười khó hiểu, rồi tuyên bố đồng dục:

- Cậu ta là con gái! Hơn nữa lại là nữ sinh trường tôi!

Phụt...

Ai đó lại tắt ngóm điện! Rầm... cả thế giới một màn đen bao phủ!

Chúa ơi! Liệu ngài còn muốn đùa giỡn con đến bao giờ nữa đây?

Con xin Chúa làm chú bồ câu nhỏ

Để ưu phiền anh thả thả bên tai

Con xin Chúa làm cây bút chì dài

Lúc âu sầu, anh lặng mài phiền muộn.

Và Chúa đáp:

Nếu thế giới tràn ngập màu cổ tích

Nếu hai con số phận xếp chung đường

Tương lai liệu có chênh vênh miệng hố?

Liệu lòng con có dậy đọt sóng xô?

Con bước tới bằng phẳng hay cam go?

Đắng cay, ngọt bùi sau sẽ rõ!

Kết thúc tập 4

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>